KARA MURAT'ın yeni serüveni

CENNETİ SATAN ADAM

Bugün başladık

CENNETİ SATAN ADAM

Muşar Kalesi hakimi Şeyh Gaffar, Osmanlı elçilerine öfkeyle bakıyor, gözleri, geceleri çöldeki kamp ateşlerinde parlayan bir panterin gözleri gibi ışıldıyordu:

-Demek padişahınız Fatih Sultan Mehmet benden haraç istiyor?

-Haraç değil efendimiz, vergi... Bütün komşu ülkeler gibi Muşar Kalesi'nin de Osmanlı Devleti'ne vergi ödemesini istiyor...

Şeyh haykırdı:

-Buna cesaret ediyor demek? Kendini çok mu büyük görüyor? O kadar güçlü olduğunu mu sanıyor?

Elçiler cevap vermediler...

Şeyh Gaffar derin bir düşünceye daldı. Gözlerinden öylesine korkunç şeyler okunuyordu ki, salonda bulunanlar, ellerinde olmadan titrediler.

Bir süre sonra Şeyh başını kaldırdı, hafif -

çe kaşlarını çatarak ellerini birbirine vurdu.

Salona belden yukarısı çıplak, iri yarı bir genç girdi, sert adımlarla yürüyüp, Şeyh'in önünde yüzü koyun yere kapandı. Davranışlarında, Tanrı'ya tapar gibi büyük bir inanç vardı.

Şeyh Gaffar korkunç bir soğukkanlılıkla emretti:

-Kalk ve pencereden atla...

Delikanlı yattığı yerden hızla doğruldu, hiç duraksamadan yürüdü ve pencereden aşağı uçuruma atladı...

Kartal yuvasını andıran sarp kayaların üzerinde kurulan Muşar Kalesi'nin eteklerinde, Fırat nehrinin hırçın suları delicesine akıyordu. Gencin vücudu kayalara çarpa çarpa parçalandı, cansız bir et ve kemik yığını halinde sulara gömüldü.

CENNETİ SATAN ADAM

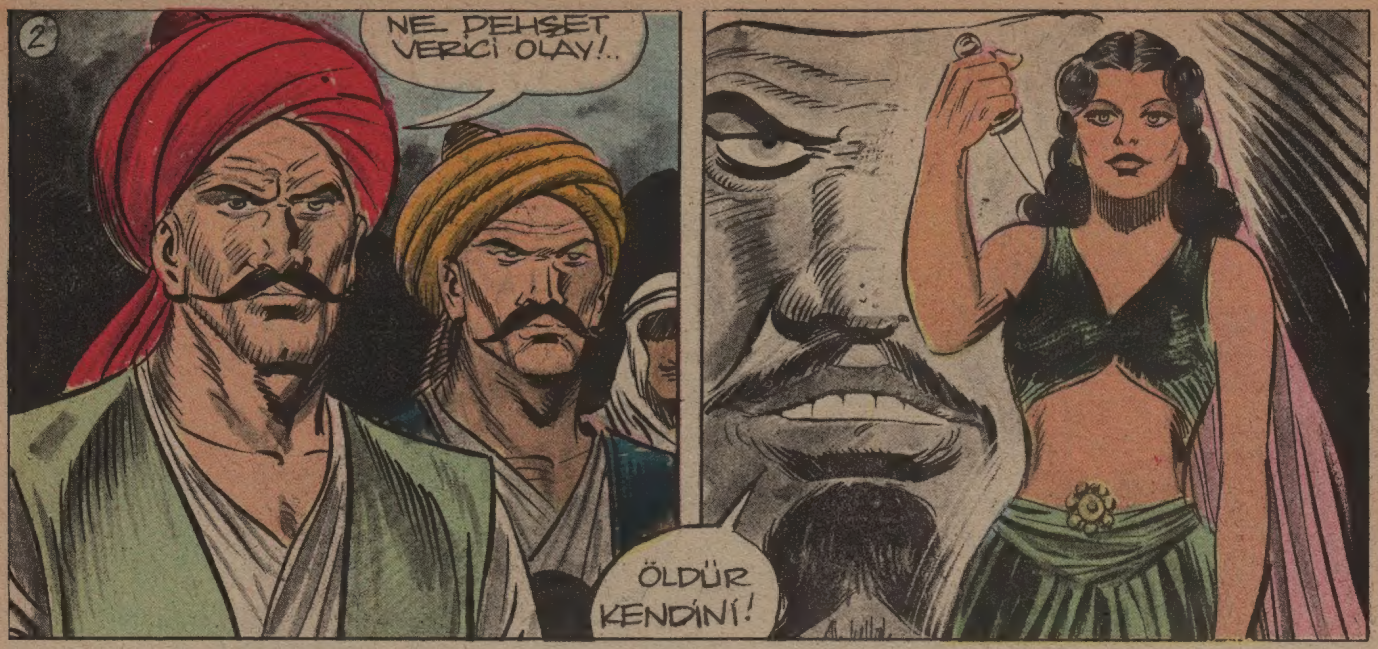

Osmanlı elçileri, gördükleri dehşet verici olay karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Hepsinin yüz hatları gerilmiş, gözleri kısılmış, çeneleri kas - katı kesilmişti..

Onların şaşkınlığı geçmeden Şeyh Gaffar ikinci defa ellerini çırptı. Bu kez içeriye genç bir kadın girdi.

Şeyh Gaffar sakin ve soğuk bir sesle şu emri verdi:

-Öldür kendini!.

Genç kadın, koynundaki hançeri hızla çekip kalbine saplayarak şeyhin ayakları dibine cansız yığıldı... Ölürken yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Osmanlı elçileri donmuş kalmışlardı.

Ne oluyordu böyle?

Ne demek oluyordu bunlar?

Yüzü gerilen ve dudakları alay eder gibi kıvrılan Şeyh Gaffar, Osmanlı elçilerine dönerek

meydan okuyan bir sesle:

-Bir işaretimle canını benim için verecek on beş bin adamım var.. Padişahınıza cevap ya - zacak değilim.. Cevabım tanık olduklarınızdır... Gidip söyleyin. Rahatsız etmesin beni!. dedi.

★★★

Fatih Sultan Mehmet elinde olmadan ayağa fırladı.

O anda sarayın tepesine yıldırım düşse bun - dan daha çok şaşırmazdı.

Vücudunu öfkeli bir titreme kaplamıştı.

Birkaç saniye, karşısındaki elçileri süzdü. Hepsinin başları öne eğikti. Padişahın sesi salon - da gök gürültüsü gibi dolaştı:

-Demek öyle... Şeyh Gaffar bize meydan o - kuyor ha?...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 ARALIK 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 150 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, kendisinden vergi istemeye gelen Osmanlı elçilerine cevap vermeden bir adamını çağırır ve "Pencereden atla"der. Adam tereddüt etmeden atlar ve ölür. Bir kadın çağırır"Kendini öldür"der. Kadın derhal emri yerine getirir.

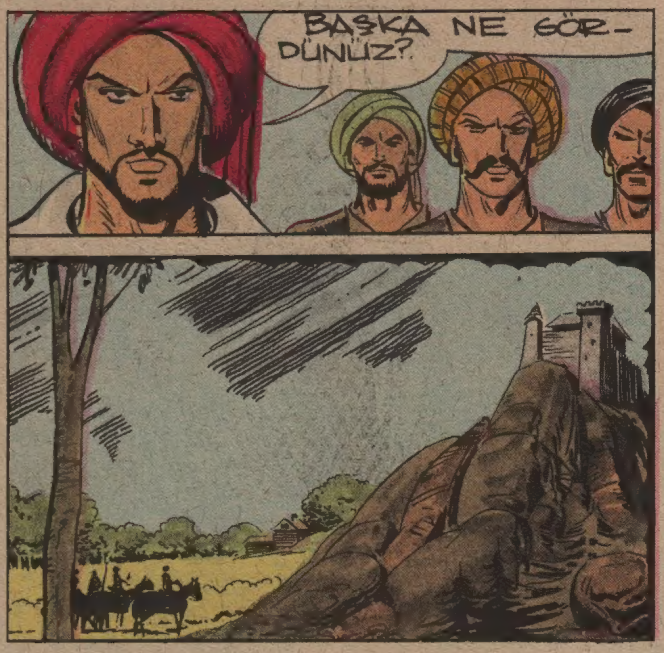

-Bu gafil adam bilmiyor mu ki, bir işaretimle kalesini başına yıkar, o güvendiği fedailerini kılıçtan geçirip topraklarını kolayca ülkeme katabilirim..

Osmanlı elçisi, padişahın karşısında titriyordu. Sultan Mehmet'in öfkesi müthişti... Adam zayıf bir sesle:

-Biz gördüklerimizi anlattık ulu hünkâr!.. dedi..

Fatih sordu:

-Başka ne gördünüz?

Elçi devam etti:

-Muşar Kalesi garip bir yer efendimiz.. Buyruğunuz üzerine Şeyh Gaffar'ı boyun eğmeye çağırmak için İstanbul'dan yola çıktığımızın onuncu günü oraya vardık..

Kaleye yaklaştığımızda, köyün birinde bir

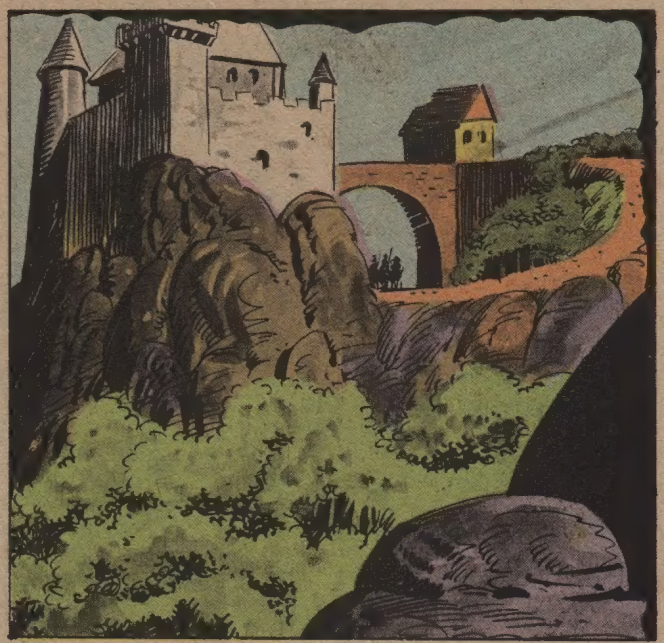

kadının üstünü başını yırtarak ağladığını gördük. Ona niçin ağladığını sorunca şu cevabı verdi:

-Oğlum Şeyh Gaffar'dan aldığı bir öldürme emrini yerine getirdikten sonra sağ salim geri döndü. Bu görevi, ölmeden yerine getirdiği için de, cennete gitmekten mahrum kaldı. Oysa kutsal inanış uğruna, canını vermesi gerekirdi..

Kadın bunları söyledikten sonra yeniden ağlamaya, üstünü başını parçalamaya başladı. Kadının ve bizim çevremizi saran öteki köylüler de, bu mutsuz anneyle birlikte çırpınıp dövünüyor, ağlıyorlardı...

Şaşkınlık içinde yeniden yola düzüldük ve sonunda Muşar Kalesi'ni karşımızda bulduk. Bizi, gözlerimizi bağlayarak sarp yollardan geçirip kaleye aldılar...

Gözlerimiz açılınca, bellerinde kılıç ve hançerleri parlayan, başlarında kırmızı kavuklar, ya da sivri Acem miğferleri taşıyan nöbetçilerle karşılaştık. Bunlar Batini fedaileriydi.

Heyetimiz günlerce Şeyh Gaffar'ın huzuruna kabul edilmek için beklemek zorunda kaldı.

Bu arada ben bol bol incelemeler yapmak fırsatını buldum...

Buna, Şeyh'in emriyle göz yumuyorlar, güç-

lerini görmemizi istiyorlardı sanırım...

Satın alınan, ya da kaçırılan çocuklar kalede, çeşitli derslerin yanı sıra, yabancı diller de öğreniyordu. Çünkü fedailer, görevlerini tam olarak yapabilmek için, gidecekleri ülkenin dilini bilmek zorundaydılar.

Bir gün, Muşar Kalesi'nin asma bahçelerinde dolaşırken, fedailerden birini konuşturmayı ba-

şardım... Galiba sarhoştu.. Ona şimdiye kadar büyük bir iş yapıp yapmadığını sordum. Genç adam göğsünü gururla şişirerek, önemli bir sınav geçirdiğini, yüzünü hiç görmediği şeyhin uğrunda, yakın akrabalarından birini hançerleyerek öldürdüğünü anlattı ve şunları söyledi:

-Ama bunlar, insanı cennetlik edecek büyüklükte görevler değil. Yakında daha büyük gö-

revler yüklenerek cennete girmeye bir an önce hak kazanacağımı umuyorum...

Benim anladığıma göre efendimiz, Batını fedaileri, şeyhlerinin uğruna öldükleri vakit cennete gideceklerine inanıyor ve gözlerini kırpmadan ölüme atılıyorlar...

Fatih elçiyi büyük bir sessizlik içinde dinledikten sonra ilgiyle sordu:

-Peki, şeyh bu gücü nasıl elde ediyor? Çevresindekileri böyle nasıl etkileyebiliyor?

-Bilemiyorum efendimiz..Bu bir sır..Orada bulunduğum süre içinde herkesin cennetten söz ettiğini duydum..Üstelik bu cennet, kalenin için - deymiş...Fedailerin hepsi cennete birer defa gitmiş...İkinci kez ancak öldükleri vakit gide - ceklermiş..Gördükleri ve kısa bir süre yaşadıkları cenneti o kadar sevmişler ki, hepsi, yeniden

oraya gidebilmek için şeyhin uğrunda ölmeyi bekliyor!.

Fatih, gür, siyah sakallarını sıvazlayarak uzun uzun düşündü...Elçinin anlattıkları çok garip ve ilgi çekiciydi.

Bir süre ağır adımlarla salonda dolaştı.

Padişahın sessizliği korkunçtu, derindi, öfkeden daha sertti..Nihayet, soğuk bir sesle:

-Evet..Şeyh yaman adam! dedi. Öyle ya -

man bir adam ki, onun kalesini yıkmak, kellesini ayaklarımın dibinde görmek zevkini mutlaka tadacağım..Dünya, bizim karşılaşmamızı önleyemeyecek kadar küçük!..

O ana dek, ellerini göbeğinin üstünde birleştirerek, padişahın karşısında hiç konuşmadan sessiz bir saygıyla duran Sadrazam Mahmut Paşa iki adım ilerledi:

-Ferman buyurun, Muşar Kalesi'ni derhal yer ile yeksan edelim efendim!. dedi.

Padişah:

-Evet Mahmut!. Orduyu hazırla!. diye emretti...

O an, salonun, kalın, kadife perdelerinden biri hafifçe aralandı, vahşi bakışlı bir çift göz kısa bir süre görünerek kayboldu..

Padişaha dikilen bu bakışlarda zalim bir öfke ve ölüm kararına benzeyen ürpertici bir ifade vardı..

Hiç kimse bu hain gözleri göremedi..

★★★

O gece, Fatih Sultan Mehmet'in yatak odasının kapısı usulca aralandı..

Bir gölge sessizce içeri süzüldü..

Elinde, ışıl ışıl parlayan, hilâl gibi kıvrık bir hançer vardı...

Batini fedailerinin kullandıkları tipte bir bıçaktı bu..

Meçhul gölge, çıplak ayakla yürüdüğü için hiç gürültü çıkarmıyordu..

Yılan gibi kayarcasına padişahın yatağına yaklaştı..

Yüzlerce muhafızın arasından sızıp nasıl girmişti saraya?

Salonlarda ve koridorlarda sabahlara kadar dolaşan nöbetçilerin arasından nasıl geçmiş, harem dairesini nasıl bulmuştu?

Dehşet verici bir olaydı bu...

Padişah uyuyordu...

Dünyanın hakimi olan ve çok iyi korunduğuna inanan Fatih Sultan Mehmet'in göğsü, derin soluklarla kalkıp iniyordu..

Oysa ölüm, başucundaydı...

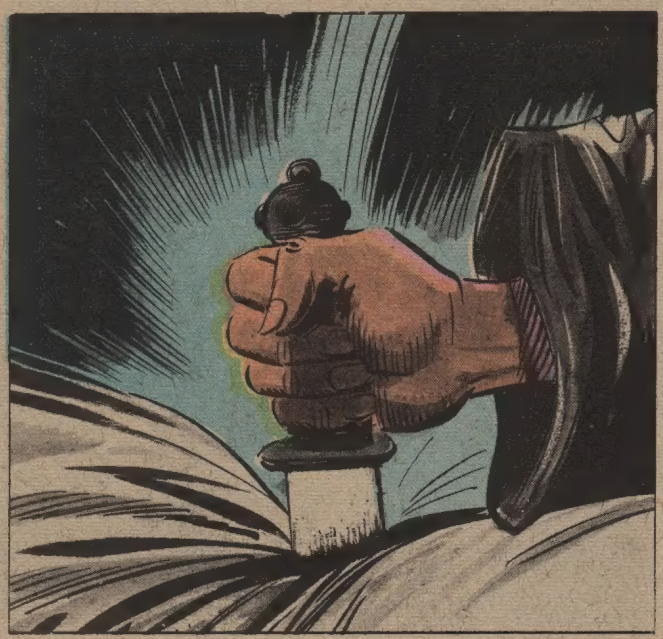

Meçhul gölgenin hançerli eli hızla kalktı ve şimşek gibi indi...

O an, büyük bir raslantı sonucu yatağında dönen Sultan Mehmet, mutlak bir ölümden kıl payı kurtuldu.

Bıçak, omuzunu sıyırarak yumuşak yatağa gömüldü...

Fedai, kolunu kaldırıp ikinci darbeyi indirmek istedi ama, boşuna...

Fatih uyanmış, çelik gibi pençesi, hançerli bileğe yapışmıştı

Padişahın acı kuvveti, yakaladığı ince bileği büktü, bir dal gibi kırıverdi...

Tüyler ürpertici bir çatırtıyla birlikte, kulakları tırmalayıcı keskin bir çığlık salonu inletti:

-Yandım !..

Padişah, yatağından fırlamıştı.. Yere dü -

-Gülseher ! Sen ha?

Padişahı öldürmek isteyen, haremdeki cariyelerinden biriydi.. Hem de sevdiği, el üstünde tuttuğu, birçok gecelerini beraber geçirdiği cariye...

Bu olacak şey değildi !..

Osmanlı sarayında bir cariye, padişahı öldürmeye kalkışıyordu..

Fatih'in, siyah kaşlarının gölgelediği zeki

şen hançeri bir tekmede salonun öbür ucuna fırlattıktan sonra fedainin kırılan kolunu bıraktı, o an birden dehşet içinde kaldı..

Kendisini öldürmek isteyen bir kadındı.

Kırılan bileğini öbür eliyle tutmuş, inliyordu...

Gitti, şamdanı yaktı, kadına bakınca haykırmamak için kendisini güç tuttu. Rengi uçarak derin bir hayret içinde mırıldandı:

gözlerinde şimşek gibi bir parıltı belirdi, buz gibi dondurucu bir sesle:

-Neden yaptın bunu Gülseher? diye sordu..

Genç kadın iri, siyah gözleriyle ona bakıyordu.. Ama yüzünde en ufak bir heyecan, en küçük bir korku ifadesi yoktu. İnanılmaz bir soğukkanlılıkla:

-Öyle emir aldım! dedi..

Padişah, o zaman korkunç gerçeği anladı..

Birçok aşk geceleri yaşadığı bu güzel kadın, Şeyh Gaffar'ın fedaisiyidi..

Sultan Mehmet, bitmek tükenmek bilmeyen azmine, tüm irade gücüne rağmen sarsıldı. Bir an kendini yenik düşmüş, kırılmış, ezilmiş gibi hissetti... Bu duygu, alev gibi içini yaktı..

Kendisine en yakın insanlardan biri olarak tanıdığı Gülseher'i, Şeyh Gaffar nasıl elde edebilmişti? Binlerce fersah öteden emrini ona ulaştırıp, bu suikastı nasıl düzenlemişti?

Bu nasıl bir güçtü böyle?

Hafifçe kaşlarını çatarak genç kadına baktı:

-Demek sen de Batıni fedaisisin?

-Evet...

-Bu hareketinin cezasının ne olduğunu bi -

liyor musun?

-Evet... Beni cellada vereceksiniz...

-Korkmuyor musun?

Güzel kadın, acı acı gülümsedi:

-Korkmak mı ? Neden korkayım? Cennete gideceğim !..

Padişah birden öfkelendi, gözlerinden şimşekler çakarak haykırdı:

-Allah kahretsin sizin şu sahte cennetinizi ! Bir cennet lafı tuttumuş gidiyorsunuz. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama, sanki cenneti satıyor bu adam...

Birden, duvarın dibinde duran hançeri gördü.. Bu, Gülseher'in kendisini öldürmek için kullandığı bıçaktı.. Hançerin ucunda dörde katlanmış bir kağıt olduğunu o zaman fark etti..

Gitti, aldı açtı. Kağıtta şunlar yazılıydı:

"-Eğer isteseydim, bu hançeri, yumuşak göğsünüze saplamak çok kolay olurdu. Fedaim, öldürmek değil, sadece gücümüzü göstermek emrini aldı. Sırlarınızın hepsi elimdedir. Benimle uğraşmaktan vaz geçin... Şeyh Gaffar."

Bu korkunç bir durum, tüyler ürpertici bir tehditti.

Padişah hayatının hiç bir devresinde o anda kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu..

Padişahın gece yarısı kalkıp Sadrazamı çağırması, bütün saray halkını telaşa düşürmüştü..

Mahmut Paşa salona girdiği vakit, Padişah yalnızdı.

Yüzünde acı ile karışık bir öfke ve silinmez bir kin ifadesi vardı.

İçinde şiddetli bir mücadele oluyordu.

Bakışları kara bulutlar gibi ürperticiydi. Her zamanki emreden sesiyle:

Gözlerinden şimşekler çakıyordu sanki.

Zili çaldı. Yerlere kadar eğilerek içeri giren haremağasına emretti:

— Bu kadını götürün ve bana Sadrazam Mahmut Paşa'yı çağırın. Tez gelsin!..

Sesi salonda gümbür gümbür ötüyordu.

Giyindi, haremden çıktı, devlet işlerini yönettiği salona gitti.

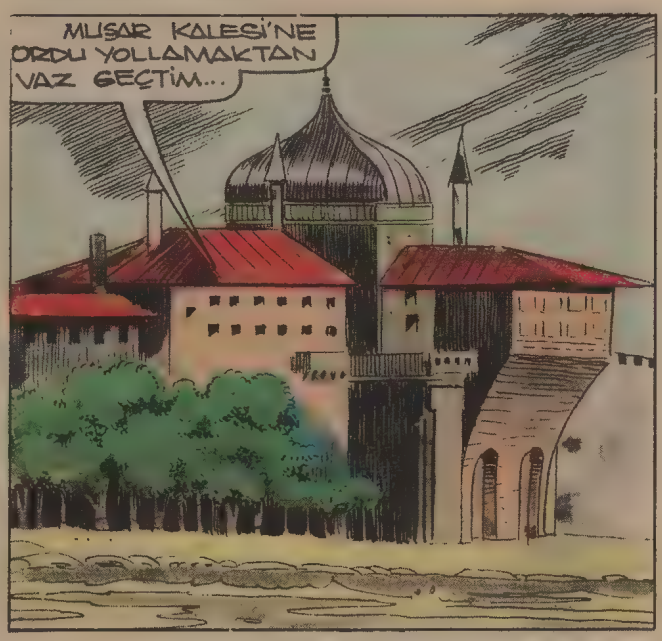

- Mahmut! dedi. Muşar kalesine ordu yollamaktan vaz geçtim. Kaleyi yakar, yıkar, yerle bir ederiz ama, Şeyh Gaffar'ın sırrını öğrenemeyiz. Ondaki gizli gücü ordu yollayarak öğrenmemize, imkân yok. Şeyh Gaffar'a öyle birini yollayacağım ki, hem insanlara böyle nasıl hükmedebildiğini öğrenecek, hem de şatosunu kafasına geçirecek...

-Kimi yollayacaksınız sultanım?

Fatih'in gülümsemesi Sadrazam'ı titretti:

- Bana Kara Murat'ı çağır Mahmut! Buyruğumu ona kendim söyleyeceğim.

***

Ertesi günü yağız atlı bir süvari, İstanbul'dan dört nala ayrılıyor. Çamlıca tepesinin yanından dolaşarak tozlu topraklı yollardan, Anadolu'nun uçsuz bucaksız derinliklerine doğru uçarca -

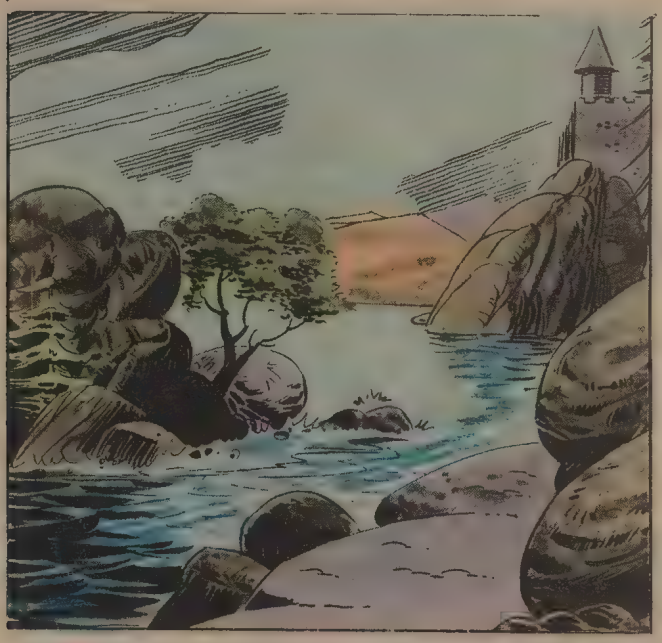

rüzgârın savurduğu ateş bulutuymuş gibi hissediyordu.

İçindeki sonsuz ihtiras onu bir hiçken yüce bir şeyh yapmıştı.

Bilgisi derin ve sonsuzdu.

Elinde, insanlara her istediğini yaptıran öyle bir sır vardı ki, bu, kralların, imparatorların bile ondan korkmasını sağlıyordu.

sına yol alıyordu..

Bu süvari, Fatih'in fedaisi Kara Murat'tı ..

***

Şeyh Gaffar, zalim bakışlı gözlerini, yalçın kayalar üzerindeki Muşar Kalesi'nin penceresinden, Fırat nehrinin köpürerek akan sularına dikmişti. Dalgındı..

Hayatı yakıp yıkmakla, öldürüp kan dökmekle geçmişti. Kendini, lanetli kentleri yakmak için

Yoksulluk içinde geçen ilk gençlik yılları onu öç alıcı, sinsi, kötü, daha doğrusu kader gibi sağır ve duygusuz bir insan yapmıştı.

Birden arkasında bir gürültü duydu, başını çevirmeden sordu.

- Sen misin kızım?

Tatlı bir ses:

- Evet baba, dedi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 ARALIK 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 151 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, kendisinden vergi istemeye gelen Osmanlı elçilerine cevap vermeden bir adamını çağırır ve "Pencereden atla"der. Adam tereddüt etmeden atlar ve ölür. Bir kadın çağırır"Kendini öldür"der. Kadın derhal emri yerine getirir.

Kızı Zeynep'ten başka hiç kimse onun odasına çağrılmadan giremezdi. İnce, uzun boylu, güzel bir kızdı.. Koyu siyah gözlerinin insanın içine işleyen tatlı bir bakışı vardı. Ama bu tatlılık altında, babasınınki gibi hırçın, zalim ve katı bir ruh gizliydi:

-Yine o korsanı mı düşünüyorsun baba?

-Evet... Yaman bir adamdı Durak Reis... Bugün elde ettiğim serveti, sahip olduğum inanılmaz gücü, onun bana verdiği altınlara borçluyum. Bir gün benden bunların geri istenmesinden korkuyorum.. Gerçi o para, bugünkü servetimin yanında bir hiç ama, sanki onları kaybedersem bütün gücümü yitirecekmişim gibi garip ve ürperti verici bir duygu var içimde.. Bu beni korkutuyor...

Genç kız, güzel gözlerini babasının kederli yüzünde dolaştırdı... Uzun kirpikleri, gözlerinin

siyahlığını daha da artırıyordu..

-Düşündüğün şeye bak baba... Durak Reis'in yıllar önce öldüğünü sen söylememiş miydin?

-Evet...

-O halde kim gelip senden o altınları isteyecek?

Şeyh Gaffar'ın rengi hafifçe sarardı, sesi titredi:

-Oğlu! Şu sırada yirmi beş yaşında olması gereken oğlu bugünlerde karşıma dikilip babasının hazinesini isteyecek...

Zeynep'in yüzünde acımasız bir gülümseme dalgalandı. İnci gibi parlayan dişleri, pembe dudaklarının arasından göründü:

-Senin gibi güçlü insana böyle zayıf davranış yakışmıyor baba... İstemediğin bir şeyi senden hiç kimse zorla alamaz.. Sen padişahları bile titreten bir adamsın...

-Ama yemin ettim... Yeminimi tutmam gerek.. Hayatta sadık olduğum tek şey yeminim - dir...

-Peki Durak Reis'in oğlu kendisini sana nasıl tanıtacak?

-Bir eşi bende olan, sedef kaplı bir han - çerle... Üzerinde Türkçe yazılar var...

Genç kızın gözlerinde garip bir pırıltı ya - nıp söndü:

Durak Reis, yıllar önce bir deniz savaşın - da vurulmuş, ölürken, küçük oğlunu sadık adamı Koca Saltuk'a emanet ederek ona:

-Oğluma sen bakacaksın! demişti. Onu bü - yütüp yetiştireceksin. Bileği bükülmez bir silah - şor olmalı... Hiç bir şeyden yılmamalı... Yirmi beş yaşına gelinceye kadar ona kim olduğumu an - latma... Babasının ünlü bir reis, annesinin ise bir prenses olduğunu bilmesin. Meteliksiz gezsin, vu -

-O halde baba, adamlarını yolla, o hançe - ri çalsınlar. Böylece Durak Reis'in oğlu kimliği - ni ispat edemeyeceği için, babasının servetini de isteyemez...

Zeynep, babasını düşünceleriyle baş başa bırakarak salondan çıktı..

Şeyh Gaffar koltuğuna oturdu, karanlık ıs - tırapları ve acı anıları kafasında evirip çevir - meye başladı...

ruşsun, kendi hayatını kendi kazansın. Acı ve yok - sulluğu öğrensin. Ona hem analık, hem babalık ya - pacaksın... Tamam mı?

Koca Saltuk'un gözlerinden yaşlar boşan - mıştı:

-Tamam reis! Emrini yapacağım!

Durak Reis, son nefesini vermek üzereydi. Güçlükle devam etmişti:

-Oğlum yirmi beş yaşına bastığı gün, tam bir hayat adamı olacaktır. O zaman ona, Diyarbakır'a gidip, Şeyh Gaffar'ı bularak babasının hazinesini istemesini söyle...

Koca Saltuk'un gözleri iri iri açılmıştı:

-Hazine mi?

-Evet... Benim hazinem... Şeyh Gaffar'ı iki defa ölümden kurtardım. Bana çok şey borçlu. Üstelik dürüst ve sadık bir dosttur. Bunca yıldır korsanlıktan kazandığım altınları ona emanet ettim. Zamanı gelince verecek. Bunu sakın unutma!..

-Unutmam Reis.. Fakat Şeyh Gaffar oğlunu nasıl tanıyacak?

-Bununla...

Durak Reis, hançerini çıkarıp Koca Saltuk'a vermişti... Bu, iyi çelikten yapılmış, sedef kakmalı, küçük, son derece güzel bir bıçaktı...

Sonra şöyle devam etmişti:

-Bu hançerin bir eşi de Şeyh Gaffar'dadır.. Üzerlerinde Türkçe yazılar var. İki bıçak ancak sırt sırta konulduğu zaman bu yazılar bir anlam ifade eder...

Aradan yıllar geçmiş ve şimdi beklenen gün gelmişti.

Durak Reis'in hançerini Koca Saltuk saklıyordu. Zamanı gelince Durakoğlu'na verecek ve onu Şeyh Gaffar'a yollayacaktı..

Şeyh, Kastamonu'ya üç fedai yollayıp Koca Saltuk'u öldürterek hançeri ele geçirmeyi düşündü..

Hançer, esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolunca kimse karşısına dikilip, kendisinden Durak Reis'in hazinesini isteyemezdi.

Birden kararını verdi..

Kanı yüzüne hücum eden zalim adamın yanakları kızardı, gözleri birkaç saniye alev alev yandı..

Ellerini çırparak üç fedai çağırdı...

İçeri girer girmez secde edercesine yere kapanan, sonra ayağa kalkıp karşısında dimdik duran müritlerine adlarıyle seslendi:

-Refik, Tahir, Nizam!..

-Buyurun efendimiz!

Kapıyı açan yaşlı bir uşak, gözlerini kırpıştırarak adamlara baktı:

-Ne istiyorsunuz?

-Koca Saltuk'u arıyoruz.. Dostlarıyız..

Uşak cevap vermeden onları süzdü. Bakışları ciddileşmiş, düşünceleri okunmaz olmuştu:

-Yazın burada oturmaz... Çiftliğe gider..

-Nerede bu çiftlik?

-Cennete gitmek ister misiniz?

-Evet, isteriz!

Şeyh, onlara gururla baktı ve kalbinin vahşiliğini yansıtan bir sesle emretti:

-Öyleyse gidip Koca Saltuk'u öldürün!

★★★

Üç atlı, sıcak yaz günü Kastamonu'ya girdi, tepeye tırmanıp Koca Saltuk'un oturduğu konağın kapısını çaldı...

-Söyleyemem...

Üç adam, bir sıçrayışta atlarından inip içeriye daldılar. Refik bıçağını çekerek uşağın boğazına dayadı:

-Bana bak... İşimiz acele. Söylemezsen kafanı koparırım...

Uşağın gözleri iri iri açılmış, alnında soğuk ter damlaları birikmişti...

Tahir homurdanarak sordu:

-Söyle ! Çiftliği nasıl bulacağız?

Nizam, yaşlı uşağın kasıklarına bir tekme indirdi:

-Söylemezsen seni dilim dilim doğrarız vallahi !

Uşak acıyla inledi. Her yanı titriyordu ... Gözleri korku dolmuştu. Zayıf bir sesle kekeledi:

-Güneydeki yolu izleyin... On fersah ötede.

★★★

Gelen atlıların sesini ilk duyan, Koca Saltuk'un karısı oldu...

Kırk beşe yaklaşmış yaşına rağmen çok daha genç gösteriyordu.. Güzel bir kadındı... Durakoğlu'na süt analığı yapmış, kocasıyle beraber onu büyütüp yetiştirmişti.

Kapıyı gidip açtı, dışarı bakarak:

Üç fedai başka bir şey demeden kapıya doğru yürürken Refik dönüp elindeki bıçağı fırlattı hançer sapına kadar yaşlı uşağın kalbine gömüldü..

Talihsiz adam dizleri bükülerek duvarın dibine yığılıp can çekişirken, bembeyaz kesilen dudaklarının arasından sadece tek kelime çıktı:

-Alçaklar!

Bu onun son sözü oldu...

-Üç kişi geliyor ! dedi.

Koca Saltuk yemek yiyordu. Sofradan kalktı, karısının arkasından yürüyerek dışarı baktı:

-Evet... Ne istiyorlar acaba?

Koca Saltuk elli yaşlarında kadar vardı. Saçları kırlaşmaya yüz tutmuştu ama dinç ve kuvvetli görünüyordu. Gür ve kalın kaşlarını çatarak gelenleri inceledi....

Karısı Sara Hatun, ansızın garip bir önsezi ile endişelendi, kocasının koluna yapışarak:

-Bunlar yabancı... Dürüst insanlara benzer halleri yok... Kapıyı sürmeleyip içeri almayalım!.. dedi.

Koca Saltuk güldü:

-Yok canım... Sana öyle geliyor.. Belki yol soracaklardır! diyerek evden dışarı çıkıp atları karşıladı:

niz serinlersiniz, dedi.

Üç fedai, atlarından inip eve doğru yürüdüler...

Koca Saltuk karısına:

-Hanım, diye seslendi. Kuyudan ayran testisini çıkar...

İçeri girdiler... Koca Saltuk, başında dolaşan tehlikeden habersizdi..

Her zamanki iyiliğiyle konuklarına bir şey-

-Günaydın baylar... Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?

Tahir sordu:

-Koca Saltuk sen misin?

-Evet...

Nizam alnında biriken terleri sildi:

-Öf be! Amma da sıcak var!

Koca Saltuk:

-İçeri girin... Soğuk birer ayran içerse-

ler ikram etmeye çalışıyordu.

Refik, Tahir ve Nizam, birden hançerlerini çekip, Koca Saltuk'un göğsüne dayadılar:

-Boşuna direnme, gebertiriz!

Koca Saltuk iyi bir silahşördü ama boş bulunmuştu. Bununla birlikte kolay kolay teslim olacak insanlardan değildi. İri yumruğu birden Refik'in suratında balyoz gibi patladı.

Adam, ağzı burnu dağılarak yere düşerken, iki arkadaşı, Tahir'le Nizam, hançerlerini şimşek gibi indirdiler.

Koca Saltuk, acı acı bağırarak yere devrildi. Bıçakların deldiği iki omuzundan kanlar fışkırıyordu.. Yaraları derindi ama öldürücü değildi.

Adamlar onu yerden kaldırıp odanın ortasındaki kalın direğe sımsıkı bağladılar... Nizam homurdandı:

-Söyle bakalım hançer nerede?

-Hangi hançer?

-Durak Reis'in hançeri!..

Koca Saltuk birden sapsarı kesildi. O an kalbinde duyduğu acı, omuzlarına saplanan bıçakların acısından daha büyüktü:

-Sizi Şeyh Gaffar olacak o it mi yolladı? diye haykırdı.

Ağzındaki kanları silen Refik, Koca Saltuk'un suratına müthiş bir tokat attı:

-Ondan bahsederken biraz saygılı ol...

Koca Saltuk tükürdü:

-Allah topunuzun belâsını versin!

Nizam, bıçağını Koca Saltuk'un boğazına dayayarak iğrenç derecede yapışkan sesiyle:

-Bize Durak Reis'in hançerini nereye sakladığını söyle! dedi. Söylemezsen sana da, karına da yazık olacak!

★★★

Durakoğlu, Kızlar Manastırı'ndaki kanlı serüvenden sonra Kara Murat'tan ayrılarak Kastamonu'nun yolunu tutmuştu.

Koca Saltuk'a gidiyordu.

Babasının kendisine bıraktığı mirasın anahtarı sayılan sedef kakmalı bıçağı alacak ve Şeyh Gaffar'ın karşısına çıkarak:

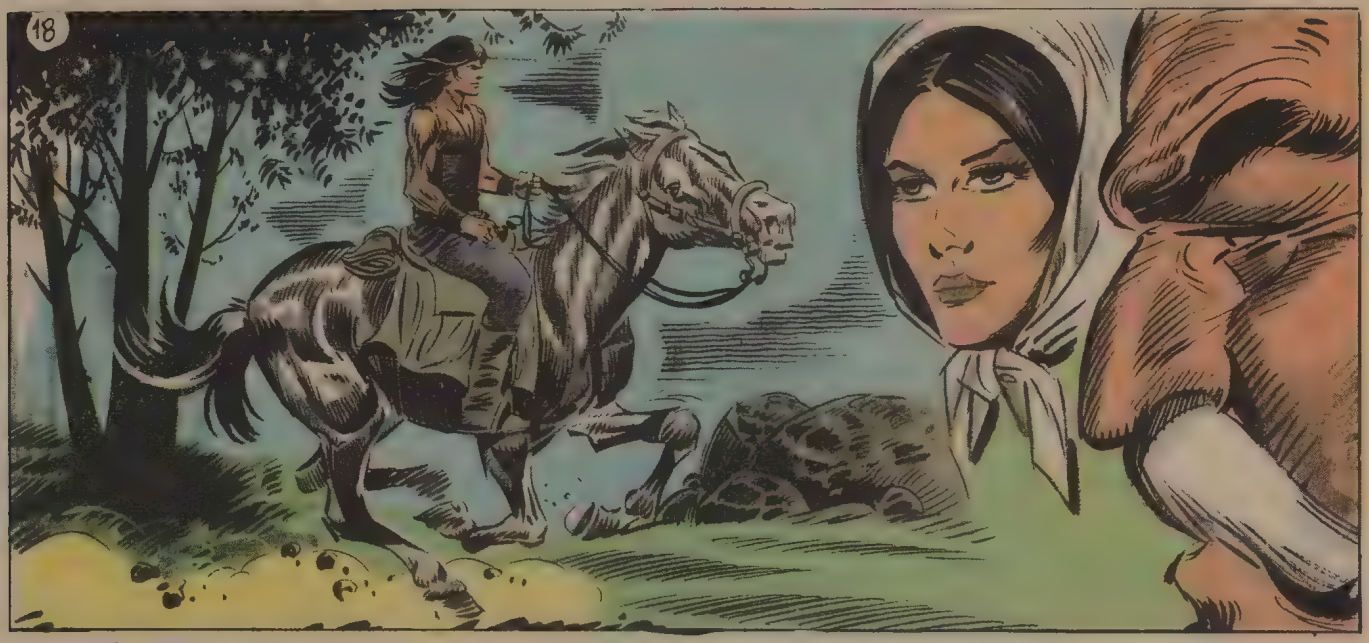

-İşte ben geldim! Durak Reis'in oğluyum! Babamın hazinesini istiyorum! diyecekti...

Artık yoksul yaşantısı, çileli günleri bitiyordu...

İntikam fırtınalarının allak bullak ettiği kan ve dövüşlerin cehenneme çevirdiği hayatı, artık durgun sulara eriyor, ölüm tehlikeleri içinde geçen günler geride kalıyordu...

Çok gezmiş, çok görmüş, çok acı çekmişti..

sine içten, öylesine sıcak bir sevgiyle bağlanmışlardı birbirlerine...

Kara Murat gelince aklına, dudaklarının ucunda sevimli bir gülümseme oluştu:

-Yaman adam!..Ama ben de yamanım..Acaba hangimiz daha üstünüz? Ne yazık ki, bunu hiç bir zaman öğrenemeyeceğim. Çünkü ona kılıç çekmektense bileklerimi keserim...

Durakoğlu, bu düşüncelerle Kastamonu'ya

Her şey ona yabandı, düşmandı, soğuktu. Sevgisiz ve alaycıydı...

Geçmiş günlerinde ona yardım eden yalnız iki kişi vardı: Koca Saltuk ve karısı Sara Hatun.. Bir oğul gibi sevmişlerdi onu..Büyütmüş ve yetiştirmişlerdi...

Sonra bir üçüncü kişi girmişti hayatına: Kara Murat...

Onunla dost değil, kardeş olmuşlardı. Öyle-

kadar geldi ve şehrin dışında rastladığı bir gence Koca Saltuk'u sordu:

Delikanlı:

-Saltuk Dayı yazları çiftlikte oturur ağam! diye cevap verdi...

-Çiftlik nerede?

-Güney yolunu takip edersen bir saat kadar sürer ...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 ARALIK 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 152 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

–Sağol...

Durakoğlu, Kastamonu surlarının önünden, atını çevirdi ve hiç durmadan, gencin tarif ettiği güney yoluna saptı.

Hava sıcak, yol tozluydu. Atın nallarının kaldırdığı tozlar, havada bir bulut gibi asılı kalıyordu.

★★★

Evin içinde bunaltıcı bir sıcak vardı.. Şeyh

Koca Saltuk, odanın ortasındaki direğe sımsıkı bağlanmıştı.

Saatlerdir yediği dayakla tanınmaz hale gelmiş, başı çıplak göğsüne düşmüştü...

Yüzünden akan kanlar göğsüne damlıyordu. Gözleri yumruklarla çürümüş, dişleri ve burnu kırılmıştı.

Sara Hatun, ikinci direğe bağlanmıştı. Derin bir ıstırap içinde olan bakışlarını kocasına

Gaffar'ın üç fedaisi ara sıra Koca Saltuk ile karısına yan gözle bakarak aralarında fısıldaşıyorlardı:

- Herif keçi gibi inatçı..
- Konuşacağa benzemiyor..
- Kimbilir, belki de şeyhin bahsettiği bıçak onda değildir..
- Haydi oradan sersem. Şeyh'in yanıldığı duyulmuş, görülmüş şey midir?

dikmiş, onun perişan haline yüreği parçalanarak bakıyordu. Bir ara zavallı dudaklarının arasından zayıf bir inilti çıktı:

-Kocam... Yiğit kocam... Sana vuran eller kırılsın!

Odada vahşi bir sessizlik, gittikçe ağırlaşan bir yük gibi onu eziyor, az sonra çok daha korkunç olaylara tanık olacağını sezer gibi tir tir titriyordu.

Nizam homurdandı:

-Bıçağı bulamazsak, şeyhe ne diyeceğiz?

Refik öfkeli öfkeli söylendi:

-Bulacağız!..Herif dayanıklı!..Ama sonunda söyleteceğiz onu..

Tahir, karanlık ve uğursuz bakışlarını Koca Saltuk'a dikerek konuştu:

-Onu bu şekilde söyletemeyeceğiz. Konuşmadan öleceğe benziyor.

-Bıçak nerede? Söyle!

Koca Saltuk gözlerini güçlükle açtı.. Allak bullak olmuş yüzünde, acının, ıstırabın, umutsuzluk ve dehşetin tüm belirtileri vardı:

-Yok dedik ya! Bende olsa söylemez miyim?

Refik yanan odunu, Koca Saltuk'un boynuna yapıştırdı:

"Cızzz!" diye tüyler ürpertici bir ses duyuldu ve yanık et kokusu tüm iğrençliğiyle çevreye yayıldı.

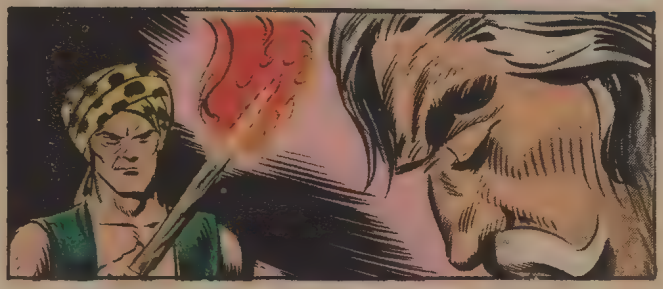

Refik ısrar etti:

- Konuşacak dedim.. Ben konuşturacağım onu...

Sallana sallana yürüyerek Sara Hatun'un yemek pişirmek için yakmış olduğu ocağa yaklaştı, ucu kor halinde olan odun parçalarından birini alıp Koca Saltuk'un yanına gitti. Hafif hafif inleyen adamın, aklaşmaya yüz tutmuş saçlarından tutarak başını kaldırıp direğe dayadı:

Ne çığlığı, ne hıçkırığı andıran boğuk, kırık bir ses Koca Saltuk'un göğsünü deldi, dudakları nın arasından beddua eder gibi bir inleme çıktı:

-Allah kahretsin!..Ne yapsanız boşuna!Hiç bir şey bilmiyorum!...

Sonra başı tekrar öne düştü.

Boynundaki yanık etin altından kanlar fışkırıp, göğsüne doğru akmaya başladı.

Refik şeytanca bir gülümsemeyle:

-Yine bayıldı, dedi. Bu kadar inatçı olacağını ummuyordum... Çabuk, birer kova soğuk su getirin, üzerine dökelim... Bu kez başka bir usul deneyeceğim...

Tahir ile Nizam avludaki kuyudan taşıdıkları suları, Koca Saltuk'un yüzüne boca ettiler...

Refik iğrenç bir şekilde sırıtarak homurdandı:

-Kendisi için konuşmuyor... Ama karısını kurtarmak için konuşacaktır...

Koca Saltuk başından aşağıya dökülen iki kova soğuk suyun etkisiyle kendine geldi. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Her yanı dayanılmaz ağrılar içindeydi...

Refik, Sara Hatun'un bağlı bulunduğu direğin önüne yaklaştı, bıçağıyla ipleri kesti.

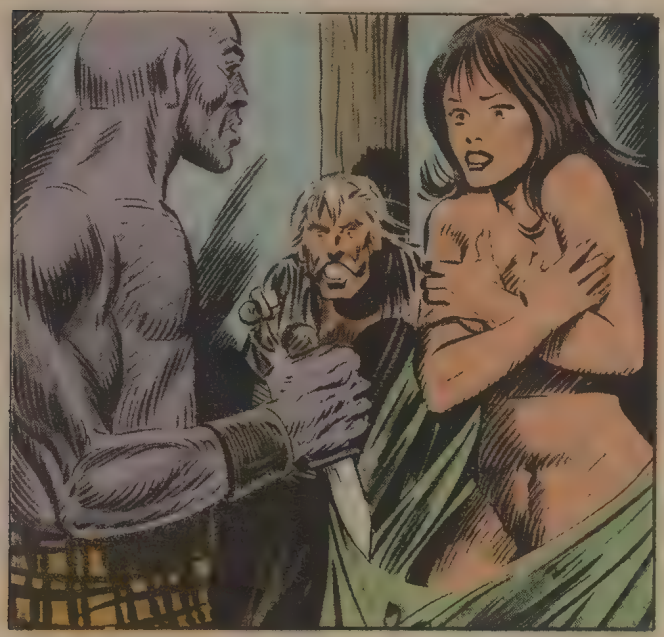

Aynı anda Tahir'in bıçaklı kolu hızla kalktı, indi.

Öyle isabetli vurmuştu ki, kadının yırtılan elbisesi, bir kumaş yığını halinde ayaklarının dibine düştü..

Utancından haykırarak, elleriyle memelerini örttü.

Şimdi, yabancı adamların karşısında çırılçıplaktı.

Koca Saltuk, insan sesine benzemeyen vahşi bir sesle haykırdı:

-Alçaklar! Bırakın onu!

Adamlar ona aldırmadılar bile...

Nizam yutkundu... Aç bakışlarını Sara Hatun'un çıplak vücudunda dolaştırdı.

Kadının, genç kızları kıskandıracak kadar güzel, diri bir vücudu vardı. Göğüsleri küçük fakat dimdikti...

Refik, kadını saçlarından tutarak, Koca Saltuk'un önüne kadar sürükledi... Acımasız bir sesle:

-Bak! dedi.. Bak şimdi ne yapacağım karına?

Elindeki keskin bıçağı, Sara Hatun'un vücudunda dolaştırmaya başladı...

Bıçak, yavaş yavaş, yukarıdan aşağıya iniyor, arkasında kanlı bir iz bırakıyordu.

Keskin çelik, kadının boğazında, memelerinde, karnında kıpkırmızı çizgiler açtı.

Koca Saltuk dayanılmaz bir ıstırapla kıvranıyor, kendi acısını unutmuş, karısı için hıçkırarak sarsıla sarsıla ağlıyordu:

-Bırakın onu!.. Yalvarırım bırakın! Beni

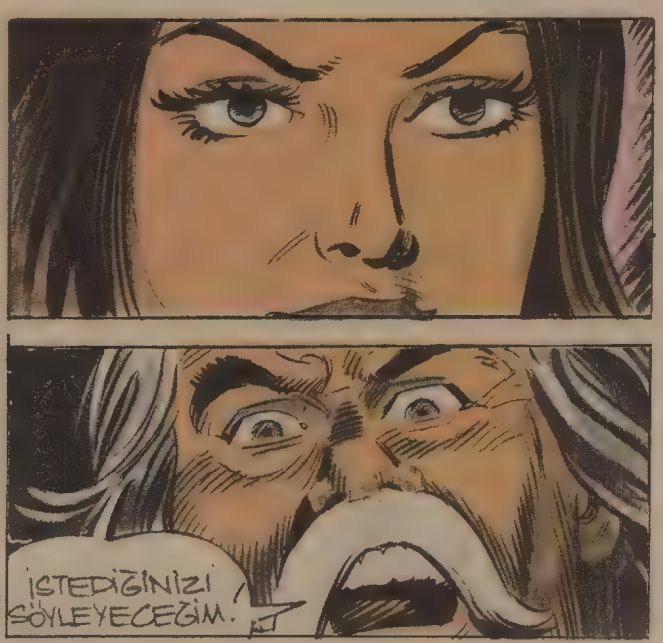

öldürün! Onun hiç bir şey bildiği yok!

Refik öfkeli öfkeli soludu:

-Ama sen biliyorsun... Durak Reis'in hançerini nereye sakladığını söylemezsen, önce karının, sonra senin derini yüzeceğim!..

Sara Hatun'un dudaklarında, ölmek üzere olan bir insanın soluk gülümsemesi belirdi:

-Kocam... Hiç bir şeyden korkmuyorum. Allah onların cezasını er geç verecektir... Kötülükleri bağışlamayan bir Tanrı var yukarıda...

Kadın, meydan okuyan haliyle öylesine güzeldi ve yaşlarla şişen gözleri o kadar büyüleyiciydi ki, üç vahşi adam heyecanla titredi, korkunç denecek düşüncelerle ona bakmaya başladı:

Koca Saltuk, sapsarı kesilerek haykırdı:

-Bırakın onu!... İstediğinizi söyleyeceğim!.. Alçaklar!.. Dokunmayın ona!..

Refik boğuk bir sesle homurdandı:

-Sonunda aklın başına geldi galiba ?..Söyle bakalım nerede?

Kastamonu'daki evde...

-Neresinde?...

Koca Saltuk, bayılmamak için kendisini güç tutuyordu. Durak Reis'in hançerini sakladığı yeri tarif etti.

Gözleri çanaklarından fırlamış, yüzünün çiz-

Sara Hatun'u bağlayarak sedire yatırdılar..

Tahir, garip bir sesle ve kahkahalarla güldü:

-İkisini de öldüreceğiz nasıl olsa.. Öldür - meden önce şu kadından biraz faydalansak fena olmaz...

Öteki iki adamın gözleri sevinçle parladı. Tahir aç bir iştahla:

-İyi olur gerçekten, dedi.

gileri korkunçlaşmıştı... Sonunda:

-İstediğinizi öğrendiniz, işte, dedi. Bıra - kın şimdi karımı...

Refik zalim bir şekilde gülümsedi:

-Bırakacağız, ama daha önce yapılacak işi - miz var...

Üç haydutun da ihtirası coşmuş, gözleri kan - lanmış, başları dönmüş gibiydi...

Nizam homurdandı:

-Bu fikri beğendim işte...

Üçü de bu vahşi kararı uygulamak için aynı anda harekete geçti ama, Refik hepsinden önce ka - dının yanına vardı. Belindeki kemeri çözüp, pan - tolonunu çıkararak arkadaşlarına emretti:

-Tutun şunun bacaklarını... Önce ben ırzı - na geçeceğim...

Sara Hatun, feryat etmemek için dudaklarını ısırdı... Ayaklarıyla adamları tekmelemek istedi, ama başaramadı...

Koca Saltuk bağlı olduğu direkte hüngür hüngür ağlıyor, gözlerinden yaşlar sicim gibi süzülüyordu...

★★★

Durakoğlu, uzaktan çiftliği gördüğü vakit akşam olmak üzereydi...

Yolun dönemecinde üç atlıyla karşılaştı...

Bunlar, işlerini bitiren Şeyh Gaffar'ın fedaileri Refik, Tahir ve Nizam'dı...

-Hey... Koca Saltuk'un çiftliği şu görünen yer mi? diye onlara seslendi...

Üç fedai, Durakoğlu'na garip garip baktı.. Tahir soğuk bir sesle:

-Evet orası! diye cevap verdi.

Delikanlı başka bir şey sormadan atını çift-

liğe doğru sürerken fedailer, yarım dakika kadar onun arkasından baktılar:

-Kimdi acaba?

-Manzarayı görünce her halde çok şaşıracak...

-Yüreği sağlam değilse düşüp bayılır...

-Çabuk gidelim buradan...

Üç fedai atlarını mahmuzlayıp, dörtnala uzaklaştılar.

★★★

Durakoğlu, çiftlik evinin önünde çevik bir hareketle atından indi.

Garip bir durum vardı ortada...

Her taraf sessizdi...

Birden titreyerek eve dikti gözlerini...

Aralık duran kapı, rüzgârın etkisiyle hafif hafif açılıp kapanıyordu...

Tepeden tırnağa ürperdi...

Hızlı adımlarla yürüyerek eve girdi...

Birden dehşet içinde dondu kaldı...

Vücudunu buz gibi bir ter bastı...

Mosmor olan yüzü korkunç bir şekil aldı..

Gözleri yuvalarından dışarı fırlamış, güç tuttuğu bir hıçkırık boğazında düğümlenmişti.

Yere düşmemek için kapıya tutundu.

Orta direğe bağlı olan Koca Saltuk'un başı

göğsüne düşmüştü...Gözleri ve ağzı açıktı..Saplanan bıçak kalbinin üzerinde duruyordu..Ayaklarının dibinde,yeni yeni pıhtılaşmaya başlayan bir kan gölü oluşmuştu...

Gözleri yavaş yavaş sedire kaydı..Gördüğü manzara karşısında hafifçe haykırdı.Sedirin üzerinde,bir kan denizinin içinde yatan çıplak bir kadın vücudu vardı...Ayakları ayrıktı... Her yanı parçalanmıştı...

Durakoğlu,bütün soğukkanlılığına rağmen , kusmamak için kendisini güç tuttu...

Midesi bulanıyor,başı dönüyordu...

-Tanrım...Bu vahşeti yapanlar insan olamaz!..diye inledi...

Oysa böyle kanlı sahneleri sadece insanlar yapardı...

Sendeleye sendeleye evden çıktı...Ayakları

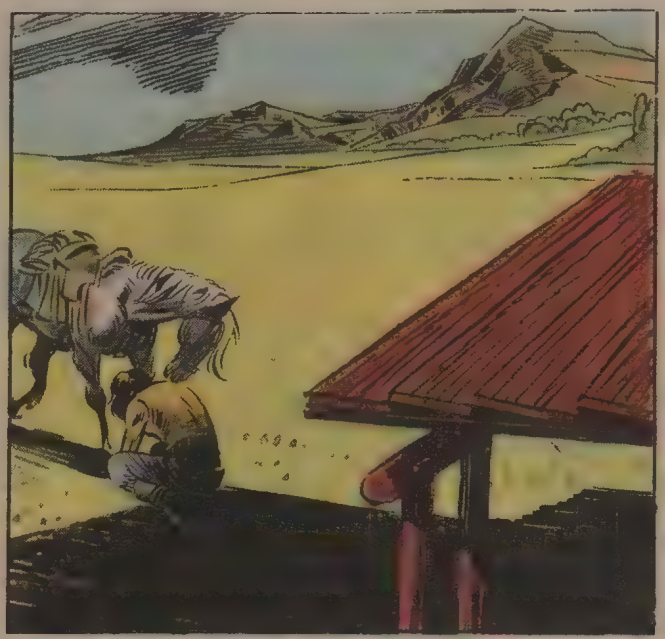

gövdesini zor taşıyordu.

Yere yığıldı ve uzun süre kımıldamadan kaldı...

Ağlamak istiyordu ama,kuruyan göz pınarlarından bir damla yaş akmıyordu...

Çektiği acı,duyduğu ıstırap büyüktü...

Bir süre sonra büyük bir çaba sarfederek ayağa kalktı...

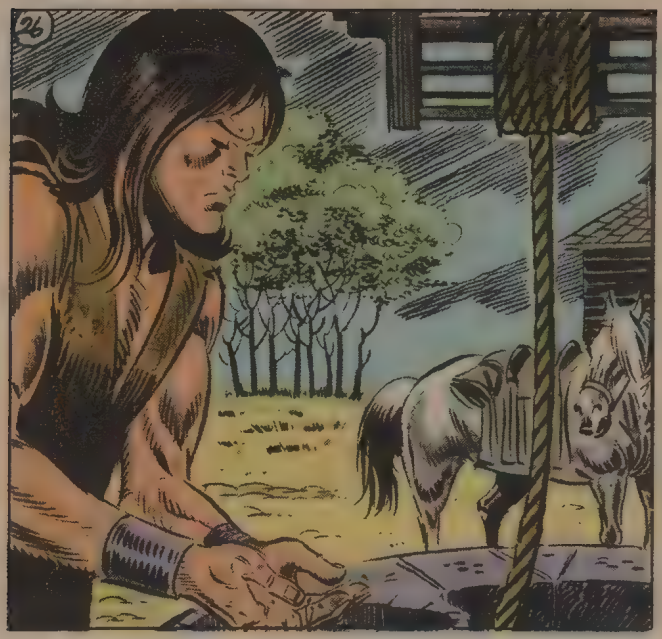

"Onları gömmem gerek... Ama gücüm yok! Üstelik gömülecek halleri de kalmamış... " diye düşündü...

Kuyudan çektiği bir kova su ile yüzünü yıkadı, saçlarını ıslattı...

Biraz kendisine gelir gibi olmuştu...

"Yapılacak tek şey var" diye mırıldandı. "Cesetleri evle birlikte yakmak! Bu pisliği ancak ateş temizler..."

Çalı çırpı toplayıp evin çevresine yerleştirdi... Hazırlık çok zamanını aldı...

Güneş iyice batmış, ortalık alaca karanlığa gömülmüştü...

Eve girip, hâlâ yanan ocaktan ateş aldı, cesetlere bakmamaya çalışarak dışarı çıktı...

Çalıları ateşledi... Önce kalın bir duman tabakası çıktı, sonra alevler gökyüzünü sardı...

Durakoğlu, atına binerek hızla çiftlikten uzaklaştı...

Karşı tepeye tırmanınca, başını omuzunun üzerinden çevirip arkasına baktı.

Ev çıra gibi yanıyor, alevlerin çıkardığı korkunç çatırtılar, tepeden bile duyuluyordu...

★★★

Pırıl pırıl bir yaz sabahıydı.. Güneş henüz doğmuştu.

Durakoğlu iki günden beri iz peşindeydi.

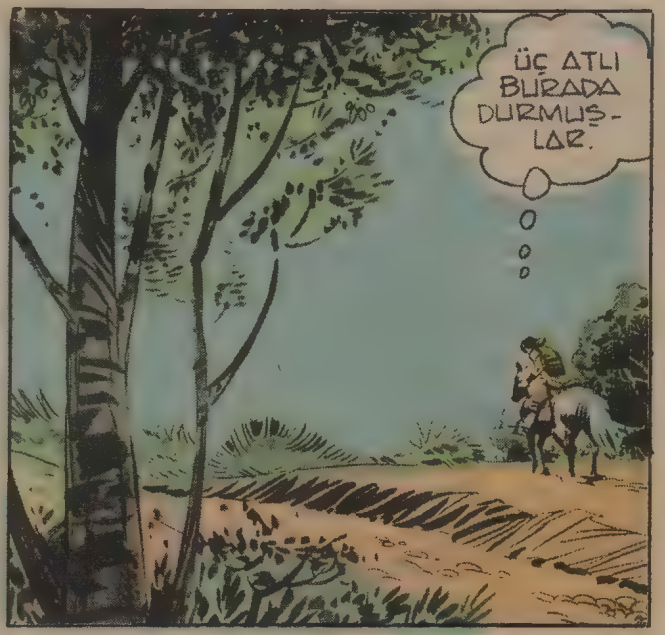

Bir dağ yolunda atını yavaşlatıp, yerleri dikkatle incelemeye koyuldu.

Üç atlı burada bir süre durmuşlardı. Hayvanlar oldukları yerde dönüp dolaşmış, sonra atlılardan ikisi doğuya, birisi güneye doğru uzaklaşmıştı.

Durakoğlu, iki atlıyı takip etmeye karar verdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 ARALIK 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 153 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Yere atlayarak izlere daha yakından baktı.

Sonra tekrar atına binip, gözlerini yerden ayırmadan ilerlemeye başladı.

Yumuşak topraktaki nal izleri kolayca seçiliyordu.

Bir saat kadar sonra gözüne at pislikleri ilişti. Atını durdurarak indi ve ayağıyle dağıttı. Henüz kurumamıştı bunlar.. Hayvanın abdestini yapalı ancak üç, ya da dört saat olmuştu.

"Adamlara iyice yaklaştım... İzlendiklerini ummadıkları için yavaş gidiyorlar" diye düşündü.

Kalbi hınçla doluydu.. Öfke kanını kaynatıyordu.

Tekrar atına binerek yola koyuldu. Hiç acele etmiyordu. Sakin ve sabırlıydı.

Ertesi günü akşama doğru, takip ettiği adamlarla arasında sadece yarım saatlik bir mesafe kalmıştı...

İzler gittikçe tazeleşiyor, Durakoğlu'nun içinde, her köşeyi dönüşte onları görecekmiş gibi bir duygu beliriyordu.

Bu duygu onu titretiyor, kederli bakışlarında tüyler ürpertici bir tehdit okunuyordu.

Başını havaya kaldırdı.. Güneş batmış, gece ani bir öfke gibi dağlara çökmeye başlamıştı. Yıldızlar ona soğuk soğuk bakıyorlardı...

Takip ettiği adamlar geceyi geçirmek için mutlaka bir yere yerleşeceklerdi.

Durakoğlu atından indi ve karanlığın iyice basmasını bekledi. Yarım saat sonra hayvanı dizginlerinden tutup çekerek yavaş yavaş yürümeye başladı.

En küçük bir gürültüye bile kulak kabartıyor, yakılması muhtemel olan ateşin dumanını duymak için havayı koklayarak ilerliyordu...

Birkaç yüz metre kadar ilerledikten sonra birden ürpererek durdu.

Yönünü değiştiren rüzgâr burnuna bir duman kokusu getirmişti.

-"Tamam..Yakaladım herifleri" diye düşündü..

Atını bir meşe ağacına bağladı.İki büklüm olarak sessizce ilerlemeye devam etti...

Şimdi avının üzerinde ölümcül daireler çi-

dı..Kızıl alevler yüzlerini aydınlatıyordu..

Durakoğlu,otların arasından başını kaldırıp bir süre onları seyretti. Seslerini duyuyor, fakat konuştuklarını anlamıyordu :

"Acelem yok..Uyumalarını beklerim" diye düşünerek otların arasına sırtüstü uzandı,gözlerini gökyüzündeki yıldız kümelerine dikti.

Dalmış,gitmişti...

Uzun bir süre sonra,doğrularak yeniden a-

zen bir atmaca gibiydi... Bakışları, kinli, vahşi ve sabırsız bir ateşle yanıyordu.

Kulağına birtakım konuşma sesleri gelince hemen yüzükoyun yere kapandı...

Bir at uzun uzun kişnedi...

Durakoğlu hiç kımıldamadan dakikalarca bekledi.Sonra atları ürkütmemek için yerde yılan gibi sürüne sürüne ateşe yaklaştı...

İki adam karşılıklı oturmuş konuşuyorlar-

damlara baktı...

Ateş sönmek üzereydi..

Durakoğlu iki haydutun kayanın dibine uzanan şekillerini gördü..Uyuyorlardı..

"Harekete geçmenin tam zamanı" diye düşünerek usulca kalktı,gürültü çıkarmamaya çalışarak yürüdü...

Aralarındaki mesafe azalınca diz çökerek sürüne sürüne yaklaşmaya başladı..

Adamlardan biri uykusunda homurdanarak döndü. Durakoğlu :

-"Uyanırsa fena!..İşim güçleşecek" diye düşündü. Ama adam dönüp yeniden horlayarak uyumaya devam etti.

Durakoğlu haydutların arkasına doğru süründü. Sessizce uzanıp başlarının yanında duran kılıçlarını usulca aldı..Silahsız kalmışlardı. Artık onları uyandırabilirdi.

Ayağa kalkarak ikisinin de böğürlerine müthiş birer tekme yapıştırdı :

-Hey..Uyanın..

İki adam, birer küfür savurarak ayağa fırladılar. Fakat daha neye uğradıklarını anlayamadan Durakoğlu'nun balyoz gibi inen yumruklarıyle düşüp bayıldılar..

Delikanlı, yerlere kazıklar çaktı. Haydutların belden yukarısını soyup kollarıyle bacaklarını

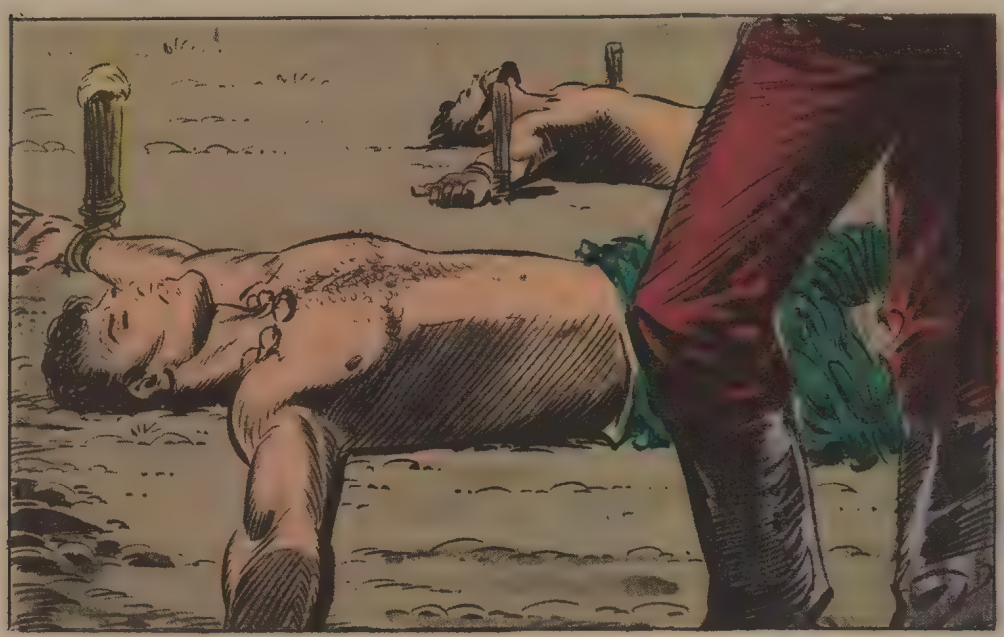

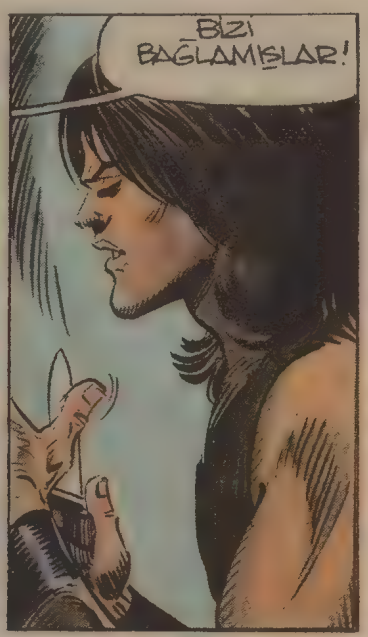

iyice gererek bu kazıklara bağladı...

Şimdi, iki adam da sırtüstü yatıyordu. Ağız ve burunlarından akan kanlar, çenelerinde pıhtılaşmıştı...

Durakoğlu, adamları bağladığı yerin karşısındaki bir taşın üzerine oturdu, bıçağını kayışına sürterek bilemeye başladı..

Güneş doğarken haydutlar, üç dakika arayla gözlerini açtılar..

İkisinin de bakışları donuk ve anlamsızdı .. Daha, başlarına geleni anlayamamışlardı...

Kalkıp oturmak için davrandıkları vakit, yere bağlı olduklarını anladılar. Refik homurdandı :

-Bu da ne demek?

Nizam dehşet içinde :

-Bizi bağlamışlar !. diye haykırdı...

Durakoğlu, bıçağını bilemeye devam ederek:

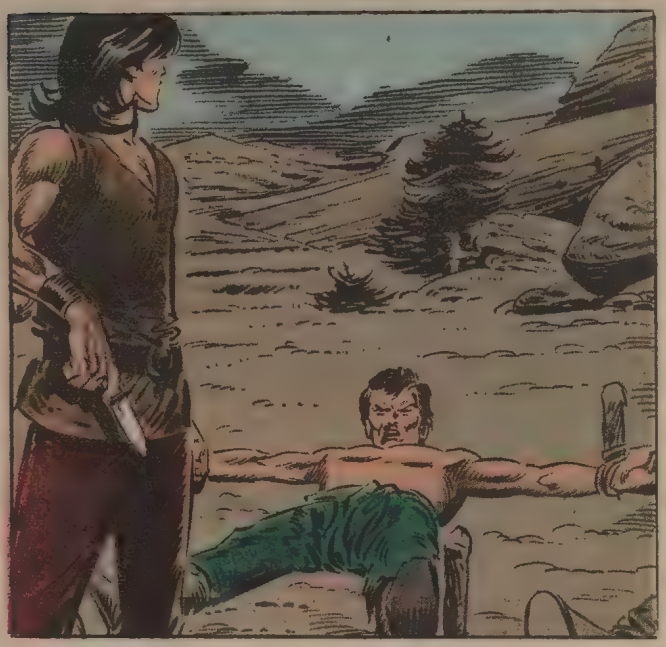

-Ben bağladım!. dedi...

Sesinde, ölüm kadar soğuk ve acımasız bir ifade vardı.

Adamlar, delikanlının korkunç bakışları karşısında titrediler, Refik sordu :

-Bizden ne istiyorsun?

Durakoğlu acı acı gülümsedi :

-Ben Durak Reis'in oğluyum.. Hatırladınız mı?

Refik ile Nizam hayret etmiş gibi :

-Durak Reis mi? Biz öyle birini tanımıyo - ruz!. dediler...

Durakoğlu :

-Ya Koca Saltuk'la Sara Hatun'u?Onları da tanımıyor musunuz? diye sordu.

Sonra, oturduğu taşın üzerinden kalktı, bir intikam anıtı gibi adamların başucuna dikildi. Bıçağı elindeydi. Adamlara baktıkça, çiftlikte olan -

lar gözlerinin önünde canlanıyor ve içini tarifsiz bir bulantı kaplıyordu.

Sayıklamayı andırır bir sesle :

-Onları neden öldürdünüz? dedi.

Refik ile Nizam, soğukkanlılıklarını toplamışlardı. Gözlerini, Durakoğlu'nun elinde ışıldayan bıçaktan ayırmadan cevap verdiler :

-Biz kimseyi öldürmedik..

Durakoğlu haykırdı :

-Yalan söylüyorsunuz?İkinizi de öldürece - ğim..Ama acı çekmeden ölmek istiyorsanız bana her şeyi olduğu gibi anlatın...

Delikanlının bakışları o kadar kinli, ifadesi o kadar öfkeli ve sertti ki, iki adam da ölüme mahkûm olduklarını anlayarak mosmor kesildi :

-Biz hiç bir şey yapmadık. Bırak gidelim.. Yoksa Şeyh Gaffar'ın lanetinden kurtulamazsın.

Durakoğlu, duyduğu bu adla ürperdi..

Demek, Şeyh Gaffar'ın adamlarıydı bunlar..

Birden, bütün gerçeği sezer gibi oldu...

Neden insanlar böyle, sinsi, kötü ve kalleş oluyordu?

Allak bullak olan yüzünde, şaşkın, yıkık, ezik bir ifade belirdi. Gözleri vahşi bir alevle yanıyordu.

Korkunç bir öç alma duygusu içinde fokur

Durakoğlu kinle homurdandı :

-Şimdi cenneti gösteririm size..

Adamlara yaklaştı, elindeki bıçak bir an güneşin altında ışıl ışıl parladı. Yürekler parçalayıcı iki keskin feryat dağları inletti.

İki haydutun da gözkapakları kesilmişti. Artık gözlerini hiç bir zaman kırpamayacak, kapayamayacaklardı...

Durakoğlu onlara duygusuzca bakarak söy-

fokur kaynadı...

O an, kentleri yaksa, dünyayı ateşe verse içindeki öfkeyi yatıştıramazdı.. Soğuk ve kararlı bir sesle :

-İkinizi de öldüreceğim, diye tekrarladı.

Refik ile Nizam ona sakin bir tavırla bakıyorlardı :

-Ölümden korkmuyoruz.. Nasıl olsa cennete gideceğiz..

lendi :

-Şimdi size uyguladığım bu usul, Doğu Asyalıların namus düşmanlarına ve katillere uyguladıkları bir çeşit cezadır. Gözleriniz artık hep açık kalacak, güneş onları yakıp kavuracak.. Önce kör olacaksınız.. Sonra inleye inleye kıvrana kıvrana can vereceksiniz... İşte cennetinize böyle gideceksiniz...

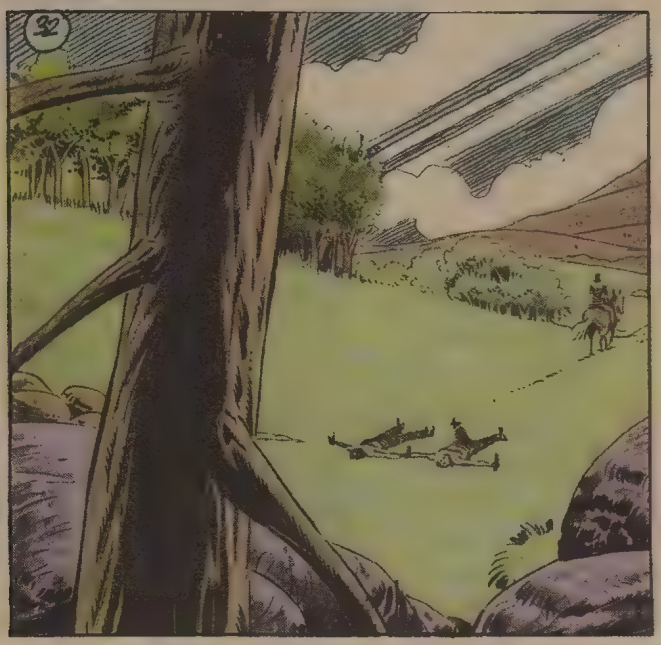

Adamların, belden yukarısı çıplak olan vücutlarında bıçağıyle derin yaralar açtı...

Kanlar fışkırdı etlerden...

Durakoğlu işini tamamlayıp atına binerek oradan uzaklaştı.

Az sonra kan kokusunu duyan sinekler, böcekler, karıncalar, adamların tüm gövdelerini sardılar..Taze yaraların içinde, kapakları olmayan gözlerinde koşuşmaya başladılar...

İki haydut bu şekilde dört gün can çekişti.

Karıncalar ve böcekler vücutlarını kemirirken, kızgın güneş kapaksız gözlerini kör etti, derisi soyulan etlerini kavurdu, yaktı.. Duydukları acı sonsuzdu...

Kan kokusunu duyan yüzlerce, binlerce haşarat, kıvranan adamların etlerinden kendilerine ziyafet çekmek için koşuyor, dağları acı feryatlar, ulumaya benzeyen haykırışlar inletiyordu.

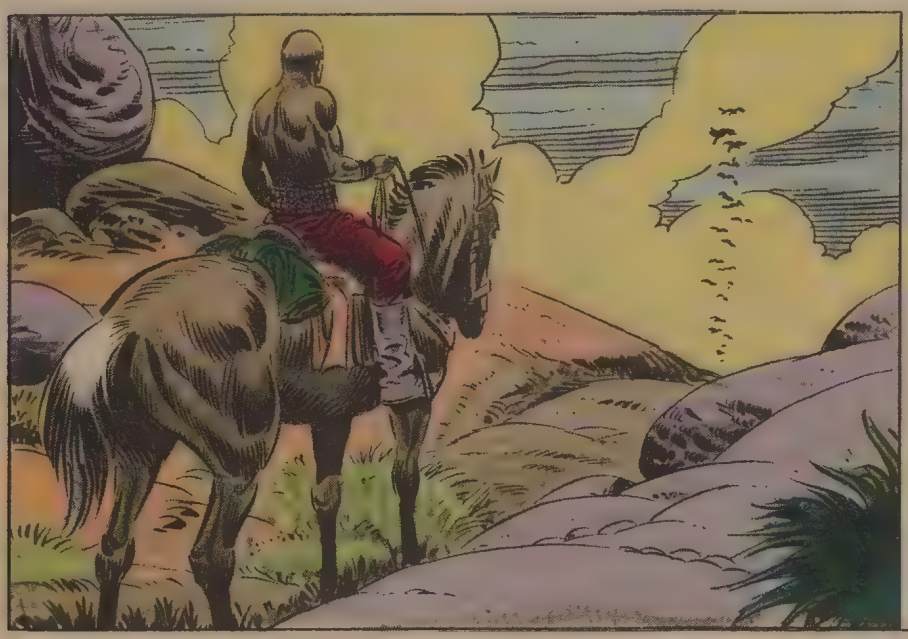

Dördüncü günün akşamı, ıssız dağ yolunda bir atlı belirdi..

Gelen, Kastamonu kavşağında arkadaşlarından ayrılmış olan Tahir'di..Şeyh Gaffar'ın başka bir işi için Bursa'ya gitmiş, buluşmak üzere sözleştikleri yerde Refik ile Nizam'ı bulamayınca geri dönerek onları aramaya başlamıştı..

Kanlı ve iğrenç manzarayı görünce bir an fenalık geçirdi. Tüyleri diken diken oldu. Saçlarının dibinde soğuk ter taneleri belirdi :

-Kim? Kim yaptı bunu? diye haykırdı.

Nizam çoktan ölmüştü..Refik ise henüz can çekişiyordu..Kuruyan ve kavrulan dudaklarının arasından cılız bir inilti çıktı :

-Durak Reis'in oğlu yaptı !

Bu onun son sözleri oldu. İkinci ırz düşmanı da böyle can verdi...

Tahir, titrek, sinirli ve kalbi tanımsız bir korkuyla sıkışarak dehşet içinde oradan uzaklaşırken :

-Hemen şeyhe haber vermeli, diye mırıldandı. Durak Reis'in oğlu geliyor...

★★★

Muşar Kalesi'nde olağanüstü bir hal vardı.. Herkes korkusundan tir tir titriyordu.

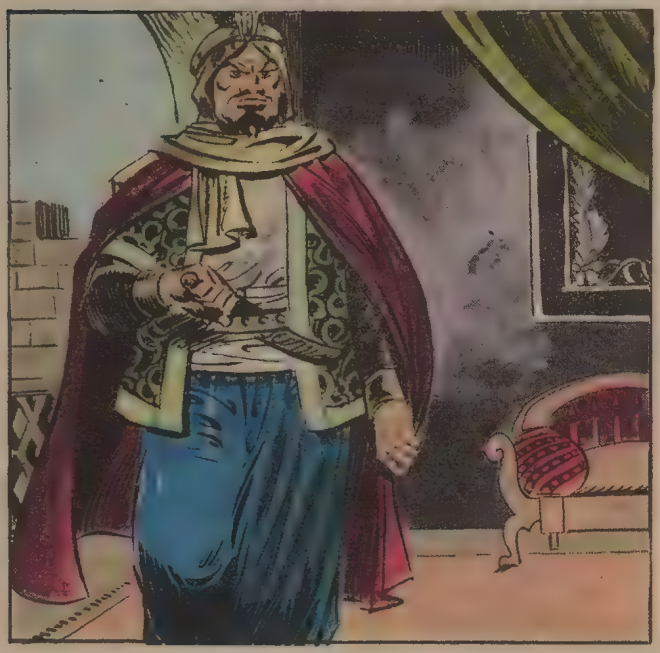

Şeyh Gaffar, İran halılarıyla döşenmiş olan salonda öfkeli adımlarla dolaşıyor, ikide bir görünmez bir düşmanı öldürmeyi azmetmiş gibi, belindeki altın kabzalı hançere el atıyordu.

Onu hiç kimse bu kadar öfkeli görmemişti.

Soğukkanlı şeyhi, böyle kızdıran şey ne olabilirdi?

Bunu kimse bilmiyordu.

Oysa, sabah kalktığında gayet neşeliydi.

Bu neşesi birkaç saat sürmüş, sonra yüzünde birden korkunç ve kanlı bir ifade belirmişti.

Şeyhi kızdıran, öfkeden deliye döndüren, Kastamonu'dan perişan bir halde dönen Tahir'in getirdiği haberdi.

Adamlarının başarısızlığa uğraması onu çılgına çevirmiş, vücudu kuduran bir öfkeyle sarsılmıştı...

Yüreği öç alma duygusuyla dolu olan Durakoğlu'nun, arkasında kanlı bir iz bırakarak Muşar Kalesi'ne doğru fırtına gibi geldiğini öğrenen Şeyh Gaffar, yıllar önce tanıdığı Durak Reis'i düşündü.

"Eğer oğlu da babası gibi yamansa belânın katmerlisine çattık demektir" diye mırıldandı.

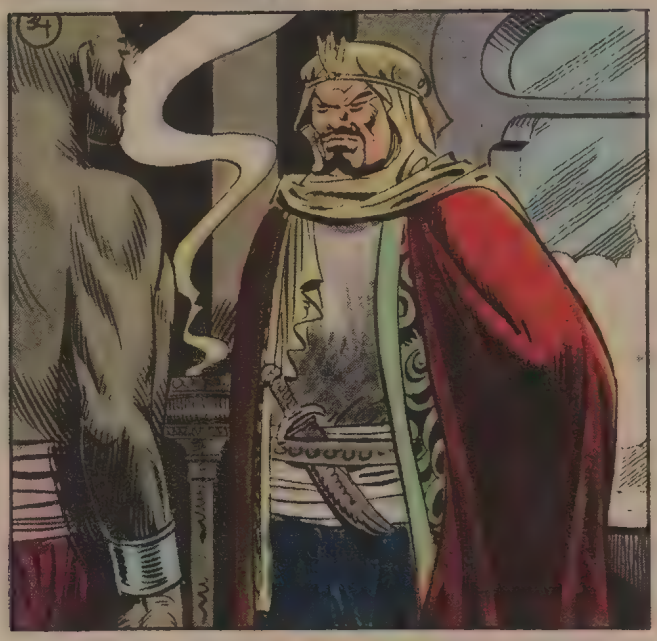

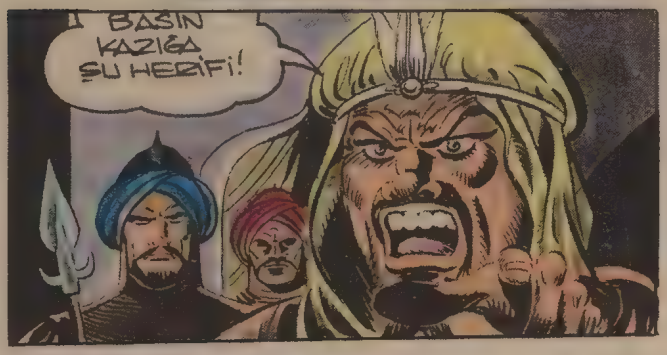

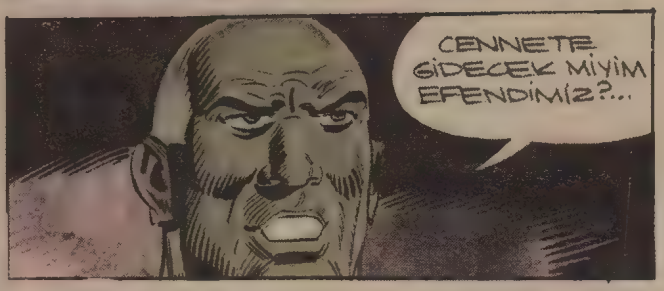

İmparatorlara, krallara, prenslere kafa tutan şeyhin, adı sanı olmayan bir gençten böylesine ürkmesi gerçekten ilgi çekiciydi...

Şeyh, karşısında bir heykel gibi dik ve sessiz duran Tahir'e çılgın bir bakış fırlattı.. Bu bakışlardaki ölüm kararını anlayan fedai, titremedi bile...O kendini şeyhe adamıştı..Onun uğrunda ölmeye hazırdı...

Şeyh Gaffar ellerini çırptı, içeriye giren muhafızlara :

-Basın kazığa şu herifi'. diye haykırdı.

Tahir, efendisi tarafından azarlanan bir köpek gibi ürkek ve saygılıydı..Ölüme aldırış ettiği yoktu ama şeyhin öfkelenmiş olması onu üzüyordu. Bütün cesaretini toplayıp sordu :

-Şey..Cennete gidecek miyim efendimiz?

Şeyh kanlı bakışlarını ona dikerek gürledi:

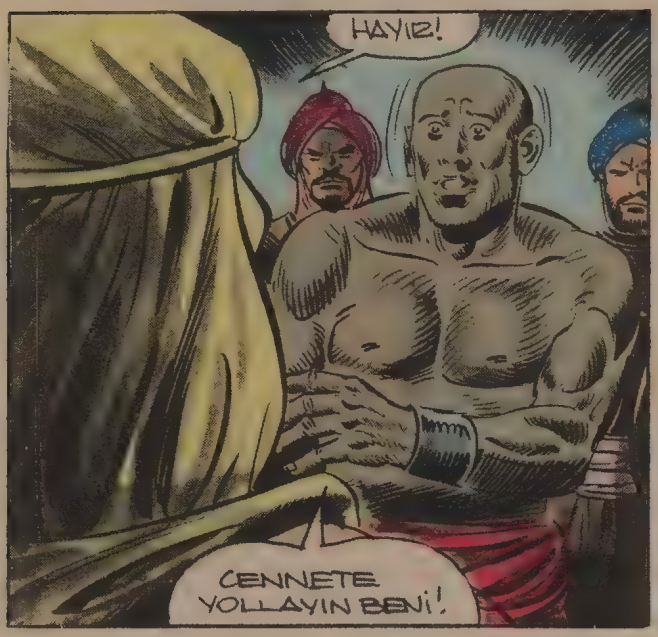

-Hayır'. Görevini yapamayanlar cennete gidemez'...

Tahir'in yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. İnleyerek :

-Ah'...Acıyın bana efendimiz, dedi. Bunca yıldır her emrinizi yaptım..Cennetlik olmak için her cinayeti işledim..Hâlâ oraya gitmeye hak kazanamadım mı? Emredin derhal kendimi öldüreyim..Yeter ki, cennete yollayın beni..Yalvarırım.

Şeyh, yumuşamak bir yana, daha da köpürdü:

-Hayır'. Sen cennetlik değilsin..O hakkı kaybettin..Cellat'. Bas kazığa şu köpeği'...

Tahir'i, cennete gidememek düşüncesi allak bullak etmişti. İnliyor, hıçkırıyor, yalvarıyordu... .

Ama Şeyh, onu dinlemedi bile...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 OCAK 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 134 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Adamı soyup, avluda, zeytinyağıyla yağlanmış, ucu sivri, gövdesi budaklı bir kazığa oturttular...

Dehşet verici, tüyler ürpertici bir olaydı bu...

Birkaç saat öncesine kadar Şeyh Gaffar'ın en gözde fedaisi olan Tahir, şimdi, butları arasından girip belinden çıkan kazığın üzerinde iki büklümdü.. İçler acısı haykırışlarla can çekişiyordu...

Kalede herkes bir köşeye sinmişti.. Kimse Şeyh'in karşısına çıkmaya cesaret edemiyordu..

Adam, uzun uzun öfkeyle dolaştı..

Düşündü, düşündü, düşündü...

Kafasında şimşek ve yıldırımlarla dolu bir bora esiyordu.

Durakoğlu mutlaka kaleye gelecekti..

Buna emindi..

Ama onu nasıl tanıyacaktı?

Kendisini hançerlemek için gizlice arkasından mı yaklaşacaktı? Yoksa karşısına çıkıp, "Ben Durakoğlu'yum... Öcümü almaya geldim" mi diyecekti?

Emir subayını çağırıp, kaleye hiç bir yabancının sokulmamasını, civarda görülen bütün şüpheli kişilerin de yakalanıp getirilmesini emretti...

★★★

-Ben gidiyorum baba!

Şeyh Gaffar, kızına soran gözlerle baktı:

-Malatya'ya mı?

-Evet...

Şimdi sırası mı bu seyahatin?

-Sevgili kızenim Kılıçaslan'ın nazik davetini red mi edeyim?

Muşar kalesi hakimi Şeyh Gaffar ile, Malatya'da hüküm süren Zülkadriye beyinin karılarının kardeşti.. Dulkadiroğulları adıyla tarihe geçen Zülkadriye Devleti'nin veliahtı o sıralarda 22 yaşında olan Kılıçaslan'dı..

Şeyh Gaffar'ın kızı Zeynep Sultan, şimdi, Kılıçaslan'ın konuğu olarak Malatya'ya gidiyordu.

Şeyh Gaffar ile Zülkadriye beyinin arası çok iyiydi. İki derebeyi bir olarak doğudaki güçlü Akkoyunlu Devleti'nin hükümdarı Uzun Hasan ile, batıdaki büyük Osmanlı Devleti'nin padişahı Sultan Mehmet'e bile kafa tutuyor, onlara vergi vermemek için inatla direniyordu..

Şeyh, kızını uzun uzun süzdükten sonra yumuşak bir sesle:

-Peki kızım git! dedi. Ama yanına en iyi silahşorlarından yirmisini al... Anadolu yolları haydut dolu.. Tedbirli olmak gerek...

★★★

Kara Murat yola çıkalı bir ay olmuştu..

İstanbul'dan Sivas'a kadar gündüzleri hiç durmadan yol almış, ama çok yorulmuştu..

İki gün dinlendiği Sivas'ta hancı ona:

-Beyzadem, demişti. Sivas ile Muşar Kalesi arasındaki yollar çok tehlikelidir..

-Ne tehlikesi var?

-Ölüm tehlikesi...

-Kim kimi öldürüyor?

-Kürt Abdo önüne geleni biçiyor... Muşar yolunu tutmuş, kuş uçurtmuyormuş...

-Kim bu Kürt Abdo?

-Son zamanlarda türeyen yaman bir haydut... Çevresinde yirmi-otuz kişi var.. Etrafı kasıp kavuruyor.. Gitmeseniz iyi olur..

Kara Murat, umursamaz bir tavırla omuz silkti:

-Boş ver hancı... Yolcu yolunda gerek... Yarın sabah erkenden yola çıkacağım.. Sen al şu parayı... Görüşemezsek hoşça kal...

Hancının aç bakışları, Kara Murat'ın para dolu kesesine takıldı, sinsi yüzünde esrarengiz bir gülümseme belirdi. Parayı alıp odadan çıkar çıkmaz çırağını yanına çağırarak:

-Peki usta !

Hancı, Haydut Kürt Abdo'nun Sıvas'taki adamlarından biriydi.. Etrafa göz kulak olur, gelen yabancıların para durumlarını inceler, sonra Abdo'ya bilgi yollardı.

Ustaca bir manevrayla, Kara Murat'ın yola çıkmakta kararlı olduğunu öğrenince, hemen gereken haberi uçurmuştu..

Paralı bir av geliyordu..

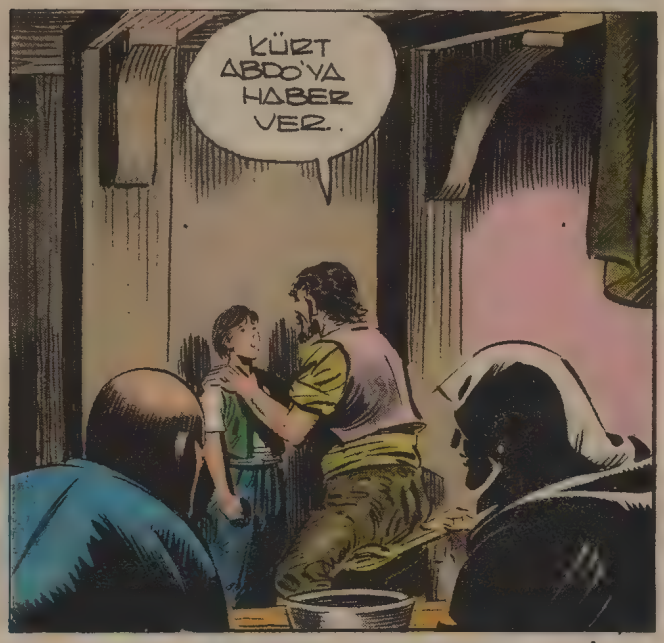

-Bana bak Hüseyin, dedi. Hemen atına atla ve doğru Kürt Abdo'ya gidip haber ver.. Yarın ona yağlı bir av geliyor...

Çırak, on beş - on altı yaşlarında bir genç-ti.. Sevimli yüzünde bir üzüntü bulutu dolaştı:

-Ama usta.. O yabancı iyi bir insana benziyor.. Yazık değil mi?

-Sus aptal !.. Sen bu işlerden ne anlarsın? Biz alacağımız hisseye bakalım.. Haydi, durma!

Kürt Abdo'ya gün doğmuştu...

★★★

Abdo, gerçekten müthiş bir eşkiya idi...

Bu adam sanki insanlar içinde büyümemişti...

Adeta bir canavardı..

Kan dökmekten inanılmaz derecede zevk alan vahşi bir hayvan gibiydi...

Belki de deliydi...

Eşkıyalığa babasını öldürmekle başlamıştı...

Sonra üvey annesine tecavüz etmiş, kadını günlerce bir mağarada alıkoyduktan sonra kalbini bıçakla oyarak çıkartıp, kızartarak yemişti.

Çevresinde topladığı ipten kazıktan kurtulmuş adamlarla kısa zamanda etrafa dehşet salan Kürt Abdo akıllı bir insandı.. Sırtını güçlü bir beye, kudretli bir hükümdara dayamayan haydutların ömrünün kısa olduğunu biliyordu.

Bu yüzden Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan'a yanaşmış, düşman beylikleri talan eden vurucu bir kol gibi çalışmaya başlamıştı...

Akkoyunlu devleti, komşularıyla iyi geçinemiyordu.

Osmanlılara da düşmandı. Zülkadriye Beyliğine de.. Hele Muşar Kalesi hakimi Şeyh Gaf -

far, Akkoyunluların baş düşmanıydı...

Beylikler arasındaki bu geçimsizlik, Kürt Abdo'nun işine yarıyor, Sıvas çevrelerinde bas - madığı kasaba, soymadığı köy bırakmıyordu.

Eşkıya o günlerde Uzungeçit Hanında pusuya yatmıştı.

Önemli bir av bekliyordu.

Otuz eşkıyaya yiyecek yetiştiremeyen hancı perişan bir durumdaydı.

Adamlar, tavuk, koyun, sığır ne bulurlarsa kesip kesip yiyorlar, ara sıra yakındaki köyü basıp, köylülerin ellerinde ne varsa alıyorlardı.

Köy halkı boynunu bükmüş, kara kara düşünüyordu.

Bu eşkıyalardan nasıl kurtulacaklardı?

Bir kervan soysalar, belki çekip giderlerdi. Başka çare yoktu.. Ama günlerdir hana, kervan değil, bir yolcu bile uğramamıştı...

Kürt Abdo, hanın en geniş odasında, önüne mükellef bir sofra kurdurmuş yiyor, içiyor, gürültülü kahkahalar atarak adamlarına takılıyordu.

Yanında son derece güzel bir kadın vardı.

Eşkıya başı, ara sıra ona dönerek:

-Yoksa boşuna mı geldik buraya Fato? diye soruyor, o zaman genç kadının uzun kirpikli iri gözlerinde zalim bir ışıltı parıldıyordu:

-Neden boşuna gelmiş olalım ağam?

-Baksana.. Hâlâ gelen giden yok...

-Sabretmek gerek!

-Aldığın haberin doğru olduğuna eminsin demek?

-Elbette eminim.. Zeynep Sultan mutlaka buradan geçecek ve Malatya'ya gidecektir..

Kürt Abdo, gürültülü bir kahkaha attı:

-Gidebilirse tabii...

Fato, soran bakışlarını Kürt Abdo'ya dikti:

-Bana verdiğin sözde duracaksın değil mi ağam?...

Eşkıya eğilip kadını ıslak, pembe dudaklarını ısırırcasına öptü:

-Abdo verdiği sözü unutmaz... Kervanı ele geçirirsek, mallar bizim, Zeynep Sultan senin... Ama ne yapacaksın o kızı?

Fato dişlerini gıcırdattı:

-Öldüreceğim!..

Kadının sesindeki kin, Abdo gibi gözü kanlı bir katili bile titretti...

Bu müthiş öfkenin, bu büyük öç duygusunun sebebi ne olabilirdi?

★★★

Hancının çırağı Hüseyin, atını dörtnala sürüyordu...

Hem Uzungeçit hanına varıp, Kürt Abdo 'ya paralı bir avın geldiğini haber vermek istiyor, hem de:

"Bu yaptığım iş değil benim.. Kalleşlik vallahi.. Ama haberi iletmezsem ustam beni dayaktan öldürür.." diye düşünüyordu.

Üzerinde silah olarak bir yay ve içi ok dolu bir sadak vardı..

"İşte mükemmel bir av.. Bunu vurup, kendime güzel bir ziyafet çekmeliyim" diye düşündü.

Tavşan, ağaçlar arasında bir süre koştuktan sonra durdu, başını çevirerek omuzunun üzerinden, kendisini ürküten atlıya bakmaya başladı.

Mesafe bir hayli uzak olmasına rağmen Hüseyin yayını gerdi, nişan aldı ve oku parmakları nın arasından bıraktı.

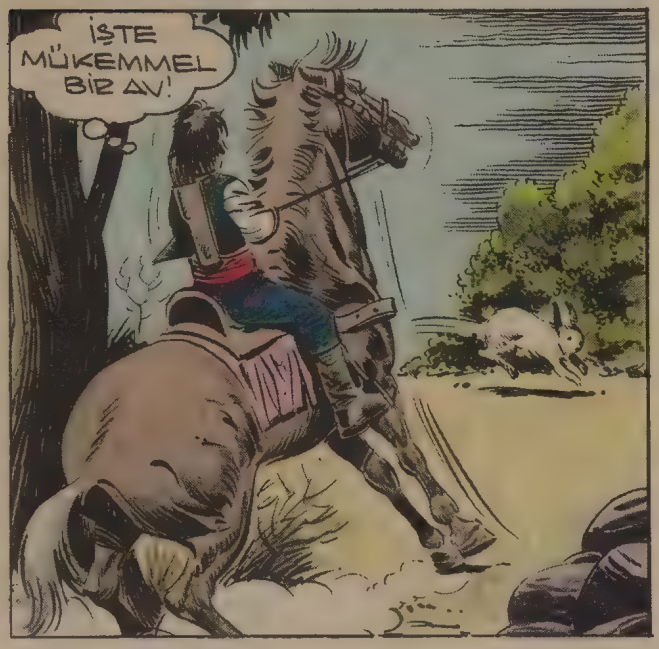

Küçük Hüseyin, ok atmakta pek ustaydı.

Elli adımdan, hareket halindeki bir hayvanı vurabilirdi..

Birden yolun kenarındaki çalıların arasından iri bir tavşan çıkıp, hızla ağaçların arasına daldı...

Hüseyin'in yüzünde mutlu bir gülümseme dalgalandı:

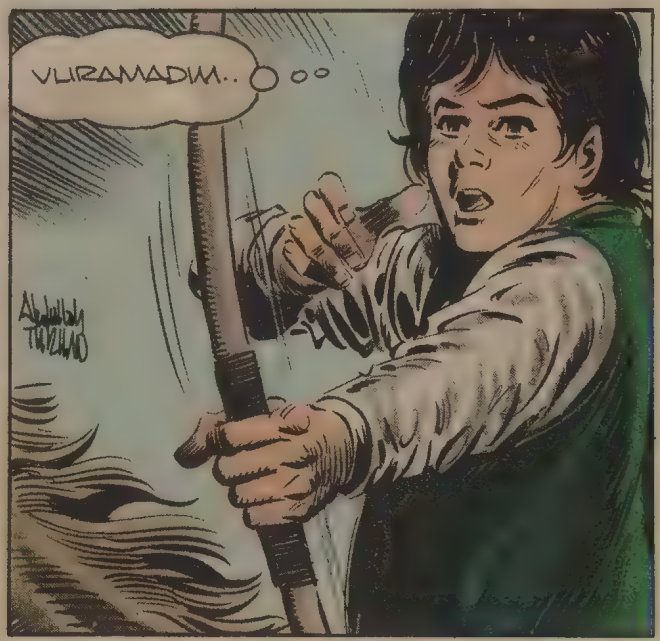

Havada bir vınlama sesi duyuldu.

Fakat aynı anda tavşan yerinden fırlayarak hızla koşmaya başladığı için atış boşa gitti.

Hüseyin hem şaşırdı, hem kızdı buna. Sadağından ikinci oku çekip yaya takarak fırlattı.

Ama bu defaki atışı gereksiz ve umutsuz bir öfkenin sonucuydu. Hedefe ulaşmasına imkân yoktu.

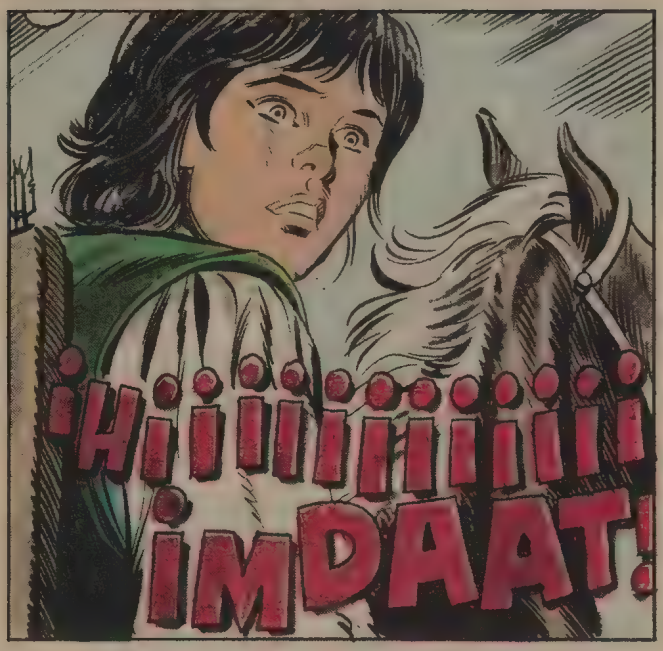

Çünkü tavşan, çalıların arasında çoktan, gözden kaybolmuştu.

Birden orman, müthiş bir çığlıkla sarsıldı. Müthiş bir at kişnemesini içler acısı bir feryat izledi.

- İmdat! Ölüyorum...

Ne olmuştu?

Bu ses nereden geliyordu?

Hüseyin şaşkınlığından donakaldı.

Birkaç saniye sonra kendisini toparlayıp atını sesin geldiği yana sürdü...

Gördüğü manzara şuydu:

Az ileride büyük bir çınar ağacının altında, yirmi kadar atlı vardı.

Attığı ok, çalıları geçip, atlardan birinin bacağına saplanmış, hayvan duyduğu acıyla silkininince üzerindeki süvari yere düşmüştü.. Adam:

- Ayağım.. Ayağım kırıldı.. diye inliyordu.

Atlılar, Hüseyin'i görünce korkunç naralar attılar:

- İşte! Oku atan haydut orada...

- Tutun! Kaçmasın! ..

- Yakalayın onu! ..

Küçük Hüseyin o kadar şaşırmıştı ki, donmuş kalmış gibiydi. Kaçmayı düşünmüyordu bile. Gözlerini yerde kıvranan yaralıya dikmiş, " Ya -

zık! Benim dikkatsizliğim yüzünden acı çekiyor" diye düşünüyordu..

Atlılar, Zeynep Sultan'ı Muşar Kalesi'nden, Malatya'ya götüren Şeyh Gaffar'ın silahşorlarıydı.. Önceki gün kaleden hareket etmişler ve Sıvas yakınlarına kadar gelmişlerdi.

Zeynep Sultan, kendisi için hazırlanan, dört atlı özel bir arabanın içindeydi..

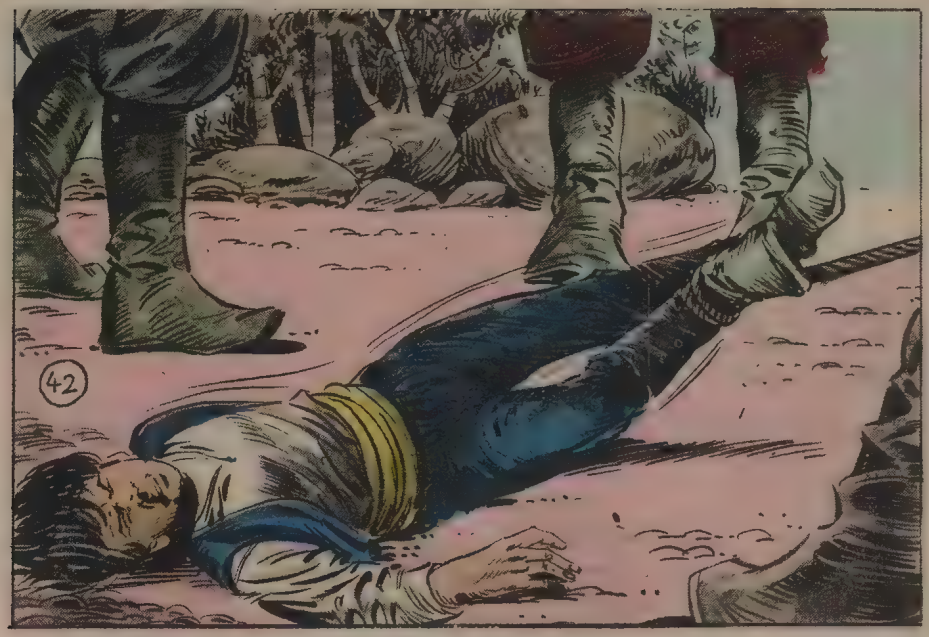

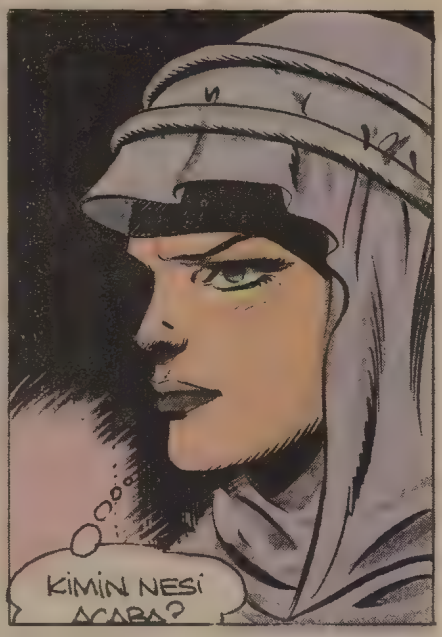

Gürültüyü duyunca sert bir sesle sordu:

- Ne var? Ne oluyor?

- Biri ok atıp arkadaşımızı yaraladı...

- Ok mu attı? Hangi edepsiz yaptı bunu?

Bu sırada atlılar, Hüseyin'i yakalayıp, arabanın yanına getirmişlerdi.

Atından düşürülen ve ayaklarına ip bağlanarak yerde sürüklenen çocuğun her yanı kan içinde kalmış, ağzına topraklar dolmuştu.

Zeynep Sultan, güzel fakat acımasız gözlerini ona dikti.

Neyin nesiydi bu?

Nereden çıkmıştı?

Kimdi?

Oku niçin atmıştı?

Herhalde şüpheli bir serseriydi?

Birden genç kızın karanlık düşünceleri arasında bir şimşek çaktı.

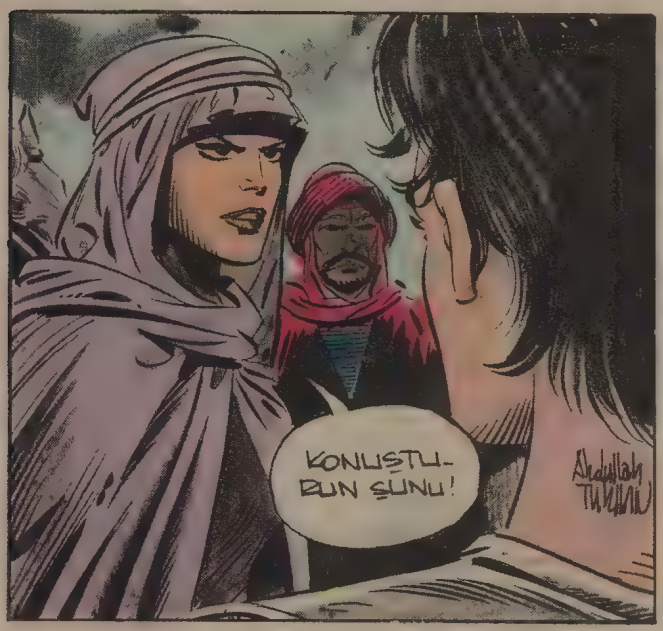

- Sakın bir suikastçı olmasın?

Yakaladıkları genç, belki de babasının düşmanlarından biriydi. Kendisini öldürmek için, ormana saklanmış olabilirdi.

Bu son düşünce, Zeynep Sultan'ın öfkesini alevlendirdi. Arabadan inip sert bir sesle adamlarına emretti:

- Konuşturun şunu!

İri yarı iki silahşor yaklaştı. Hüseyin'i tutukları gibi kaldırıp suratına yaman birer tokat patlattılar:

- Burada ne işin var? Neden attın oku?

Hüseyin cevap vermek için ağzını açtı, fakat konuşamadı.

Patlayan dudaklarının arasından kanlar boşandı.

Adamlar onu yere fırlatıp, böğrüne müthiş tekmeler attılar:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 OCAK 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 155 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

-Konuş ulan! Neden attın oku?

Duyduğu acıyla boğazından içler acısı feryatlar fışkıran Hüseyin, yalvaran gözlerle, Zeynep Sultan'a baktı..

Ama genç kız, kendisini öyle korkunç bir bakışla süzüyordu ki, bu gözler karşısında çocuğun kalbi umutsuzlukla titredi. Kendisini bağışlaması için söyleyeceği sözler boğazında düğümlendi kaldı..

Zeynep Sultan, zalim kıvılcımlar uçuşan bakışlarını ondan ayırmadan:

- Durmayın! Basın sopayı! diye bağırdı.

Adamlardan biri belinde asılı olan kamçıyı çekti, öteki kalın bir söğüt dalı aldı.

İnsafsızca vurmaya başladılar.

Zavallı Hüseyin, neye uğradığını şaşırmıştı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmış, yüzünü korkudan da ötede, müthiş bir dehşet

ifadesi kaplamıştı.

Kamçı ve sopa vücuduna indikçe haykırıyor, çığlıkları ormanı inletiyordu.

Gürültüden, ağaçların üzerindeki kuşlar telaşlı kanat çırpışlarıyla kaçışıyorlardı.

İki adam, sanki yıllardır aradıkları can düşmanlarını yakalamış gibi acımasızca vuruyor, öteki silahşorlar ise kılları bile kıpırdamadan, bu vahşi sahneyi seyrediyordu.

Hüseyin bitmiş, perişan olmuştu.

Durmadan bağırıyor, haykırıyor, yalvarıyordu:

- Acıyın! ..Yapmayın! ..Vurmayın!

Fakat berikiler bu yalvarışlara kulak asmıyorlardı.

Çocuk yalvardıkça kırbaç vücudunun üzerinde daha hızlı şaklıyordu.

Adamlar merhamet nedir bilmiyorlardı.

Hüseyin, çevresine, en taş kalpli insanları bile insafa getirecek kadar perişan bir bakışla baktı ama kimseyi etkileyemedi.

Çocuğun göz pınarlarında yaşlar vardı. Çektiği acı büyüktü.

Soluk alabilmek için bir süre durdu, kendisinde konuşacak gücü bulduğu vakit tüm nefretini yansıtan vahşi bir sesle haykırdı:

- Alçaklar! Hiç acıma yok mu sizde? Zayıflara, yoksullara böyle saldırılır mı? İmdaat!..

Hüseyin'in haykırışları, etraftakileri kahkahalarla güldürdü. Zeynep Sultan'ın dudaklarında da alaylı bir gülümseme dalgalandı.

Çocuk, kapkara bir umutsuzluk içinde genç kıza baktı, yumruğunu ona doğru sallayarak:

- Bir gün bunun öcünü alacağım senden dişi canavar! diye haykırdı.

Zeynep Sultan'ın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu, gözleri birkaç saniye, alev alev yandı. Sesi boğuk ve öfkeli çıktı:

- Basın sopayı şu edepsize!..

Kırbaç, havada ıslık çala çala döndü ve olanca hızıyla Hüseyin'in vücudunda şaklayarak kanlı bir iz daha bıraktı.

Adamlar homurdandı:

- Zeynep Sultan'a dil uzatıyorsun ha! Al sana

- Aaah! İmdaaat! Kurtarın! Alçaklar!

Hüseyin'in acı haykırışları ormanın sık ağaçları arasında eridi.

Dayak olanca vahşetiyle devam ediyordu..

★★★

Kara Murat, atını patika yolda sürerken ağaçlar tatlı bir akşam rüzgârıyla hışırdıyordu.

Birden ormanı çınlatan acı haykırışları duydu. Atını durdurarak çevresini dinledi. Sesler, ilerideki ağaç kümesinin ardından geliyordu:

- İmdaat! Adam öldürüyorlar...

- Caniler! Haydutlar! Sizde hiç insaf yok mu?

- Vay vay... Allahım! ..Ölüyorum!..

Kara Murat atını seslerin geldiği yana doğru sürdü. Bir yandan da:

- Allah, Allah. Acaba ne oluyor? Akşam akşam adam boğazlıyorlar galiba! diye düşündü.

Orman acı haykırışlarla temelinden sarsılıyor gibiydi. Kara Murat ömründe hiç böylesine yürek parçalayıcı, böylesine içler acısı feryat duymamıştı..

Ağaç kümesini aşınca birden hayretinden donakaldı.

Yirmi kadar atlının ortasında iri yarı iki adam bir çocuğu kırbaçlıyordu.

Çocuk toprakların üzerinde debelenip duruyor, kendisini yerden yere atıyor ve hiç durmamacasına haykırıyordu.

- Allahsızlar! Haydutlar! Sizde hiç merhamet yok mu?

- Merhamet ha! Al sana merhamet! Al...

Bu tüyler ürpertici sahneyi genç ve güzel bir kadın, inanılmaz bir soğukkanlılıkla izliyordu. Kara Murat:

- Vay, vay! Bu bizim hancının çırağı!... Ne istiyorlar zavallıdan? diye düşündü.

Acıma nedir bilmeyen adamlar, kollarını kaldırıp kaldırıp indiriyorlardı.

Yüzlerinde soğuk, katı, acımasız bir gülümseme dalgalanıyordu.

Birden, bu vahşi gülümsemelere son veren sert bir ses duyuldu:

- Durun! Yeter artık be. Öldüreceksiniz çocuğu!

Havaya kalkan kollar, Hüseyin'in sırtına inmedi, inemedi.

Bu ses nereden geliyordu?

Meydan okuyan bu haykırış, hangi küstah ağızdan çıkmıştı?

Onlara engel olmaya kim cüret edebiliyordu?

Zeynep Sultan, kaşlarını çatarak, öldürücü bakışlarla çevresine baktı:

- Kim bu bağıran?

Ormanı tüyler ürpertici bir sessizlik sardı. Ama Zeynep Sultan'ın sorusu cevapsız kalmadı..

Ağaçlar arasından çıkarak atını onlara doğru süren Kara Murat'ın gür sesi duyuldu:

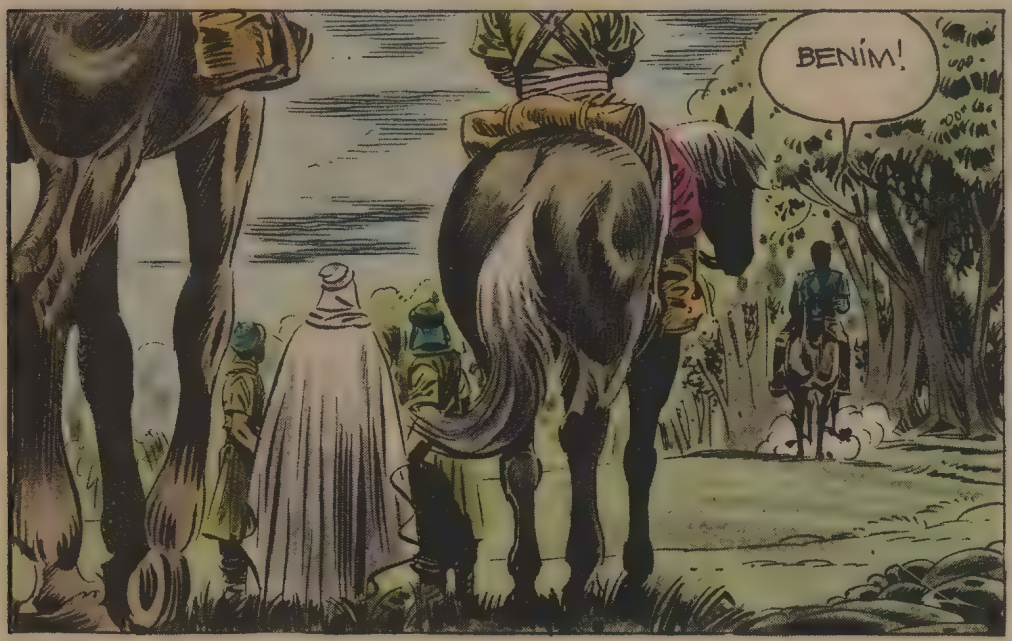

- Bağıran benim! Dayağı durdurmazsanız, ben durdurmak zorunda kalacağım.

Çevrede bir hayret rüzgârı esti.

Adamlar yağız atın üzerindeki gence "Deli" diye baktılar...

İnanılmaz bir olaydı bu...

Bir kişi, yirmi kişiye kafa tutuyordu.

Küçük Hüseyin kanlar içindeki başını kaldırarak kurtarıcısına bakınca:

- Aaa! dedi. Bizim handaki müşteri bu. Ben ona kalleşlik yaparken o beni kurtarmaya çalışıyor. Ama tek başına bu haydutlara karşı ne yapabilir?

Kara Murat, pervasız bir şekilde, Zeynep Sultan'ın yanına geldi, genç kızı öfkeden deliye döndüren sert bir sesle:

- Böyle bir güzelliğin arkasında bu kadar zalim bir ruh olduğuna, sizi görmesem inanmazdım, dedi.

Genç kız hakaretin ağırlığı altında ezildi, kıpkırmızı kesildi.

Bu adam kimdi?

Neyine güveniyordu?

Sade giyinmişti. Yakışıklı ve güçlü olduğu görülüyordu. Belinde uzun bir kılıç asılıydı.

Zeynep Sultan'ın bütün vücudu titriyordu. Gözlerinde kıvılcımlar parlayarak öfkeli öfkeli soludu.

- Kimsiniz? Ne hakla bize karışıyorsunuz?

Kara Murat, bakışlarını genç kızın gözlerinde, yüzünde, dudaklarında dolaştırdı.

Zeynep Sultan, garip bir parıltı ile yanan bu bakışlardan, kaynayan, yakan, kavuran bir alevin içine aktığını hisseder gibi oldu, ürperdi ...

Kara Murat alaylı bir gülümseyişle:

- Kim olduğumun ne önemi var? dedi. Haksızlıklara savaş açan bir akıncıyım. Çok merak ediyorsanız, adımın Kara Murat olduğunu söyleyebilirim...

Zeynep Sultan, delikanlının ılık ılık, sıcak sıcak bakan gözleri karşısında yenileceğini hisse - derek bakışlarını kaçırdı, işi alaya vurmak istedi. Hafif bir kahkaha atarak:

- Demek adınız Kara Murat? dedi. Büyük bir adam ismine benziyor! Büyük! Çok büyük!..

Hanımlarının alaylı alaylı güldüğünü görünce, adamları da birer kahkaha koyuverdi.

- Çocuklar..Dikkatle bakın..Karşınızda büyük bir adam duruyor..

- Biraz ufaltalım şunu ha? Ne dersiniz?

- Falakaya yatıralım...

-Dilini keselim...

- Diz çöküp, sultandan af dilesin...

Kara Murat, alaylı kahkahalar karşısında, hafifçe sarardı, bir an eli belindeki kılıcına gider gibi oldu. Ama kendisini toparladı, öfkesini belli etmemeye çalışarak:

- Küçük hanım, dedi. Büyük ya da küçük adam olmamın önemi yok.. Belinde kılıç taşıyan her Türk için, imdat isteyen zavallıların yardımına koşmak kaçınılmaz bir ödevdir. Hırlayan köpeklerinizi derhal toplayıp, buradan gitmezseniz, elimden bir kaza çıkacak...

Adamlar öfkeli çığlıklar attılar:

- Nee?

- Bize köpek diyor!..

- Hakaret etti! Gebertelim onu!..

- Derisini yüzelim...

Zeynep Sultan'ın yüzü sararmıştı. Elini ha-

fifçe kaldırarak adamlarını susturdu. Kara Murat'a dikilen bakışları tehdit doluydu. Sesi, dudaklarının arasından ölüm kadar soğuk çıktı:

- Hem bize hakaret ediyor, hem de kafa tutuyorsunuz. Bunun cezası çok ağırdır yabancı!

Kara Murat alay etti:

- Meselâ ne kadar ağır?

Bu son söz, Zeynep Sultan'ın sabrını taşırdı. Adamlarına dönüp, öfkeyle haykırdı:

- Yakalayın şu haydudu! Öteki gibi onu da falakaya yatıralım...

Hanımlarının verdiği emirle yirmi adam bir anda canavar kesildi. Hepsi de kılıç ve hançerlerini çekerek Kara Murat'ın üzerine atıldı.. Boğazlarından boğuk ve vahşi hırıltılar çıkıyor, gözleri kan içici canavarlar gibi parlıyordu.

Fakat Kara Murat böyle kuru gürültülere, kolay kolay pabuç bırakacak adamlardan değildi..

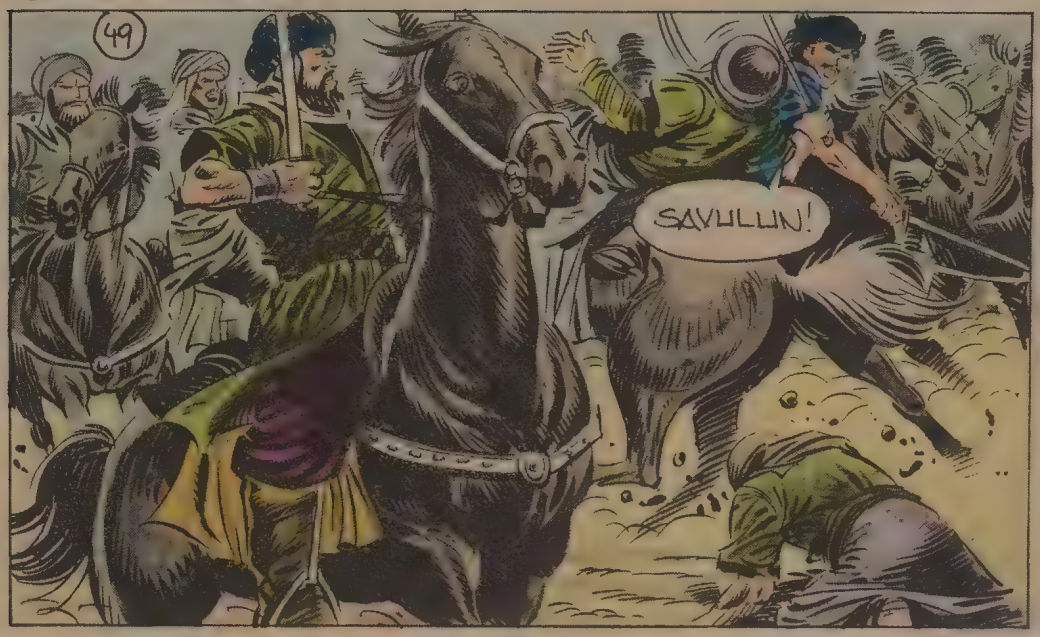

Uzun kılıcını şimşek hızıyla sıyırarak hay - kırdı.

- Savulun! Geri basın reziller!.. Topunuzu gebertirim!..

Ortalık bir anda karıştı.

Kara Murat'ın usta kılıcı çevresinde, geniş bir boşluk açtı. Havada şimşekler çizen çelik, her kalkıp inişinde bir adamı yere yıkıyordu.

Acı çığlıklar, tehdit sesleri ve küfürler or - tamı doldurmuştu. Kılıç şakırtılarına, yaralıların içler acısı iniltileri karışıyordu.

Zeynep Sultan, dehşetten büyüyen gözlerle bu inanılmaz dövüşü seyrediyordu:

- Tanrım! Korkunç bir insan bu. Bir şeytan sanki.. Tek başına her yere yetişiyor.. Bizi çok uğraştıracak ama sonunda nasıl olsa yorulacak.. O zaman acımadan öldürteceğim onu...

Gerçekten Kara Murat yavaş yavaş yorul -

maya, dakikalar ilerledikçe hem atının, hem de kendisinin hareketleri gözle görülür bir şekil-de ağırlaşmaya başlamıştı.

Adamlar çılgın gibi saldırıyor, Kara Murat'ın karnını deşmek, kafasını kesmek için çırpını - yordu.

Delikanlı zor bir durumdaydı...

Artık gücünün sonuna gelmişti ama, hâlâ kahramanca çarpışıyordu.

Zeynep Sultan, sevinç içinde:

-Yoruldu! Saldırın! Vurun! diye haykırdı.

Yüzünde vahşi bir galibin neşesi vardı.

Yerler yaralılarla doluydu..

Çimenler kandan kıpkırmızı kesilmişti..

Kara Murat hırsla, inatla, azimle direniyor-du. Kavganın en kızgın anında ince, fakat bıçak gibi keskin ve sert bir ses duyuldu:

- Durun! Yoksa hanımınızı öldürürüm! ...

Kavga ansızın kesiliverdi.

Herkes dondu kaldı sanki...

Adamlar, dehşetten büyüyen gözlerle, sesin geldiği yana baktılar...

Az önce kamçıyla dövülen, yerlerde sürüklenen, inleyen, hıçkıran, merhamet dilenen küçük Hüseyin, eline geçirdiği yaya taktığı oku, Zeynep Sultan'a doğru çevirmişti.

Adamların kararsızlık içinde bocaladığını görünce sesine tehdit dolu bir hava vermeye çalışarak:

- Hiç şakam yok!.. Dediğimi yaparım vallahi! diye haykırdı.

Gözlerinde gurur dolu bir ifade vardı.

Kara Murat, en zor anda hızır gibi imdada yetişen Hüseyin'in yiğitlik ve fedakârlık anlatan yüzüne sevgiyle baktı:

- Hancının çırağı yaman gençmiş! Ama e-

lindeki oku kullanmasını biliyor mu acaba? diye düşündü.

Zeynep Sultan da o anda şöyle düşünüyordu:

- Şu küçük yumurcak başımıza dert oldu. Kavga onun yüzünden çıktı. Kanlar onun için aktı. Acaba elindeki oku kullanabiliyor mu? Ne olursa olsun, tedbirli davranmak gerek. Dikkatini dağıtırsam adamlarım onu haklayabilir!..

Genç kız, çocuğa gülümseyerek baktı.. Tatlı okşayışlarla dolu bir sesle:

-Bırak elinden o oku küçük! dedi. Az önce seni biraz hırpaladık ama, bunda haklıydık. Olanları unutalım...

Hüseyin'in renksiz dudakları ve kanların pıhtılaştığı yanakları belirsiz bir gülümsemeyle gerildi. Hafif bir sesle mırıldandı:

- Unutalım!

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 OCAK 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 134 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

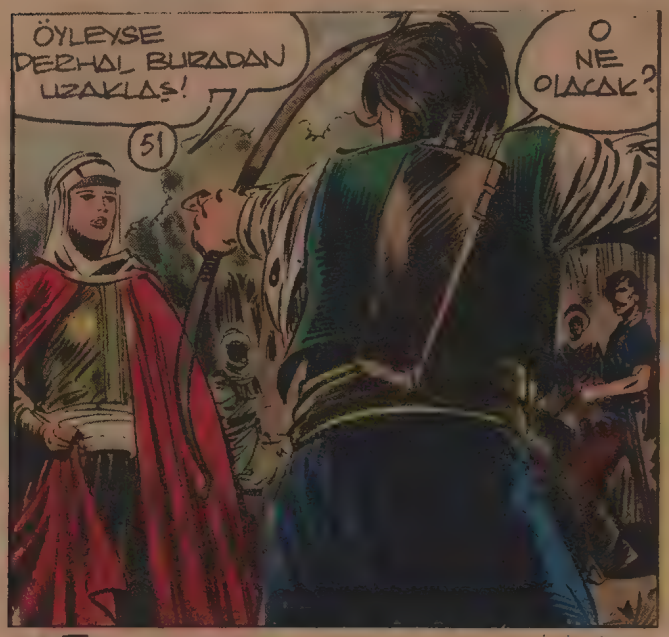

Zeynep Sultan'ın gözlerinin içi vahşi bir sevinçle parladı, hükmeder bir tavırla :

-Öyleyse elindeki oku bırak ve derhal buradan uzaklaş.. Canını bağışlıyorum! dedi...

Hüseyin, Kara Murat'ı göstererek sordu:

-O ne olacak?

Genç kız, canı sıkılmış bir halde cevap verdi :

-Bir çok adamımı yaraladı.. Cezasını görecek.. Haydi sen git...

Çocuğun renksiz dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü :

-Gitmem !..

-Neden? Kurtulmak istemiyor musun?

-Hayır! Kara Murat benim için dövüştü .. Kendini benim için tehlikeye attı. Onu yalnız bırakmam alçakça bir hareket olur.. Siz gidin buradan.. Bir an önce defolmazsanız oku kullanmak

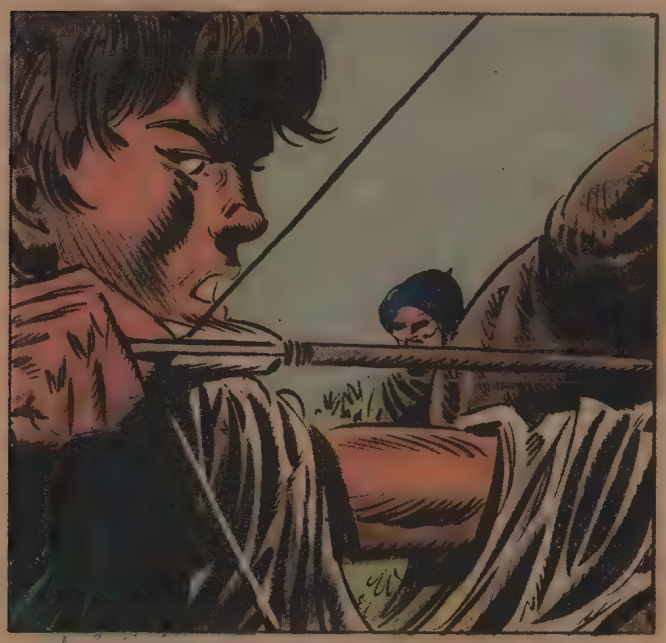

zorunda kalacağım..

Bu son söz, çocuğun ağzından beklenmeyecek kadar sert bir şekilde çıkmıştı...

Zeynep Sultan, düşünmek ister gibi gözlerini kapadı. Ama asıl amacı, Hüseyin'i biraz daha oyalamaktı.. Çünkü adamlarından birinin usul usul yana kaydığını ve çocuğun göremeyeceği bir açıdan elindeki bıçağı fırlatmaya hazırlandığını görmüştü...

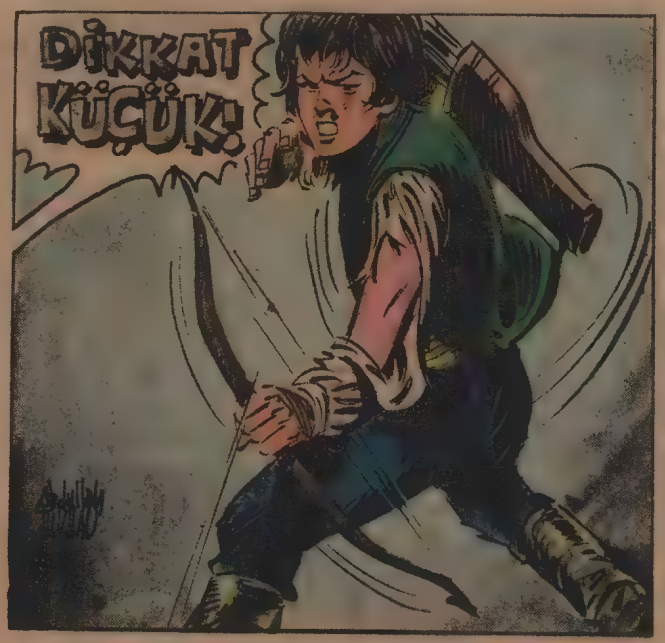

Kara Murat, küçük kahramanı, saf bir hayranlıkla süzüyordu.

Birden irkildi. Tepeden tırnağa titredi. Bıçağını fırlatmaya hazırlanan adamı o da görmüştü... Aynı anda korkunç bir sesle haykırdı :

-Dikkat küçük !..

Her şey bir saniye içinde oldu bitti...

Hüseyin, yaşından beklenmeyecek kadar hızlı bir hareket yaptı...

Ok havada vınladı...

Keskin bir çığlık ormanı inletti.

Adamın bıçaklı kolu, havada asılı gibi kaldı.

Gırtlağına saplanan ok boğazını delip, ensesinden çıkmıştı...

Adam cansız yere yuvarlanırken, küçük Hüseyin göz açıp kapayıncaya kadar sadağından bir ok çekip yayına takmıştı bile...

Şimdi, çocuğun gözlerinden şimşekler çakıyordu.. Yüzü korkunçtu... Zeynep Sultan'a vahşi vahşi bakarak :

-İkinci ok sizin kalbinizi delecek! dedi.

Zeynep Sultan şaşkın ve endişeliydi.. Yüzü bir kat daha sararmıştı. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, saçlarının dibi terlemişti...

Önce Hüseyin'e, sonra Kara Murat'a baktı. Onlara karşı duyduğu nefret, bir kıvılcım gibi gözlerinde parladı. Boğuk ve vahşi bir sesle mırıldandı :

-Eğer bir gün yeniden karşılaşırsak, bu hareketinizi çok pahalıya ödeteceğim size...

O ana kadar söze karışmayan Kara Murat alaylı bir gülümseme ile hafifçe eğildi :

-İnanın, o günü heyecanla bekleyeceğim!...

Zeynep Sultan, korkunç düşüncelerle dolu olan bakışlarını birkaç saniye delikanlının üzerinde tuttuktan sonra adamlarına döndü, yüzündeki perişanlığı belli etmemeye çalışarak :

-Haydi, gidiyoruz! dedi...

Sonra sert adımlarla yürüyüp, arabasına bindi. Gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk vardı. Yenilmiş olmanın acısını ta yüreğinin içinde duyuyordu...

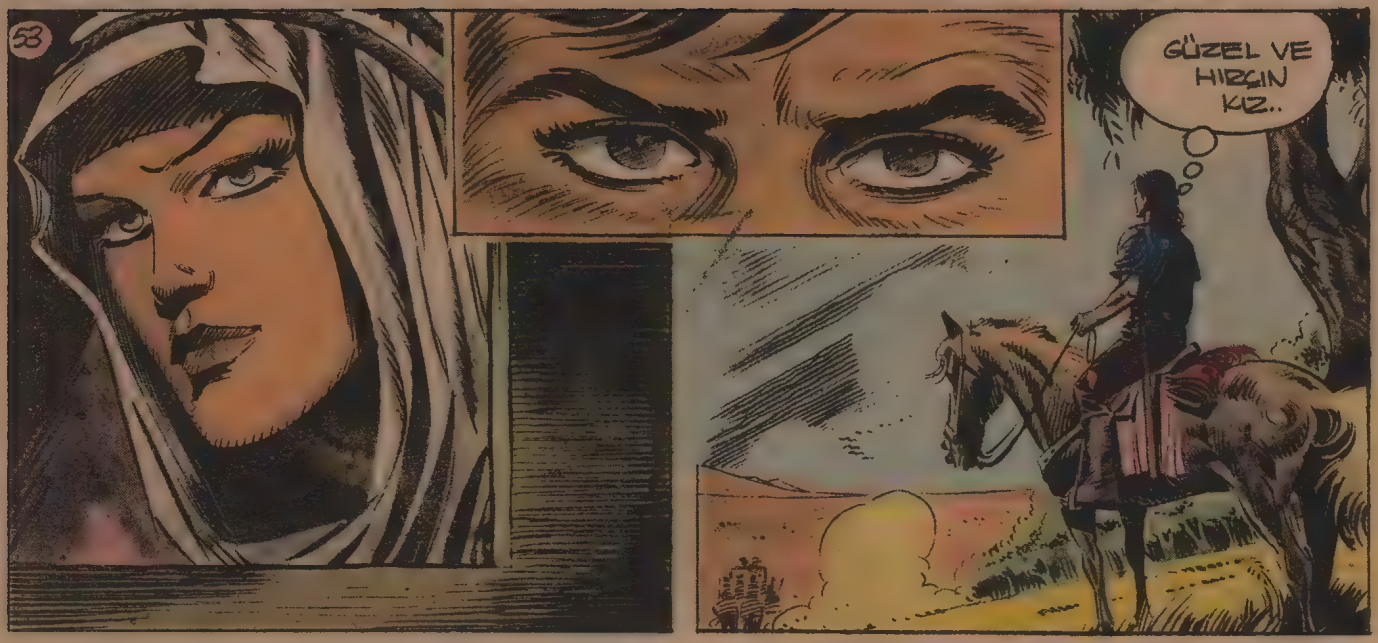

Kafile, sessiz sedasız uzaklaştı... Zeynep Sultan son bir defa dönüp, arabanın penceresinden geriye baktığında, Kara Murat'ın gözleriyle karşılaştı, kalbini belli belirsiz bir titreme sardı...

Bu titreme az sonra derin bir öfkeye dönüştü. Delikanlının mağrur haline fena halde içerledi. Tehdit karşısında boyun eğmek zorunda kaldığını düşündükçe genç kızın öfkesi artıyordu.

Kara Murat, uzaklaşan kafilenin arkasından uzun uzun bakarak düşündü :

-Güzel ve hırçın bir kız... Acaba kim? Kim olduğunu bilmem ama, bana olan kini her halde kolay kolay sönmeyecek!..

Sonra Hüseyin'e döndü, tatlı bir sesle :

-Sağol küçük, dedi. Beni güç bir durumdan kurtardın...

Çocuk gözlerini yere indirdi, utangaç bir ta-

vırla konuştu:

-Asıl sen beni kurtardın beyzadem!.. Sen olmasaydın ben şimdi çoktan ölmüş olacaktım... Bu canı sana borçluyum...

Kara Murat gülümsedi :

-Boş ver, unut bunu... Kim olsa aynı şeyi yapardı.. Haydi hoşça kal...

Hüseyin, kederli bir sesle sordu :

-Uzungeçit hanına doğru mu gidiyorsun ?

Kara Murat şaşırdı :

-Evet.. Nereden biliyorsun bunu?

Çocuk, yalvaran bakışlarını Kara Murat'a dikti. Sesi titriyordu :

-Sakın gitme beyzadem!. Gitme oraya!..

Kara Murat sordu :

-Neden gitmeyeyim?

Hüseyin'in gözlerinde umutsuz, dertli bir ifade vardı :

-Kürt Abdo ile çetesi Uzungeçit hanında pusu kurdu beyzadem.. Geleni geçeni soyuyor,öldürüyor..

- Sen nereden biliyorsun bunu?

Hüseyin başını önüne eğdi.Pişmanlıklar içinde kıvranıyordu. Kalbi ağır bir utancın yükü altında eziliyor gibiydi:

-Ben onlara haber vermeye gidiyordum ... Bağışla beni beyzadem... Çok kötü bir iş yapacaktım... Seni ele verecektim...

Kara Murat hafifçe kaşlarını çattı, bir an düşündü, sonra çocuğa şefkatle baktı :

-Beni uyardığın için sağol küçük! Ama üç beş eşkiya pusu kurmuş diye yolumu değiştiremem.. Haydi uğurlar olsun sana... Benim için tasalanma !..

-Fakat beyzadem..

-Başka ne var?

-Ben de seninle geleyim... Atına bakarım, sana hizmet ederim, yardımcı olurum...

-Bana bak küçük.. Düğüne gitmiyorum ben Önümde uzun ve kanlı bir yol var. Bu yolda sana yer yok...

-Ne olur beyzadem, kovma beni.. Para filan istemem. Yeter ki yanına al beni... Ben de senin gibi bir silahşor olmak istiyorum.. İyi ok kullanırım.. Hızlı koşarım.. Okuma yazma da bilirim. Sana çok faydam olur..

Kara Murat, çocuğu uzun uzun süzdü.. Zeki bakışlı, parlak siyah gözleri vardı.. Nasıl ok kullandığını az önce göstermişti. İleride yiğit bir genç olacağı belliydi. Düşünceli bir tavırla :

-Senin hiç kimsen yok mu? diye sordu..

Hüseyin iç geçirdi :

-Yok beyzadem.. Anam, babam, kardeşlerim hep ölmüş.. Kimsesizim...

Kara Murat, çocuğu sevmişti. Kısa bir duraksamadan sonra kararını verdi :

-Peki öyleyse küçük.. Atına bin ve peşimden gel.. Seni yanıma alıyorum !

Hüseyin önce kulaklarına inanamadı, sonra gözleri parladı ve coşkun bir sevinç içinde haykırdı :

-Yaşasın! Ben de silahşor olacağım !..

★★★

Kürt Abdo, yemeğini bitirmişti... Sofradan kalkmak üzereydi... Birden kulakları dikildi, gözleri döndü :

-Birileri geliyor galiba !

Çevresindekiler onu doğruladı :

-Evet ağam.. Dışarıda sesler var !

Gerçekten avludan at kişnemeleri ve insan sesleri geliyor, bu seslere köpek havlamaları karışıyordu.

Fato, en işveli haliyle Kürt Abdo'ya sokuldu:

-Beklediklerimiz geldi galiba !

Eşkiyabaşı'nın gözlerinde zalim bir sevincin ışıltıları vardı :

-Evet geldiler! Hazırladığımız tuzağa düşecekler..

-Bana verdiğin sözü unutmadın değil mi? Zeynep Sultan benim esirim olacak..

-Evet onu sana vereceğim.. Sözüm söz ... Kafiledeki bütün paralar ve mücevherler de benim olacak tabii...

Bu sırada hanın kapısı, inen yumruklarla sarsıldı.. Sert bir ses bağırıyordu :

-Hey hancı! Aç kapıyı be.. Sağır mısın?

Kürt Abdo, yanındaki adamına acele bir bakış fırlattı, usulca sordu :

-Herkes hazır mı?

-Evet ağam...

-Peki öyleyse söyle hancıya açsın kapıyı. Ama gelenlere bir şey sezdirirse, onu dilim dilim doğrarım...

Kürt Abdo, kılıcını çekerek hızla merdivenlere ilerledi.

Bu sırada hancı titreye titreye kapıya doğru yürüyordu.. Zavallı adamın korkudan dizleri titriyordu...

-Allahım, nedir bu başıma gelenler!. Şimdi kan gövdeyi götürecek! diye inliyordu.

İnsanların ölmesine aldırış bile etmiyordu ama, hanın altüst olması, yerlerin kanlanması, eşyaların parçalanması onu son derece ilgilendiriyordu..

Hancı kapıyı açmaya hazırlanırken haydutların hepsi bir köşeye sinmiş, içeri girecek avı beklemeye başlamıştı...

Adam sürgüyü çekince, hanın iki kanatlı kapısı ardına kadar açıldı ve duvara dayandı. Öfkeden yüzü mosmor olmuş bir silahşor hancının üzerine yürüyerek haykırdı :

-Aptal herif! Zeynep Sultan'ı kapıda nasıl bu kadar bekletirsin?

Hancı titreye titreye boynunu büktü:

-Bilemedik efendimiz.. Bağışlayın beni!. Uyuyordum!..

-Tembel herif!. Çabuk bize yiyecek bir şeyler hazırla...

-Emredersiniz!..

Silahşorlar bir anda içeri doldu.. En sonra Zeynep Sultan girdi.. Hava çoktan kararmış, gece bastırmıştı...

Birden, hanın içindeki bütün şamdanlar esrarengiz bir şekilde söndü, ortalık zifiri karanlık kesildi...

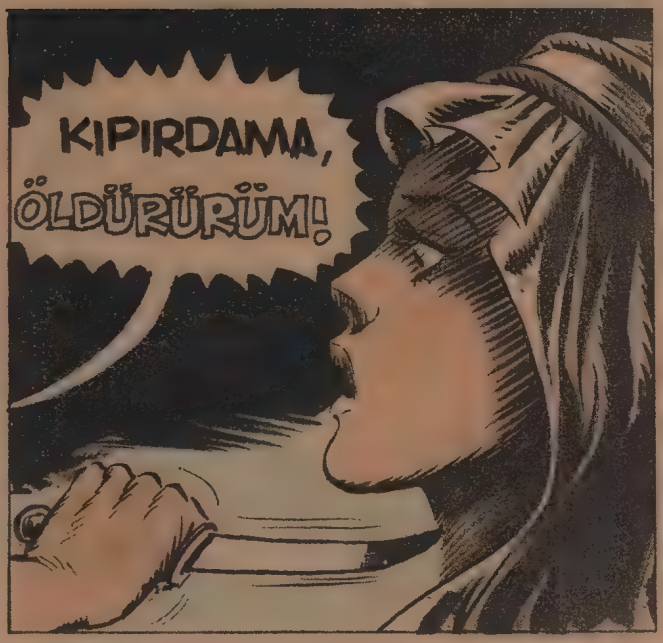

Ani bir kuşku, Zeynep Sultan'ın kalbine ok gibi saplandı, güzel gözlerinde derin bir endişe bulutu dolaştı :

-Ne var? Ne oluyor böyle? diye söylendi.

Daha genç kızın sözleri bitmeden, acı bir çığlık hanı inletti.. Az sonra bunu tüyler ürpertici bir feryat daha izledi...

Zeynep Sultan dehşet içinde haykırdı :

-Adam boğazlıyorlar burada!. Çabuk yakın şamdanları!..

Aynı anda, karanlıkta ışıl ışıl parlayan keskin bir hançer genç kızın boğazına dayandı, öfkeli bir ses :

-Kıpırdama, yoksa öldürürüm! diye tehdit etti.

Zeynep Sultan donmuş kalmıştı.. Dizlerinin titrediğini hissediyordu. Boğazından hıçkırığa benzer bir ses çıktı :

-Kim... Kimsin sen?

Fato'nun kin dolu gözlerinde vahşi bir sevinç vardı. Acımasız ve sert sesi gürültüleri bastırdı :

-Az sonra kim olduğumu öğreneceksin. Şimdi seni iyice bağlayayım da rahat dur!..

Fato, iri yarı bir eşkiyanın yardımıyla Zeynep Sultanı kıskıvrak bağladı...

Bu sırada hanın içinde kan gövdeyi götürüyordu...

Eşkiyalar, yırtıcı atmacalar gibi saldırıyor, yakaladıkları herkesi palalarıyla ikiye biçiyordu.

Zeynep Sultan'ın muhafızları ancak iş işten geçtikten sonra kılıçlarına asılmışlardı. Kayıpları büyüktü...

Çeliklerin birbirine çarpmasından doğan korkunç sesler hanın içinde çınlıyordu...

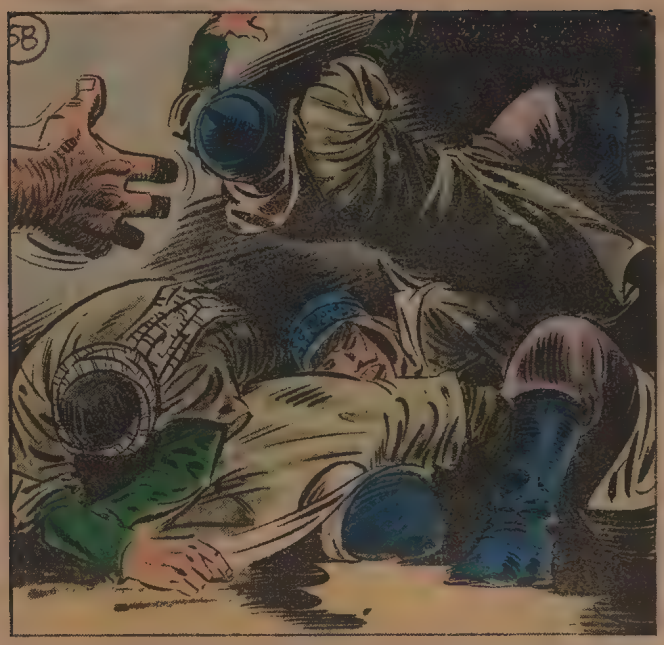

Kılıçlar şakırdıyor, kıvılcımlar fışkırıyor, kanlar oluk gibi akıyordu...

Dakikalar geçti..

Eski ölülerin üzerine yeni ölüler düştü. Yaralıların inlemelerine, haydutların zafer çığlıkları karıştı..

Kürt Abdo'nun adamları, yerde kıvranan son yaralıların da başlarını birer kılıç darbesiyle uçurduktan sonra vahşi ve amansız savaş bitti :

-Tamam reis! Kızdan başka kimseyi sağ bırakmadık!

Kürt Abdo, kanlı kılıcını ölülerden birinin elbisesine silerek temizleyip kınına yerleştirdi:

-Cesetlerin üzerlerinde işe yarar ne varsa alın.. Onların artık hiç bir şeye ihtiyacı kalmadı. Hey! Kör olası hancı!.. Yak artık şamdanları ... Bıktım karanlıktan...

Ortalık aydınlanınca, Zeynep Sultan haykır-

mamak için kendisini güç tuttu.. Gözleri, o ana kadar duymadığı bir dehşetle faltaşı gibi açılmıştı :

-"Tanrım! Bu ne korkunç şey!.."

Hanın içi mezbahaya dönmüştü.. Ölüler birbirinin üzerine yığılmış, yerlerde kan gölcükleri oluşmuştu..

Sımsıkı bağlı olan genç kız :

"Bütün adamlarımı öldürmüşler!.. Acaba beni neden sağ bıraktılar?" diye düşündü. Sonra bu soruya yine kendisi cevap verdi :

"Herhalde babamdan fidye isteyecekler."

Oysa yanılıyordu..

Onu çok daha korkunç olaylar bekliyordu.

Karşısında, zehir saçan gözlerle kendisine bakan genç kadın kimdi?

Neden öyle öfkeli öfkeli bastın anlıyordu?

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 OCAK 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 157 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Babası Şeyh Gaffar'dan korkmayan bu haydutlar kimlerdi? Batini fedailerinin, bunun öcünü çok kanlı bir şekilde alacaklarını bilmiyorlar mıydı?

Fato, Kürt Abdo'ya dönerek haykırdı:

-Abdo!

-Ne var?

-Sözünde duruyorsun değil mi?

-Ne sözü?

Zeynep Sultan, önünde yırtıcı bir panter gibi duran Fato'ya hayret ve merakla baktı.

Nerede görmüştü bunu?

Kadının vahşi bakışları, öfkeli sesi ona hiç yabancı gelmiyordu.

Eşkıyalardan çok, kendisi için bu kadının tehlikeli olduğunu anlamıştı...

Ama bu kinin sebebi neydi?

Fato, bardağa şarap doldurarak bir dikişte bi-

-Bu karıyı bana vereceksin?

Eşkıyabaşı kaba bir kahkaha attı:

-Tabii kız... Benim verdiğim sözden döndüğümü gördün mü? Dünya feda sana!.. Al senin olsun!

Fato'nun gözleri sevinçle ışıldadı, Zeynep Sultan'ın karşısına geçip, iki elini beline dayayarak bağırdı:

-Beni tanıdın mı?..

tirdi... Sonra yeniden doldurarak Zeynep Sultan'ın yanına yaklaştı:

-Sana da vereyim mi?

Zeynep Sultan'ın içki içecek hali yoktu...

Kalbinde derin ve zalim bir kuşku geziniyordu. Bu eşkıyaların elinden sağ kurtulamayacağını anlamıştı... Şu öfkeli kadın olmasa belki tehlikeyi atlatabilirdi. Bunu düşünerek Fato'yu kandırmaya çalıştı:

-Bana duyduğun kinin sebebini bilmiyorum ama, buradan sağ salim çıkmamı sağlarsan sana çok para veririm... Zengin ederim seni...

Ansızın Fato'nun gözlerinde bir şimşek çaktı sanki... O anda, avını tuzağa düşürmüş korkunç bir örümcek gibiydi. Elindeki şarabı öfkeyle, Zeynep Sultan'ın suratına fırlatarak çığlık çığlığa haykırdı:

-Seni kurtarmamı istiyorsun demek? Seni

kurtarmak öyle mi? Sevdiğim adamı öldürten dünyamı karartan, hayatımı yıkan bir yılanı kurtaracağım öyle mi? Hah hah ha! ..

Fato, öyle korkunç bir kahkaha attı ki, hanın camları zangır zangır titredi.

Zeynep Sultan derin bir ıstırap içinde:

"Bu kadın beni öldürecek ! " diye düşündü..

Fato, sabahın olmasını zor bekledi...

İçi içine sığmıyor, bir an önce Zeynep Sultan'dan öcünü almak istiyordu.

Hava aydınlanınca yatağında derin horultularla uyuyan Kürt Abdo'yu dürttü:

-Hey Abdo ! Uyan artık ! ..

Eşkıyabaşı homurdanarak gözlerini açtı :

-Ne var ? Ne oluyor?

-Kalk ! .. Zeynep Sultan'ı çırılçıplak soyarak avluda kırbaçlayacağız!

Kürt Abdo hayretle kaşlarını kaldırdı:

-Sabahın bu saatinde mi? Acelen ne?

Fato homurdandı:

-Onu iyice kırbaçladıktan sonra hançerimi kalbine sokmazsam rahat edemeyeceğim.. Haydi kalk...

-Peki peki... Oramı buramı sıkıp durma kalkıyorum ! ...

Öteki odalarda yatan haydutları da uyandırdılar...

Az sonra hepsi hanın önündeki düzlükte toplandı...

Avlunun ortasına kalın bir kazık çakıp, Zeynep Sultan'ı getirerek bağladılar..

Genç kız, korku dolu gözlerle onları süzüyor, Fato'nun dudaklarındaki gururlu gülümseme, bakışlarındaki zalim parıltı onu ürkütüyordu.

Kürt Abdo, fırıl fırıl dönen canavar gözleriyle Zeynep Sultan'a bir süre baktıktan sonra adamlarına emretti:

-Soyun şunu!

Haydutlar hızla atılıp, sert ve haşin elleriyle genç kızın üzerindeki elbiseleri birer çekiştе yırttılar...

İki saniye içinde Zeynep Sultan çırılçıplak kalmıştı...

Bu onun gibi bir prenses için son derece küçültücü, utanç verici bir olaydı...

Derin bir ıstırap içinde:

-Tanrım! Nedir bu başıma gelenler? diye inledi. Omuzları hıçkırıkla sarsılırken, çıplak ve diri göğüsleri usul usul titredi.

Haydutlar, genç kızın görülmemiş güzellikteki vücuduna yamyamlar gibi, aç bir iştahla baktılar... Hepsinin gözleri şehvetle tutuşuyor, bastırılması güç bir cinsel istek gövdelerini sarsıyordu.

Kürt Abdo bağırdı:

-Getirin kurşun uçlu kırbacımı!

Haydutlardan biri koşarak hana girdi, işkence kamçısını bularak eşkıyabaşına getirdi.

Kürt Abdo kamçıyı Fato'ya uzattı:

-Ben vurursam çabuk öldürebilirim.... Al sen kırbaçla!

Hancı ve yamakları, kapıda korkudan titreşerek duruyor, bu vahşi sahneyi ürpererek seyrediyordu:

-Kazığa bağlanan Şeyh Gaffar'ın kızı değil mi?

-Evet, Zeynep Sultan!

-Babası kızının başına gelenleri duyarsa, bu haydutları hangi deliğe saklansalar bulup öldürtür!

-Gözleri dönmüş adamların...

-Evet... Kızı artık kimse kurtaramaz...

-Yazık olacak zavallıya... Üstelik çok güzel...

-Evet... Fakat elimizden bir şey gelmez ki..

Fato, kamçıyı alarak Zeynep Sultan'a yaklaştı. Şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi gülümseyerek:

-Hâlâ beni hatırlamadın mı? diye sordu.

Ucu kurşunlu kırbaç, havada ıslık çala çala döndü ve Zeynep Sultan'ın çıplak vücudunda şaklayarak kanlı bir iz bıraktı.

Fato haykırdı:

-Ben Üçağaçlı Musa'nın nişanlısıyım...

Zeynep Sultan, vücudunu bıçak gibi kesen kırbacın acısıyla gözlerini yummuş, bağırmamak için çenelerini kırarcasına kenetlemişti...

Duyduğu acı büyüktü.. Kirpiklerinin kenarından yaşlar sızıyordu...

"Üçağaçlı Musa" adını duyunca hayretle gözlerini açtı. Şimdi Fato'nun kendisine olan kininin nedenini anlamıştı...

Üçağaçlı Musa, babasının fedailerinden biriydi...

Şeyh Gaffar onu, Kıbrıs Prensi Papani'yi öldürmekle görevlendirmişti...

Fedainin de ölümüyle bitecek çok tehlikeli bir görevdi bu...

Zeynep Sultan gözleri ağlamaktan kızarmış bir halde karşısına gelen ve kendisine:

-Ne olur? Nişanlımı ölüme yollamayın! Bu işi gönüllü yapacak birçok yiğit var. Musa'yı bana bağışlayın! diye yalvaran kadını şimdi çok iyi hatırlıyordu...

Bu kadın Fato'ydu işte...

O zaman, babasının işlerine karışmadığını söyleyerek kadını kovmuştu. Üçağaçlı Musa aldığı emirle Kıbrıs'a gitmiş, saraya girip Prens Papani'yi hançerledikten sonra, hemen oracıkta paramparça edilerek öldürülmüştü.

Fato şeytanca bir kahkaha atarak kırbacı tekrar Zeynep Sultan'a indirdi. Genç kızın pembe teninde kanlı bir iz daha uzandı...

Eşkıyalar bu vahşi sahneyi zevkle seyrediyorlardı. Hepsinin gözlerinin içi gülüyordu.

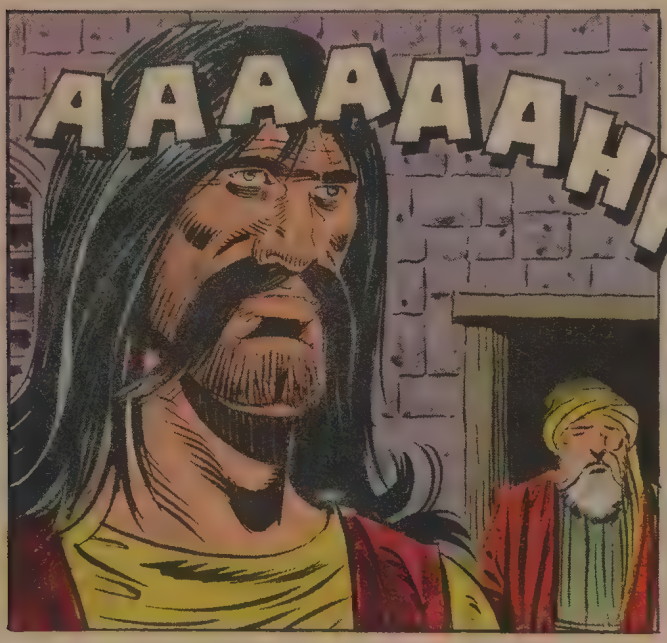

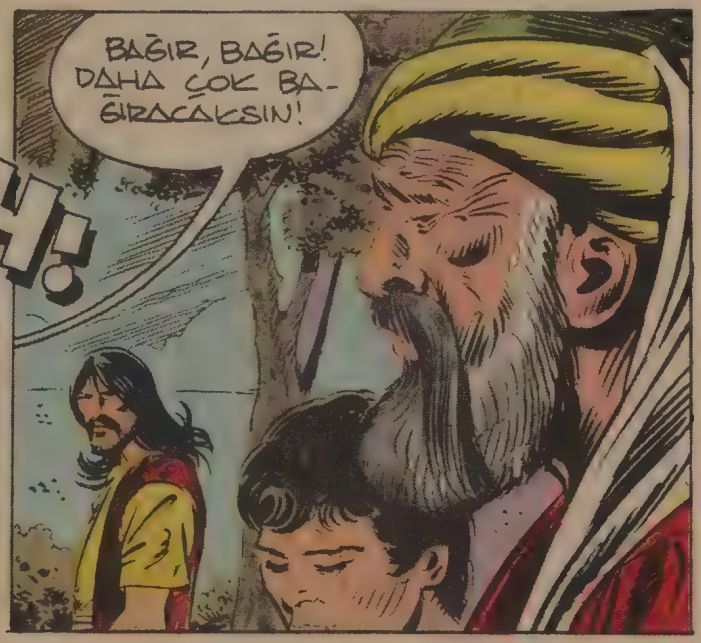

Fato, sevinçliydi, mutluydu.. İntikamının tadını yudum yudum çıkarıyor, kamçıyı büyük bir hınçla indiriyordu...

Zeynep Sultan'ın her yanı kan içinde kalmıştı... Dişlerini sıkarak bağırmamaya çalışıyordu ama sonunda dayanma gücü bitti, dudaklarının arasından çılgın bir feryat yükseldi:

-Aaah!

Fato kahkaha ile güldü:

-Bağır, bağır ! Daha çok bağıracaksın! Yeni başladık !

Hancı ve yamakları gözlerini yummuşlardı.. Kürt Abdo'dan korkmasalar bu tüyler ürpertici sahneyi görmemek için içeri kaçacaklardı...

Hancı ile yamaklarının hali Kürt Abdo' nun dikkatini çekmişti...

Korkunç dayak devam ederken, eşkıyabaşı onlara döndü:

-Ulan neden kapıyorsunuz gözlerinizi?

Hancı ve yamaklarının korkudan dizleri titriyordu. Bir şeyler kekelediler ama Kürt Abdo onları duymadı :

-Cevap versenize köpoğlu köpekler !

-Şey, ağam... Şey...

Abdo gürledi:

-Bana bakın... Gözlerinizi yummanız bana hakaret demektir... Bir daha bunu yaparsanız hepinizi kazığa oturturum vallahi !.. Dinime imanıma yaparım bunu...

Bu sırada Fato'nun öfkeyle haykırdığı duyuldu:

-Namussuz karı ! Bayıldı ! Ne kadar dayanıksızmış !

Gerçekten, yediği kamçılara dayanamayan

Zeynep Sultan'ın başı göğsüne düşmüş, kendinden geçmişti...

Sararan yüzüne bir kova soğuk su dökerek onu ayılttılar...

Genç kız büyük acı çekiyordu. Bakışlarında tarifsiz bir ıstırap vardı. Yüzü, ölü yüzü gibiydi...

Kürt Abdo, Fato'nun yanına yaklaştı belinden çektiği hançeri ona uzatarak :

-İstersen bitir artık işini ! dedi. Kamçı faslı yeter ...

Fato sinsi ve acımasız bir gülüşle söylendi:

-Evet, yeter'. Ama onu öldürmek istemiyorum... Son bir şans tanıyacağım ona...

Yarı baygın haline rağmen bu sözü duyan Zeynep Sultan umutla titredi...

Kurtuluyor muydu?

Bu canavar haydutlar canını bağışlayacaklar mıydı?

Böylesine kin duyan Fato'nun kendisini öldürmekten vazgeçmesi anlamsız olmaz mıydı?

Zeynep Sultan'ın umudu çabuk söndü. Çünkü Fato, onun iplerini çözdükten sonra, küçümser bakışlarla tepeden tırnağa süzerek şöyle dedi :

-Seni affedeceğim! Ama önce ayağıma kapanıp yalvaracaksın. Tabanlarımı öpüp af dileye -

ceksin... Seni ancak bu şartla bağışlayabilirim..

Kürt Abdo garip bir gülüşle Fato'ya baktı :

-Yamansın be Fato... Şeyh Gaffar'ın kızı, Kürt Abdo'nun sevgilisinin ayaklarını öptü diyecekler.. Namımız tüm Anadolu'yu sarsacak...

Fato, Eşkiyabaşı'na bakmadan Zeynep Sultan'a sordu:

-Tamam mı? Teklifimi kabul ediyor musun?

Gurur ve korku, Zeynep Sultan'ın kalbinde

bütün şiddetiyle çarpıştı. Sonunda gurur galip geldi. Umutsuz, fakat sakin ve soğuk bir sesle :

-Asla ! dedi. Asla bu alçaklığı yapamam !

Fato şaşırdı, kaşlarını çattı ve haykırdı:

-Demek ölmek istiyorsun?

Zeynep Sultan, inanılmaz bir soğukkanlılık - la:

-Evet ! diye cevap verdi.

Bu kadar alçalmaktansa, zilletin bu derece -

sine düşmektense ölmenin kendisi için daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Korkunç bir sessizlik dakikası oldu.

Derin bir hayret eşkiyaları sardı..

Af dilemektense, ölmeyi seçen bir insana ilk kez rastlıyorlardı..

Hiddet ve öfkeden doğan sessizlik, az sonra Fato'nun haykırışlarıyla bozuldu:

-Öyleyse seni geberteceğim.. Geberteceğim anlıyor musun? Ölmeye hazırlan...

Fato, eşkiyalar arasında en iyi ok kullanan adam olan Arnavut Hulusi'ye :

-Yayını al !.. Zeynep Sultan dediğimi yapmazsa, kalbine oku sapla ! dedi.

Arnavut Hulusi, yaya bir ok yerleştirdi. Zeynep Sultan'ın kalbine doğru çevirdi..

Genç kız bağlı değildi ama, ayakta donmuş

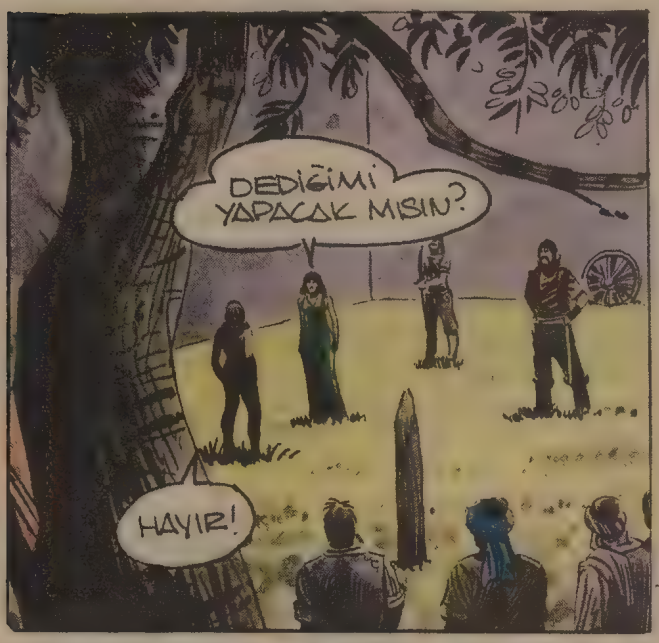

dakları arasından boğuk ve kesin bir ses çıktı:

-Hayır !

Fato, bu güçlü irade karşısında sarsıldığını hissetti, şaşkın, perişan, kin ve öfkeden deli gibi bir halde haykırdı:

-Kabul etmiyorsun ha? Öyleyse geber !..

Sonra dönüp, Arnavut Hulusi'ye emretti :

-Okla şunu .. Canı cehenneme ..

kalmış gibi kıpırdamadan duruyordu. Dehşetten büyüyen gözleri oku tutan adama çevrilmişti.

Bir dakika ... İki... Üç...

Genç kızın kalbi bekleme ıstırabı içinde sızlıyor iri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu.

Fato'nun gözlerinde soğuk ve kesin bir kararın ışığı vardı. Son defa sordu:

-Dediğimi yapacak mısın?

Zeynep Sultan hazin hazin başını salladı, du -

Arnavut Hulusi yayını gerdi, Zeynep Sultan'ın kalbine nişan aldı.

Genç kız gözlerini kapadı. Saçlarının diplerinde soğuk bir ter vardı. Hafif bir sesle:

-Ölüyorum ama şerefimle !.. dedi.

★★★

Kara Murat atını gündoğusuna doğru sürerken küçük arkadaşına gülümseyerek baktı:

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 ŞUBAT 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 158 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

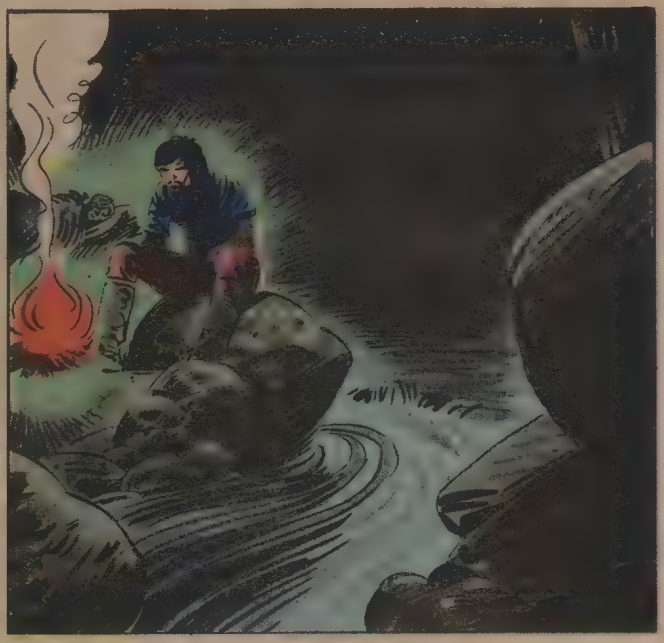

-Benimle dolaşmak kolay değil Hüseyin. Çoğu geceler böyle toprağın üstünde yıldızların altında sabahlayacaksın.. Pek az rahat döşek yüzü görürsün...

Atını Kara Murat'ın iki adım gerisinden süren Hüseyin, parlak, beyaz dişlerini göstererek güldü.

-"Her şeye razıyım ağam.. Pis hancıya yamaklık etmektense, sana at uşaklığı yapmak daha iyi..

Geceyi dağda geçirmişler, sabah heybelerindeki söğüş etle karınlarını doyurduktan sonra erkenden yola koyulmuşlardı..

Güneş, karşı dağların üzerinden altın ışıklarını cömertçe saçarak yükseliyor, kuşların neşe dolu, cıvıl cıvıl sesi sabahı şenlendiriyordu.

Atıyla bir tepeyi aşan Kara Murat:

-Güzel bir gün başlıyor, derken ansızın kaş-

ları endişeyle çatıldı, keskin bakışları ilerideki bir noktaya saplandı kaldı:

-Bu da nesi? Ne oluyor orada?

Küçük Hüseyin, dizginlere asılarak atını durdurdu..

Efendisini endişelendiren şey ne idi?

Bir tehlike mi vardı?

Neden böyle birdenbire durmuştu?

Hüseyin, hayretle çevresine bakınırken bulundukları tepeden, Uzungeçit hanını gördü.

Mesafe bir hayli uzak olmasına rağmen, avluda toplanan insanlar, yere çakılı kazığın önünde çırılçıplak duran kadın, onun karşısında okunu atmaya hazırlanan adam, her şey açıkça görülüyordu.. Çocuk, dehşet içinde:

-Bir kadını öldürüyorlar, diye haykırdı.

Kara Murat atını doludizgin tepeden aşağıya bırakarak seslendi:

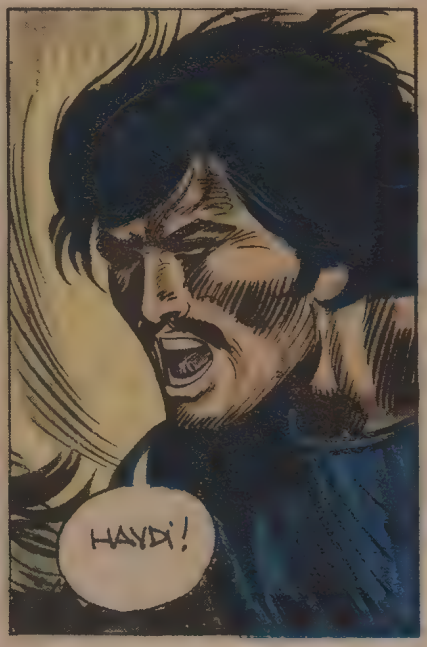

-Sür atını Hüseyin. Bu bizim Zeynep Sultan galiba.. Onu kurtarmamız gerek..

Hüseyin'in yüzü derin bir şaşkınlık içinde buruştu:

-Nasıl? Zeynep Sultan mı? O bizi öldürmek istemişti.. Şimdi biz onu neden kurtaralım?

-Şeyh Gaffar'ın kızı olduğu için. Eğer bunu daha önce bilseydim onunla hiç çatışmak istemezdim.. O bana lâzım çünkü...

Ormanda kavga ettikleri Zeynep Sultan'ın Muşar Kalesi'nin hakimi Şeyh Gaffar'ın kızı olduğunu Kara Murat'a Hüseyin söylemişti. Delikanlı, o tatsız rastlantının, görevini güçleştireceğini düşünerek üzülürken, karşısına bu olay çıkınca derhal kararını verdi...

Ne pahasına olursa olsun onu kurtaracaktı:

-Haydi Hüseyin, diye haykırdı. Sen okunu kullan.. Yay germesini öğrenmiş misin göster...

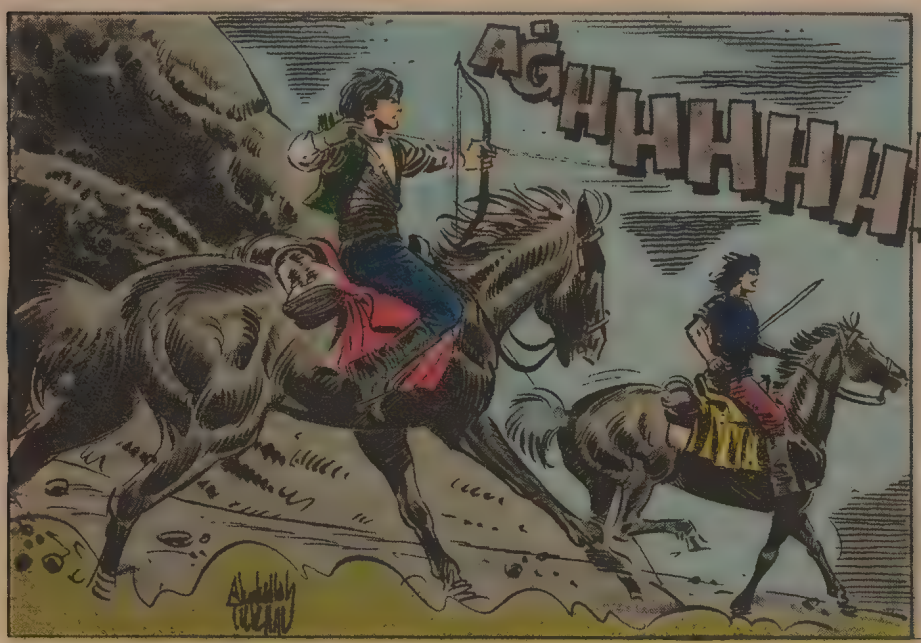

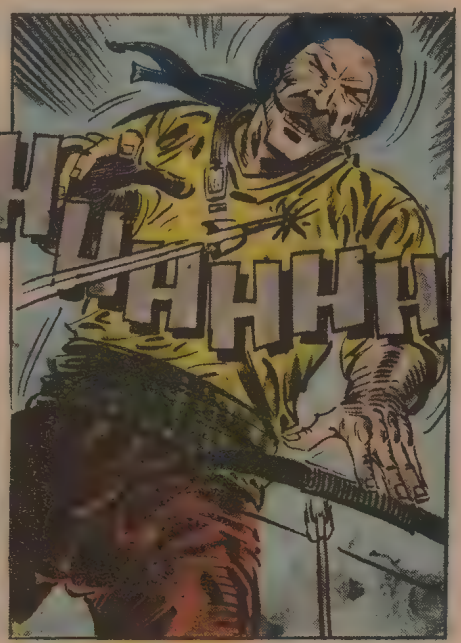

Aynı anda Hüseyin'in yayından fırlayan bir okun havada vınlayışı duyuldu.

Korkunç bir çığlık ortalığı inletti..

Ok hedefe saplanmıştı..

Hüseyin göz açıp kapayıncaya kadar ikinci oku yayına yerleştirirken:

-Nasıl öğrenmiş miyim ağam? diye sordu.

Bu sırada Kara Murat kılıcını sıyırmış, atını çılgıncasına eşkiyaların üzerine sürüyordu.

★★★

Fato, öldürücü bakışlarını Zeynep Sultan'a dikerek Arnavut Hulusi'ye:

-Okla şunu.. Canı cehenneme, diye bağırdığı vakit garip bir şey oldu.

Havada keskin bir vınlama duyuldu. Aynı anda bir ok Arnavut Hulusi'nin kalbine saplandı. Korkunç bir çığlık adamın göğsünü yırtarken Fato dehşet içinde çevresine bakındı:

-Ne oluyor? Kim attı bu oku?

Kürt Abdo da bu duruma şaşırmış kalmıştı. Kanlı gözlerini iri iri açarak gürledi:

-Kim vurdu Hulusi'yi?

Az sonra durum aydınlandı. Gerçekten şaşılacak bir şeydi bu..

Tepeden doludizgin bir atlı yıldırım gibi üzerlerine doğru geliyordu.. Tek başına otuz kişiye saldıran çılgın atlı Kara Murat'tı..

Aynı anda küçük Hüseyin ise sadağı ile yayı arasında makine gibi işleyen koluyla haydutların üzerine ok yağdırıyordu..

Neye uğradıklarını şaşıran adamlar, kısa bir an paniğe kapılır gibi oldular..

İçlerinden dördü, gövdelerine saplanan oklarla peş peşe yıldırım çarpmış gibi devrildi.

Hüseyin yaman ok kullanıyordu.

Kürt Abdo'nun gök gürültüsünü andıran kor-

kunç sesi adamları çabuk kendilerine getirdi. Kılıçlarına sarılarak üzerlerine gelen Kara Murat'a saldırdılar..

Kanlı bir kavga başladı..

Kara Murat, o kadar hızlı kılıç kullanıyor, o kadar çevik hareketlerle kendisini savunuyordu ki, eşkiyalar bu defa belalı birine çattıklarını çok çabuk anladılar..

Kürt Abdo öfkesinden çıldıracak gibiydi:

-Vurun.. Gebertin şunu.. Allah belanızı versin.. Bir herifin hakkından gelemiyorsunuz, diye bağırıyordu.

Ama Kara Murat'ın havada şimşekler çizen kılıcı ve Hüseyin'in tepeden yağdırdığı oklar eşkiyaların gözlerini yıldırmıştı..

Karşılarındaki insan değil, şeytandı sanki..

Nereden çatmışlardı bu belaya?

Onların şaşkınlığından yararlanan Kara Murat atını hızla Zeynep Sultan'a doğru sürdü.

Genç kız titreyerek bekliyordu. Kalbi tanımsız bir korkuyla sıkışıyor, en umutsuz anında gökten inercesine yardıma koşan delikanlıya minnet dolu gözlerle bakıyordu:

-Tanrım. . Bu o genç. . Ormanda bize saldıran adamlarımı yaralayıp bana hakaret eden delikanlı. . . Şimdi beni kurtarmak için dövüşüyor. Ama neden? Neden tehlikeye atıyor kendini?"

İşin sarpa sardığını gören Fato'nun yüzü kül gibiydi. Kara Murat'a dikilen gözleri öyle kinli, öyle vahşi, öyle sabırsız bir ateşle yanıyordu ki, bu bakışlarda tüyler ürpertici korkunç bir tehdit vardı. . . Kadın içinden:

-"Bu adamı da öldürmek gerek" diye kinle mırıldandı. . .

Kara Murat, avının üzerinde ölümcül daireler çizen bir atmaca gibiydi. .

Eşkiyaları yararak Zeynep Sultan'a yaklaştığı an genç kızla arasına iri bir gölgenin dikildiğini gördü. .

Kürt Abdo idi bu. . Eşkiyabaşı:

-Sonun geldi köpek, diye haykırdı. .

Kara Murat atını onun üzerine sürerek, kılıcını havada vınlattı:

-Ölmek istemiyorsan çekil önümden. .

Kürt Abdo dişlerini gıcırdattı:

-Gel bakalım. . Kim kimi öldürecek?

Kürt Abdo, Kara Murat'ı kolay yakalayabilmek için doğrudan doğruya atına saldırdı ve kılıcını olanca gücüyle hayvanın göğsüne sapladı. .

Öldürücü bir yara alan zavallı hayvan olduğu yere yıkılıverdi. . .

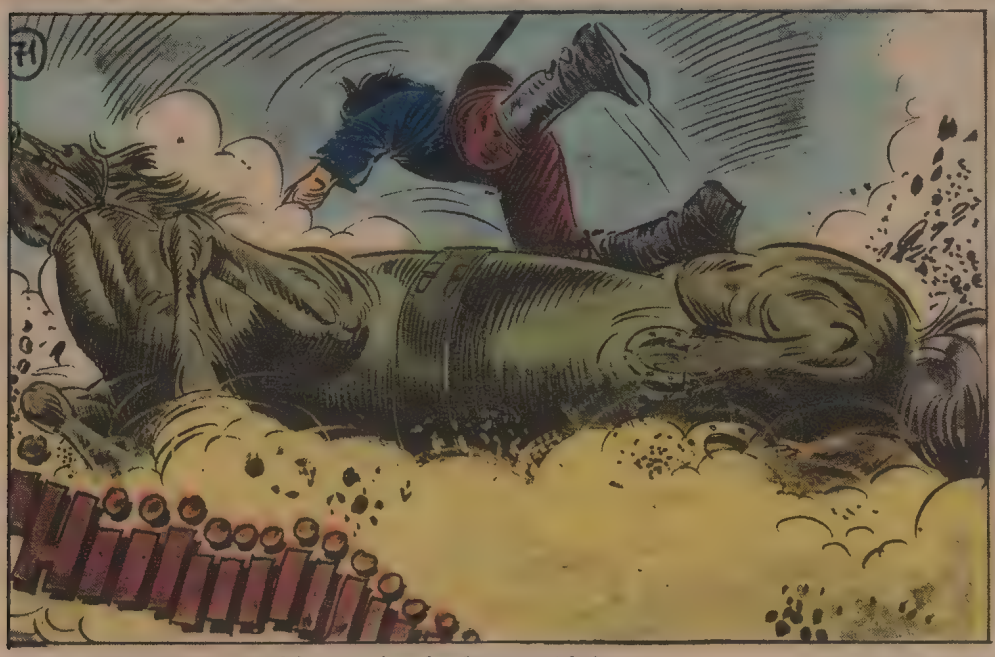

Kara Murat, eşkiyanın böyle dövüş ahlakına çok ters düşen sinsi ve kalleşçe bir harekette, bulunacağını hiç ummamıştı..

Kürt Abdo'nun kılıcına hedef olan at, kanlar içinde yıkılırken, delikanlı kendini son anda yere atarak hayvanın altında kalmaktan kurtuldu...

Düşüş çok sert olmuştu..

Kara Murat kısa bir an hafif sarsıntı geçirdi...

İşte bu kısa an az daha faciayla bitiyordu.

Haydutlardan biri hızla atılarak kılıcını kaldırdı ve korkunç bir haykırışla Kara Murat'ın kafasını uçurmaya hazırlandı:

-Geber!

Fakat, adamın havaya kalkan kolu inmedi, inemedi..

Tepedeki, iri bir kayayı siper alarak eşkı-

yalara ölüm yağdıran Hüseyin'in oklarından biri, haydutun ensesinden girip gırtlağından çıkıverdi. Dev gövdeli adam, hiç can çekişmeden, bir an bile çırpınmadan, oku yer yemez cehennemi boyladı:

Kara Murat kendisini toparlamıştı..

Hızla ayağa kalktı. Aynı anda kudurmuş bir boğa gibi üzerine atılan Kürt Abdo'yu, kılıcının kabzasıyla baygın yere sererek Zeynep Sultan'ın yanına ulaştı...

Yerde bulduğu bir pelerini genç kıza uzatarak haykırdı:

-Şunu omuzunuza alın.. Çabuk kaçalım..

Zeynep Sultan'ın yüzünde bir umut rüzgârı dolaştı. Boğulmak üzereyken, tutunacak bir dala rastlamanın sevinci genç kızın gırtlağına yapıştı sanki.. Teşekküre benzer bir şeyler mırıldandı..

Kara Murat pelerini onun omuzuna koyarak çelik pençesiyle bileğine yapışıp sürüklemeye başladı:

-Gelin.. Kaybedecek vaktimiz yok. Çabuk..

Arka arkaya sıralanan şaşırtıcı olaylar karşısında bir an duraklayan haydutlar, küfürler savurup, tehditler yağdırarak onların peşine düştü:

-Tutun, kaçıyorlar..

-Yakalayalım..

-Gebertelim onları..

-Kız kurtulursa, hepimiz yandık demektir..

Şimdi müthiş bir kovalamaca başlamıştı..

Bir ölüm kalım koşusuydu bu..

Peşlerinden gelen haydutların, onları yakalar yakalamaz parçalayacakları muhakkaktı.

Zeynep Sultan derin bir acı içinde:

-Kurtulmamız imkânsız.. Koşamıyorum ... Bize yetişecekler! diye inledi.

Kara Murat amansız bir gülümsemeyle:

-Yenilgiyi bu kadar çabuk kabul etmeyin, dedi. Biraz gayret edin, kurtulacağız...

Ağaçlar arasında, olanca güçleriyle koşuyorlardı..

Zeynep Sultan'ın omuzlarına aldığı pelerin havada uçuyor, altından genç kızın çıplak vücudu görünüyordu.. Dallar, çalılar, dikenler bu güzel vücudu tırmıklayarak çiziyor, acımasızca kanatıyordu...

Şimdi, tepenin tehlikeli bir noktasına gelmişlerdi.

Yamaç burada son derece dikleşiyordu.

En küçük bir hata hayatlarına mal olabilirdi.

Fırat nehrinin hırçın suları, yüz metre kadar aşağıda köpüre köpüre akıyor, korkunç bir uğultu bütün vadiyi kaplıyordu..

Yamaç o kadar dikti ki, ayaklarının hafif bir kaymasıyla tepetaklak yuvarlanıp, kendilerini bir anda nehrin soğuk sularının arasında bulabilirlerdi...

Bu da büyük bir ihtimalle ölüm demekti..

Arkalarında tehditler yağdırarak koşan, kürfürler savuran, kanlarını içmeye yemin eden azgın bir haydut sürüsü, karşılarında ise önüne çıkan her şeyi yutmak istercesine akan Fırat nehri vardı.

Zeynep Sultan dik yamacı görünce dehşet içinde durdu:

-Şimdi ne yapacağız?

Kara Murat, Zeynep Sultan'ın kapkara bir umutsuzluk içinde olan güzel yüzüne baktı:

-Zor da olsa, bu dik yamaçtan geçeceğiz..

Genç kızın gözleri iri iri açıldı:

-Fakat imkânsız bu.. Cambazlar bile gidemez buradan..

Kara Murat acı acı başını salladı:

-Haydutların palaları altında can vermek daha mı iyi?

Sonra cevap bile beklemeden kızı kolundan çekerek yamaca doğru atıldı...

Az sonra peşlerindeki haydutlar da aynı noktaya gelmişlerdi... Tehlikeli yamacı görünce bir an durakladılar:

-Oooo .. Çok dik burası..

-Koşmak değil, yürümek bile zor..

-Ayağımız kaydı mı, nehire yuvarlanırız..

Bu sırada Kürt Abdo da yanlarına gelmişti. Adamlarının duraksadığını görünce, hepsini titreten bir sesle haykırdı:

-Haydi aslanlarım..İleri..Yakalayalım şunları..Durmayın..Kaçıyorlar..

Reislerinin sesiyle gayrete gelen haydutlar korka korka yamaca girdiler.

Kürt Abdo, kan çanağına dönen gözlerini döndüre döndüre yeniden bağırdı:

-Ulan hızlı yürüyün be..Kaçıyorlar dedim size. Onları kim yakalarsa yüz altın vereceğim.. Sarı sarı, çil çil yüz altın..Anlaşıldı mı?

Reislerinin vaat ettiği para, haydutları birden coşturdu..Bütün tehlikeyi göze alarak hızla dik yamaca atıldılar..

Şimdi hepsi birer çılgın gibiydi:.

-Tutun..Yakalayın..Gebertelim, diye bağırarak yıldırım gibi koşuyorlardı...

Para hırsı onlara ölüm tehlikesini unuttur-muştu..

Kara Murat çok zor durumdaydı....Nehire

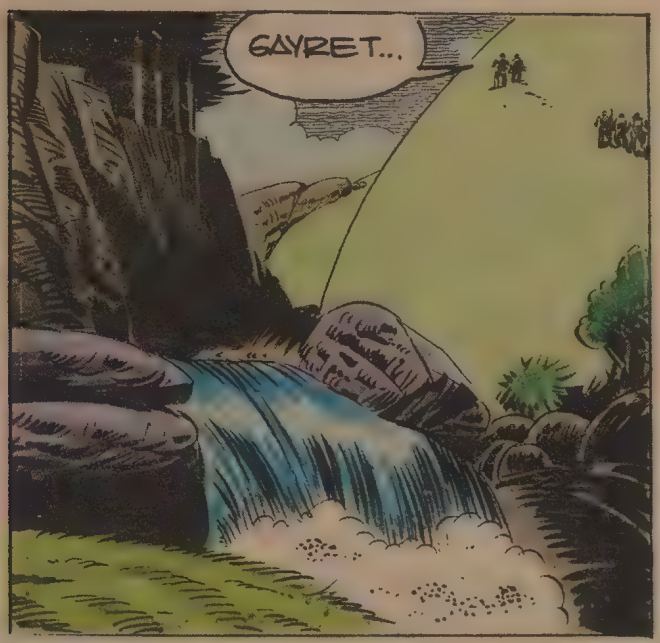

yuvarlanmaması için hem Zeynep Sultan'ı tutmak, hem de kendi dengesini sağlamaya çalışarak kaçmak delikanlıyı yormuştu..Alnından iri iri ter taneleri şakaklarına doğru sızıyor, göğsü körük gibi kalkıp iniyordu...

Soluk alabilmek için bir an durdu..

Zeynep Sultan sapsarıydı.. Vücudunun her yanı titriyordu. İnsana aşk duyguları ilham eden güzel gözlerini Kara Murat'a dikerek hazin bir

sesle sordu:

-Neden hayatınızı tehlikeye attınız? Benim yüzümden siz de öleceksiniz..

-Sizinle beraber ölürsem, inanınız bu benim için büyük zevk olur..Ama yazık ki, bu zevkten mahrum kalacağım. Çünkü ikimiz de henüz ölmeyecek kadar genciz.. Biraz daha gayret edin kurtulacağız...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 ŞUBAT 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 159 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

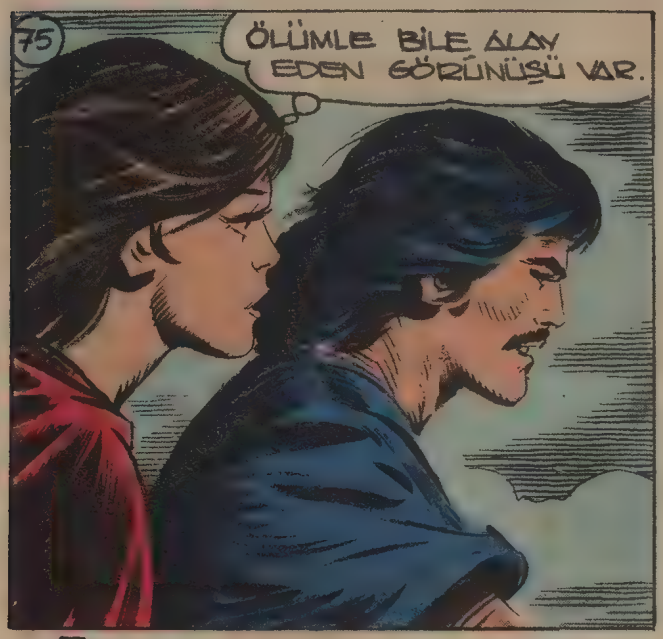

Zeynep Sultan Kara Murat'a saf bir hayranlıkla baktı.. Güzel yüzünde, mağrur bakışlı gözleri garip bir heyecanla parlıyordu.

Genç kız, bu delikanlının, daha önce rastladıklarının hiç birine benzemediğini düşündü. İnanılmaz derecede cesurdu, kibardı, ölümle bile alay eden sakin bir görünüşü vardı.

Zeynep Sultan, böyle zor koşullarda yürümeye alışkın olmadığı için çok yavaş yol alıyorlardı.

gülümsemeyle:

-Ben yaşadıkça size hiç kimse el süremez, dedi.

Sonra eşkiyalara soğuk soğuk bakarak aslan gibi kükredi:

-Savulun! Çekilin önümden reziller!

Birden hızla atıldı, havada şimşekler çizen kılıcı iki eşkıyayı kanlar içinde yere yıktı. Üçün -

Bu yüzden, haydutlar onlara çabuk yetişti.

Zeynep Sultan birden, yukarıdan dolaşan üç eşkiyanın önlerini kestiğini dehşetle gördü. Kara Murat'ın koluna sarılarak inledi:

-İşte yetiştiler! Tanrım! O korkunç işkence yine başlayacak!

Kara Murat, kaçış sırasında kınına yerleştirmiş olduğu kılıcını hızla sıyırdı, karanlık bir

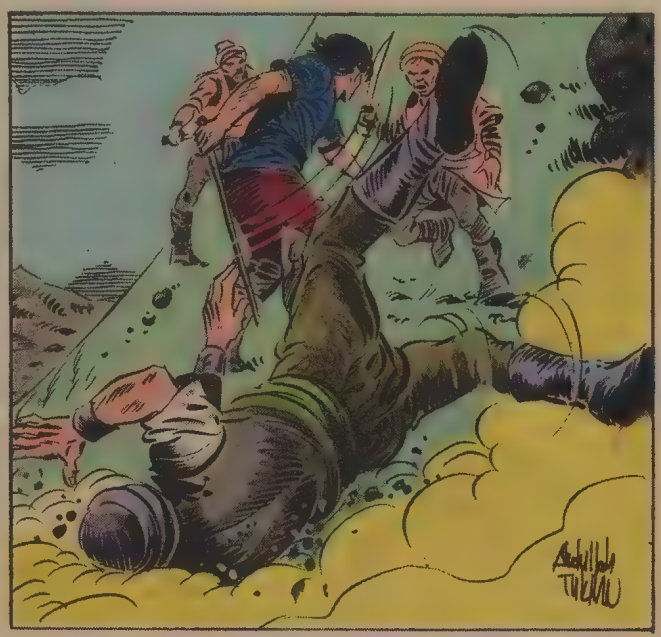

cüsü yediği müthiş bir tekme ile yamaçtan kayıp, Fırat nehrinin sularına gömüldü..

Aynı anda öteki eşkıyalar yetiştiler..

Kara Murat daha rahat bir soluk alamadan kendisini kanlı bir kavganın içinde buldu..

Dövüşmenin değil, yürümenin bile zor olduğu dik yamaçta şimdi bir ölüm kalım savaşı oluyordu...

Haykırışlar, inlemeler, küfürler birbirini izliyor, nehire uçan eşkiyaların çığlıkları suların gümbürtüsünü bastırıyordu..

Haydutlar, bu inanılmaz direnme karşısında şaşırdılar. Nefes almak için durdukları bir an, içlerinden biri bağırdı:

-Hey delikanlı! Yaman bir bahadırsın, anladık! Bizi fazla uğraştırma! Kızı teslim et, canını bağışlayalım!

Bu söz Kara Murat'ı daha da öfkelendirdi:

-Defolun serseriler! Ya da teslim olun! Yoksa, hepinizi cehenneme yollayacağım!..

Haydutlar homurdandılar:

-Allah belasını versin! Ne diyor bu deli oğlan? On kişinin bir kişiye teslim olduğu görülmüş şey midir be?

Bir başkası haykırdı:

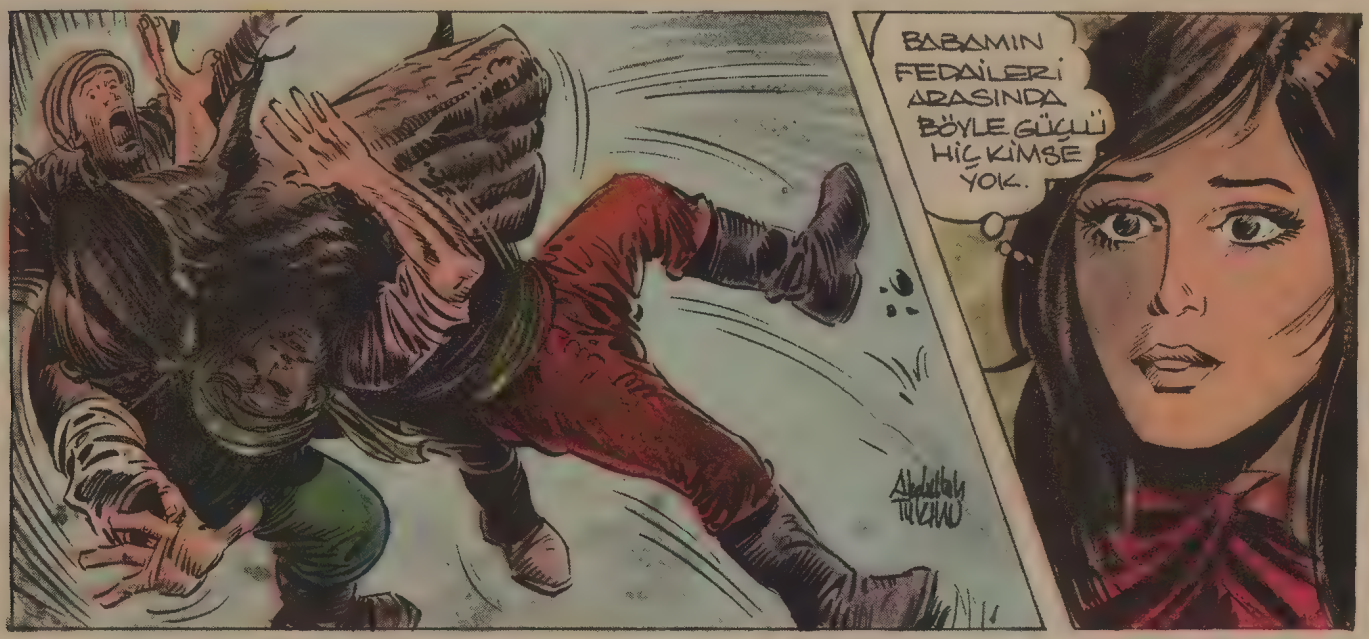

-Alay ediyor bizimle.. Gebertelim onu! Haydi hücum!

Haydutların saldırmaya hazırlandığını gören Kara Murat onlardan önce davrandı... Yerde gördüğü iri bir kütüğü havaya kaldırmasıyla adamların kafalarına savurması bir oldu..

Kütük havada bir kere döndü, sonra feryatlar iniltiler birbirini izledi.

Gürültü kesildiği zaman, haydutlardan üçünün kütükle beraber nehire yuvarlandığı görüldü.

Zeynep Sultan, büyük bir hayranlıkla bu dövüşü seyrediyordu.. Kara Murat, gerçekten şeytan gibi bir insandı. Genç kız, "Babamın fedaileri arasında böyle güçlü hiç kimse yok" diye düşündü.

Kara Murat şimdi, eline iri bir kaya geçirmişti...

Haydutlar bunu görünce dehşetle geriledi - ler:

-Cehennem zebanisi bu herif!..

-Hepimizi öldürecek...

-Geri çekilin..Üzerimize kaya atıyor!

Eşkiyalar panik içinde kaçmaya hazırlanırlarken, kavga yerine yeni yetişen Kürt Abdo 'nun korkunç gürlemesi onları durdurdu:

-Alçak herifler! Kaçanın bağırsaklarını deşerim! Şu tüysüz oğlana mı yenileceğiz? İleri...

Kürt Abdo'nun sözü bitmeden, adamların tepesine bir kaya uçtu ve top gibi gürleyerek düşen bu koca taş parçası, haydutlardan ikisini daha öbür dünyaya gönderdi..

Artık eşkiyaların gözü yılmıştı..Kürt Abdo değil, Azrail bile gelse onları Kara Murat'ın üzerine yürütemezdi...

Ama içlerinden biri dövüş sırasında sinsi

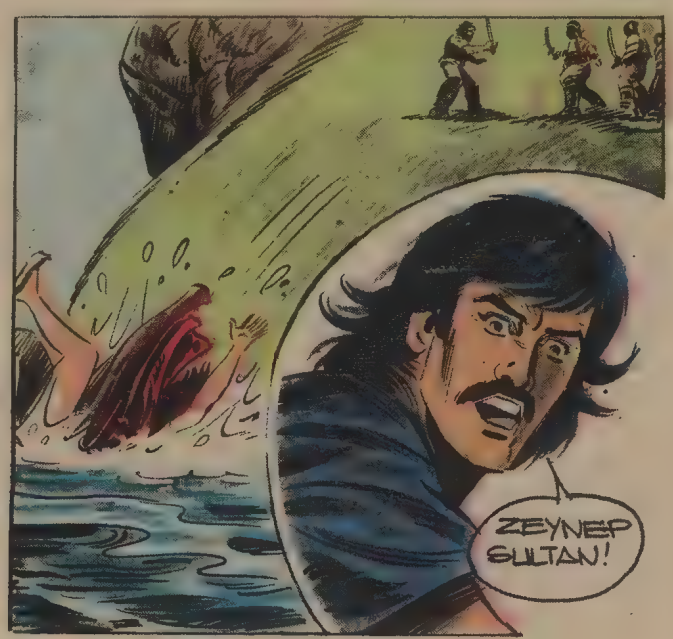

sinsi yandan dolaşmış, kavgayı korku ve heyecandan renkten renge girerek seyretmekte olan Zeynep Sultan'a arkadan yaklaşmıştı..

Birden kurt gibi atılarak kızı kıskıvrak yakalayıp coşkun bir zafer çığlığı attı:

-İşte, yakaladım kızı...

Zeynep Sultan, vücudunu saran güçlü kolların baskısı altında bir dehşet çığlığı atarak korkuyla çırpındı, direndi, haydudu tekmeledi, kurtulmaya çalıştı..

O anda garip bir şey oldu..Adamın ayağı kaydı ve ikisi de dengelerini kaybederek yamaçtan aşağıya yuvarlanıp Fırat nehrinin soğuk sularına gömüldüler..

Her şey birkaç saniyede olup bitmişti..

Kara Murat sonsuz bir endişe içinde:

-Zeynep Sultan! diye bağırdı..

Aynı anda kararını verdi.

Haydutlarla boğuşmayı bırakıp, yamaçtan aşağıya yıldırım gibi inerek kendisini nehre attı.

Köpüre köpüre akan soğuk sulara dalarken Zeynep Sultan'ı kurtarmaktan başka hiç bir şey düşünmüyordu..

Suyun yüzünde, kıyıya doğru yüzmeye çalışan eşkıyayı gördü..

Fakat kız ortada yoktu..

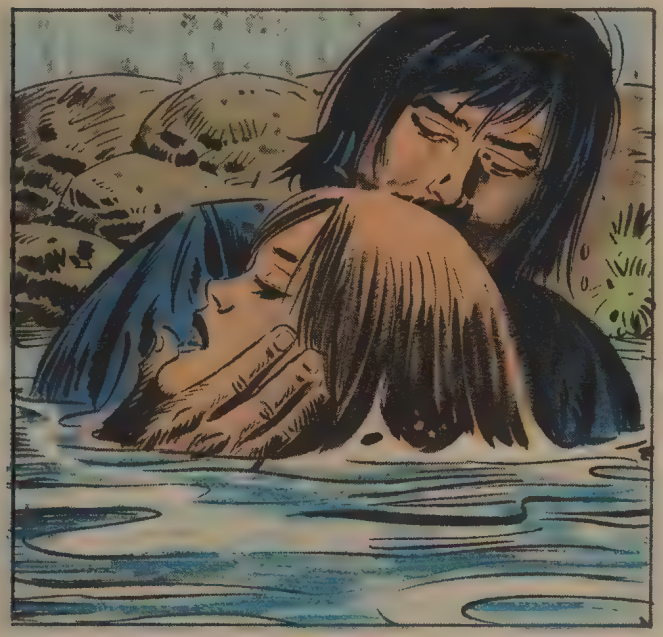

bir süre nefes aldı.

Akıntı onları birkaç dakika içinde yüzlerce metre aşağılara sürüklemişti.

Dalgalarla uzun ve yorucu bir boğuşmadan sonra kıyıya çıktılar.

Zeynep Sultan çok su yutmuştu ama, bayılmamıştı. Gözlerini açmış, Kara Murat'a sevgi ve hayranlıkla bakıyordu.

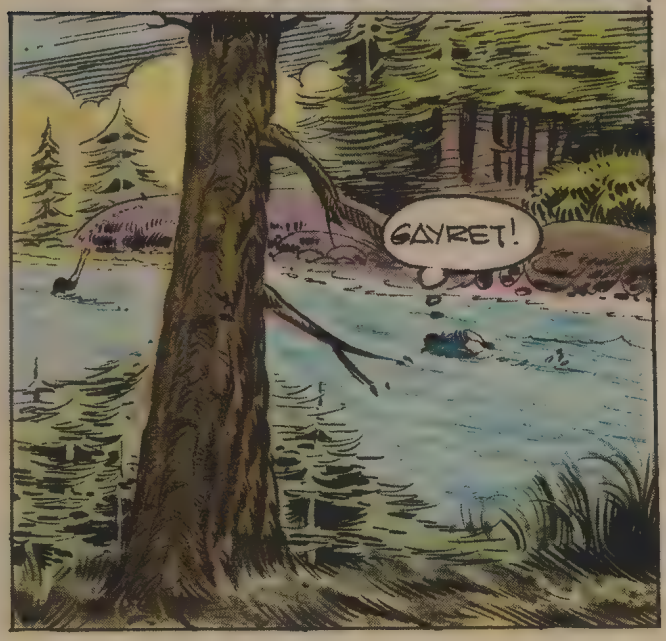

Dehşet içinde haykırdı:

-Zeynep Sultan! Zeynep Sultan...

Birden onu gördü. Fırat nehrinin dalgaları genç kızı sürükleyip götürüyordu..

Bütün gücüyle dalgaları kulaçladı. Öyle müthiş bir çabayla ona yetişmeye çalışıyordu ki, suları adeta yarıyordu. Tam genç kız dalgaların arasından kaybolmak üzereyken onu saçlarından yakaladı, başını havaya kaldırdı, arka üstü yatarak

-Beni yine ölümden kurtardınız, diye fısıldadı.

Kara Murat tatlı bir sesle:

-Koluma yaslanın, yürümeye çalışalım, dedi. Üzerimizi kurutacak ve biraz da dinlenecek bir yer bulmamız gerek..

Zeynep Sultan yürürken titriyordu.. Korku ve heyecan dolu anlar sinirlerini iyice germişti..

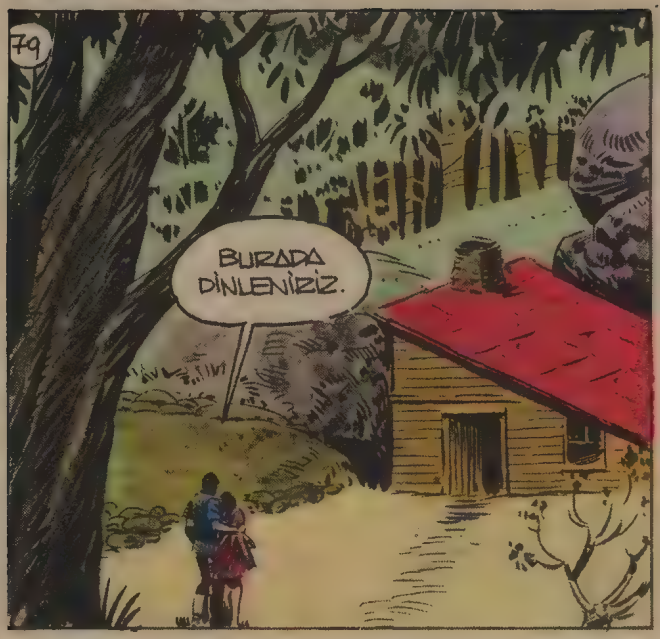

Zaman zaman gözlerini Kara Murat'a kaldırıyor, delikanlı bu bakışlarda sevgiyle karışık bir minnet duygusu seziyordu..

Birkaç defa birbirlerine bakarak gülümsediler. Yarım saat kadar yürüdükten sonra, boş bir kulübe buldular..

Kara Murat, her yanı titremekte olan genç kızı sedire yatırdı ve hemen bir ateş yaktı..

Zeynep Sultan:

lesi'nde?

Genç kız gülümsedi:

-Babamın ülkesidir orası.. Ben Şeyh Gaffar'ın kızıyım. Beni kurtardığınız için babam sizi mükafatlandıracaktır..

Kara Murat kıza cevap vermeye hazırlanırken ansızın omuzuna bir el dokundu. İrkilerek geri dönüp, hayretle arkasına bakınca titredi?

-Haydutlar bizi mutlaka takip edeceklerdir, dedi. Burada fazla durmadan hemen gitmemiz gerek..

Kara Murat sordu:

-Sizi nereye götürmemi istersiniz?

-Muşar Kalesi'ne...

Delikanlı bu cevabı alacağını çok iyi biliyordu. Ama şaşırmış gibi yaptı:

-Muşar Kalesi mi? Ne işiniz var Muşar Ka-

Kürt Abdo ile iki adamı, pis pis sırıtarak yanı başlarında duruyordu.. Eşkıyabaşı nefret dolu bir sesle:

-Nihayet sizi yakaladık! dedi.

★★★

Kürt Abdo kulübeyi nasıl bulmuştu?

Kara Murat Zeynep Sultan'ın arkasından kendisini sulara bırakınca eşkıyabaşı:

-Bu iş bitti, diyerek çevresine bakınmış, işte o zaman gözleri hayret ve dehşetle büyümüştü.

Kendisi gibi ayakta durabilen sadece üç adamı kalmıştı..Ötekiler yerde kanlar içinde yatıyordu. Çoğu ölmüştü. Bir kısmı yaralıydı. Bazıları da nehrin gümbürdeyen suları arasında kaybolmuştu...

Adamlarından birini yaralılara yardım getirmesi için köye yolladı, sonra iki adamıyla, nehir kıyısını izlemeye başladı...

Dik yamacın bittiği yerde, Fato onları bekliyordu..

Kinle dolu gözlerinde derin bir merak vardı.

-Ne oldu? diye sorarken kadının sesi heyecanla titredi.

Kürt Abdo homurdandı:

-Öldüler!

Fato yanlış anladı:

-İyi iyi..Belalarını buldular demek ki...

Kürt Abdo, kadına ters ters baktı:

-Onlar değil, bizimkiler öldü..Adam nere-deyse hepimizi tepeleyecekti..

Fato sapsarı kesilerek haykırdı:

-Nee?Olur şey değil..İnanmam vallahi. Bir kişi yirmi kişiyi nasıl tepeler?

-Oldu işte..Allahtan kız nehire düştü, deli oğlan da arkasından atladı, kavga yarıda kaldı..

-Yani onlar ölmedi mi?

-Boğulmuşlardır..

-Ya boğulmamışlarsa?

Kürt Abdo'nun canı sıkıldı:

-Eee..Sen de çok uzattın artık..Boğulmamışlarsa bana ne?

Fato'nun birden gözleri döndü, yüzü öfkeden morardı, bakışlarında şimşekler çakarak haykırdı:

-Abdo, Abdo..Bana bak..Aptal mısın sen? O kızın Şeyh Gaffar'ın kızı olduğunu bilmiyor musun?Kurtulursa bu dünyayı bize zindan eder.. O mutlaka ölmeli, anlıyor musun? Yoksa yaşamak bize haram olur...

Fato sustu, garip bir bakışla Kürt Abdo'yu baştan aşağıya süzdü, sonra alaylı bir sesle devam etti:

-Yoksa bileği bükülmez denilen Kürt Abdo, dağların kartalı, ovaların kralı olarak bilinen sen, o yabancı gençten korktun mu?

Eşkıyabaşı, sevgilisinin bu hakareti karşısında kıpkırmızı oldu..Gözleri kanlandı, dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

-Bana bak kız..Kızdırma beni..Kürt Abdo'

yu korkutacak adam daha anasından doğmadı...

Fato alaylı bir kahkaha attı. Dili bir yılan gibi zehir saçıyordu:

-Göster de inanayım.. Hem yanında iki de adamın var...O ise tek başına..Haydi..Takip et, yakala,öldür onu!..Ben de kudretini göreyim, inanayım..Abdo eşsizdir, bir tanedir diye övüneyim.

Kürt Abdo, yaralı bir hayvan gibiydi artık.. Homurdanıyor, küfrediyor, Kara Murat'a lanetler yağdırıyordu...

-Yakalarsam onu dilim dilim doğrayacağım, diye bağırıyordu...

Bu öfkeyle Fırat boyunca yürümeye başladılar..

Yürüdükçe öfkeleniyor, öfkelendikçe hızlarını artırıyorlardı...

Bir süre sonra rastladıkları izlerden Kara Murat'la Zeynep Sultan'ın nehirden çıktıklarını anlayıp, izleri sürerek onları kulübede kıstırdılar.

★★★

Kürt Abdo ile iki haydudu ummadığı bir anda karşısında gören Kara Murat'ın şaşkınlığı çok kısa sürdü. Sapsarı kesilen Zeynep Sultan'a kork - mamasını anlatan bir bakış fırlattıktan sonra eşkıyalara dönüp sakin bir sesle:

-Bir şey mi istiyorsunuz efendiler? dedi.

Kürt Abdo alaylı bir sesle:

-Evet, diye cevap verdi. Hesaplaşmak istiyoruz...

-Yok canım?

Eşkıyabaşı devam etti:

-Vallahi öyle.. Biraz kan alacağız senden ..

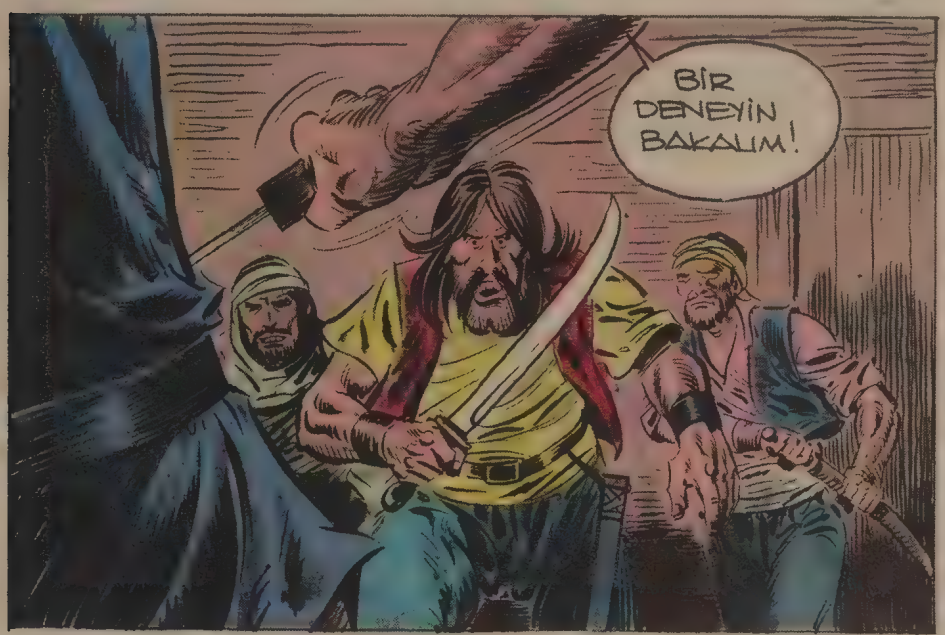

Haydi fazla uzatma da kılıcını teslim et... Artık elimizdesin...

Kara Murat kılıcını sıyırdı ve soğuk bir gülümsemeyle:

-Bir deneyin bakalım, dedi. Kılıcımı ve kanımı nasıl alacağınızı çok merak ettim.

Üç haydut da kılıçlarını çekip saldırıya geçti. Küçük kulübenin içinde denk olmayan müthiş bir dövüş başladı...

Zeynep Sultan, bağırmamak için ağzını eliyle kapatarak, Kara Murat'ın tek başına üç azılı eşkıyaya karşı koyuşunu heyecan içinde izliyor, bembeyaz kesilen dudaklarının arasından:

"-Tanrım! Sen onu koru! Hayatım bu yabancıya bağlı" diye mırıldanıyordu.

Birden Kürt Abdo dehset içinde kaldı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 ŞUBAT 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 160 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Kılıcı elinden fırlayarak odanın öbür ucuna uçmuştu... Allak bullak olan yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi vardı :

"Kılıcım gitti! Rezil oldum!" diye umutsuzca düşündü...

Hayatında ilk kez kılıcını elinden düşürüyordu.

Bu Kürt Abdo gibi tüm Anadolu'ya nam salan bir eşkıya için gerçekten utanç verici bir olaydı...

Kalbi kinle kavrularak kılıcının peşinden koştu. Alıp geri döndüğü vakit, adamlarından birini göğsünden kanlar fışkırırken buldu.

Ölümle pençeleşen haydut, bir süre kulübenin toprak zemininde kıvrandı, tırnaklarıyla yerleri tırmaladı, sonra kasıldı kaldı. Ölmüştü...

Kara Murat buz gibi bir sesle :

-İki kişi kaldınız! dedi. Hâlâ benden kan al-

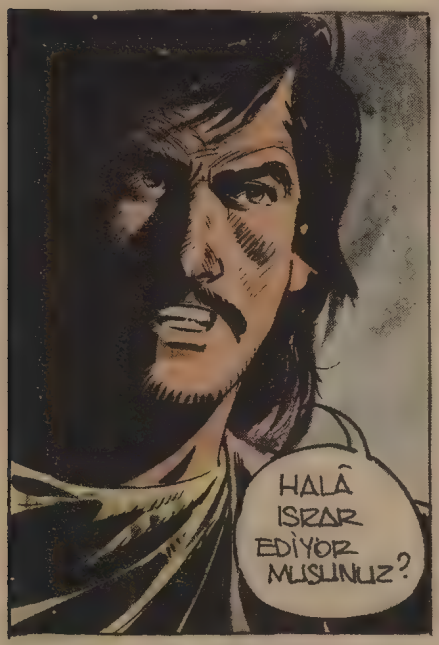

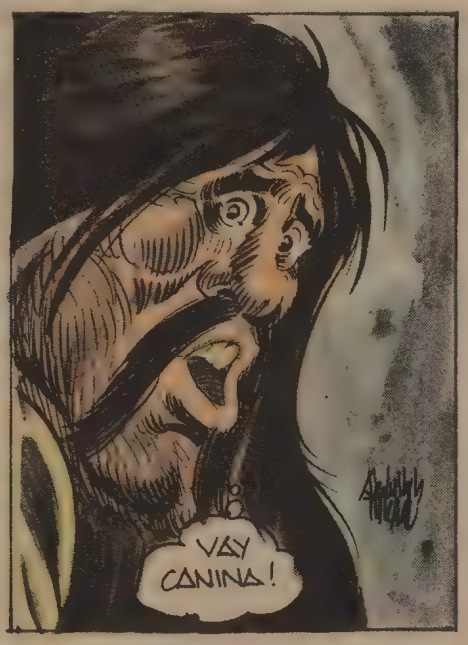

makta ısrar ediyor musunuz?

Kürt Abdo ile sağ kalan adamının şaşkınlığı birkaç saniye sürmüştü... Kendilerini toparlayınca, küfürler savurup, lanetler yağdırarak Kara Murat'ın üzerine atıldılar.

Delikanlı Kürt Abdo'ya :

-Kılıcın yine uçacak ahbap! dedi. Çünkü tutmasını bile bilmiyorsun... İşte... Hooop...

Gerçekten Kara Murat daha sözünü bitirmeden Kürt Abdo'nun kılıcı, gizli bir güçle elinden çekilip alınıyormuş gibi havalandı ve kulübenin kapısına kadar uçup, saplandı...

Kürt Abdo'nun boğazından umutsuz bir hıçkırık daha koptu, öfkeden kudurarak kapıya koşup kılıcını saplandığı yerden aldı...

Döndüğü vakit kalbindeki öfke bir kin kasırgasına döndü. Gördüğü manzara gerçekten korkunçtu...

İkinci adamı da ölümle pençeleşiyordu. Kara Murat'ın kılıcı göğsünü delip geçmişti.. Kürt Abdo :

-Seni geberteceğim alçak ! diye haykırarak delikanlının üzerine şiddetle saldırdı ama boşuna...Kara Murat onun hamlesini kolayca çelerek :

-Defolup gitmezsen seni de öldürmek zorunda kalacağım ! dedi...

-Ne oldu? Ötekiler nerede? diye sordu.

Kürt Abdo, hayatında o ana kadar duymadığı bir korkuya kapılmıştı. Boğuk bir sesle :

-Onlar öldü, dedi. Biz de postu deldirmeden buradan uzaklaşalım...

Fato'nun gözleri iri iri açıldı :

-Nee? Öcümüzü almadan kaçıyor muyuz?

Kürt Abdo öfkeli bir sesle kadını susturdu:

-İçeride insan değil, şeytan var...Kılıç işlemiyor ona...Anlıyor musun, işlemiyor... Ben insanlarla dövüşürüm, şeytanlarla değil... Haydi gidelim...

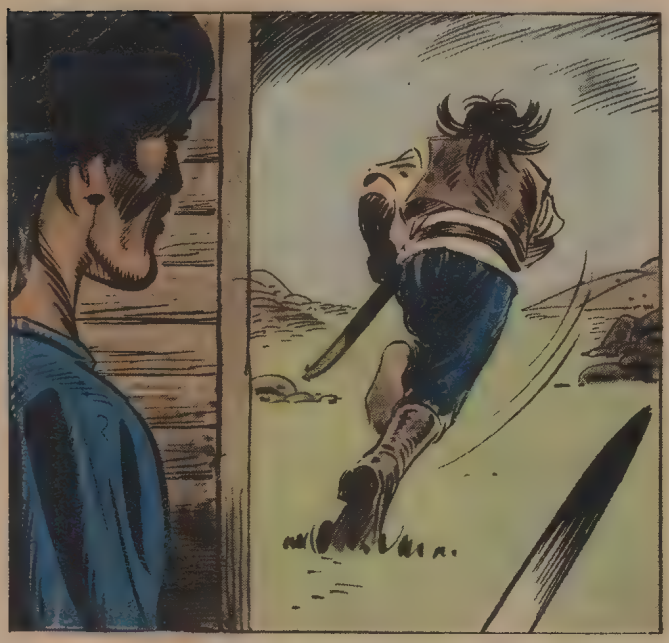

Sesi, öyle kesin ve soğuk bir şekilde çıkmıştı ki, Kürt Abdo bütün vahşetine rağmen, elinde olmadan titredi. Bu genç, Tanrı'nın kendisini cezalandırmak için yolladığı bir belaydı sanki...

Korku içinde geri geri çekildi ve kapıya yaklaşınca kendisini telaşla dışarı atıp, arkasına bakmadan uzaklaştı...

Kulübenin dışında kendisini beklemekte olan Fato, merak dolu bakışlarını ona dikerek :

Fato, korkudan titreyen eşkıyabaşına nefretle bakarak :

-Peki gidelim ! dedi. Öcümüzü başka zaman alırız !..

★★★

Şeyh Gaffar'ın hüküm sürdüğü bölgedeki kasabalardan biri olan Deliktaş'ın ana caddesinde bir araba durmuştu.

Perdeleri sımsıkı kapalı olan arabanın yanında, tepeden tırnağa silahlı dört atlı vardı.

Adamların yüzleri asık, bakışları sertti...

Hepsi de müthiş haydutlara benziyorlardı.

Temiz giyinmişlerdi ama bu, onların görünüşlerindeki korkunçluğu azaltmıyordu.

En önde duran ve silahşorların başı olduğu anlaşılan adamın gözleri birden sevinçle ışıldadı, gergin dudaklarının arasından :

-İşte !. Geliyor !. diye mırıldandı.

Adamın bakışları caddedeki kalabalığın arasından sıyrılan on sekiz yaşlarında genç bir kıza saplanıp kalmıştı.

Son derece göz alıcı, güzel bir kızdı bu...

Elinde bir çiçek sepeti vardı :

-Çiçekleriniz baylar...Çiçek alınız.. diyor, yoldan geçenler genç kızın sattığı gülleri, âdeta kapışıyordu...

Adı Elif olan çiçekçi kızın dudakları, sepetindeki gülleri bile gölgede bırakacak kadar kırmızıydı...Bakışlarında çapkın, gülümseyen dudaklarında kurnaz bir ifade vardı.

Silahşorların komutanı, kalın kaşlarının altında kıvılcım gibi parlayan gözlerini genç kıza

dikmiş, en ufak bir hareketini bile kaçırmadan onu süzüyor ve :

-Bu kız mutlaka benim olmalı...Yoksa ölürüm !. diye düşünüyordu...

Kalbini dayanılmaz bir aşk ateşinin kasıp kavurduğu anlaşılıyordu. Yanındaki arkadaşlarına:

-Siz burada bekleyin...Onu güzellikle yola getirmeye çalışacağım...

-Karşı koyarsa zorla arabaya atar, götürürüz, dedi ve atından inerek kıza doğru yürüdü...

Elif, sepetindeki son çiçekleri satıyordu.

Adamı görür görmez birden sapsarı kesildi, bir iki adım gerileyerek haykırdı :

-Yine mi siz? Beni hiç rahat bırakmayacak mısınız? Kızın boğuk sesinde büyük bir endişe ifadesi vardı.

Adam Elif'e sevimli görünmeye çalışarak

saldıracak babayiğiti burada zor bulursun. Halkın ödü kopar benden ..

Elif yüzünü buruşturdu, karşısındaki adama tiksinerek baktı :

-Sen iğrenç, aşağılık bir insansın... Haydi, çekil yolumdan da gideyim...

Genç kız, öfkeyle yürüyüp gitmek istedi ama Ali Hurşit onu bileklerinden yakaladı. Şiddetle kendisine doğru çekti. Kanlı gözleri, hırstan kor-

sırıttı :

-Öyle ya cicim, benim... Senin hayranın ... Korkma ! Bir kötülük yapacak değilim...

Elif sert bir şekilde tehdit etti :

-Eğer önümden çekilip gitmezsen, imdat ister, halkı üzerine saldırtırım...

Adam gevrek bir kahkaha attı :

-İşte bu çok hoş doğrusu... Şeyh Gaffar'ın muhafız kıtası komutanı Ali Hurşit'in üzerine

kunçlaşmış yüzü, salyalar saçan dudaklarıyla kıza doğru eğilerek bağırdı :

-Yooo... Elimden kaçmak yok güzelim. Sen benim olacaksın... Sana benim kadınım olmak şerefini bağışlıyorum. Diz çöküp de teşekkür edeceğine, hakaret ediyorsun. Aptal mısın sen?

Elif çırpınarak bileklerini, adamın pençelerinden kurtarmaya çalıştı ama buna gücü yetmedi. Umutsuz bir sesle :

-Bırak beni pis domuz! diye inledi.

Ali Hurşit kızı ürperten bir gülüşle karşılık verdi :

-Bırakacağım...Bırakacağım ama, şu arabaya girdikten sonra...

Elif o zaman kaçırılacağını anladı,bütün vücudunu ter bastı.Korku dolu gözleri iri iri açılmıştı...Elindeki çiçek sepeti boğuşma sırasında fırlamış, güller ve karanfiller yerlere dağılmıştı.

Komutan Ali Hurşit'le, Elif'in boğuşmasını gören halk merakla onların çevresinde toplanmaya başladı.İçlerinde bazıları öfkeyle homurdanıyor ama kimse olaya karışmaya cesaret edemiyordu...

Bu sırada yabancı bir genç, kalabalığı yararak öne geçti, Elif'i sürükleyen zorbayı tepeden tırnağa süzdükten sonra yanındaki adamı dirseğiyle dürttü :

-Hey ahbap!. Çiçekçi Kıza musallat olan şu salyangoz kim ?

Beriki gözlerini şaşkınlıkla ona dikti :

-Nee?Komutan Ali Hurşit'i tanımıyor musun?

-Hayır !..

-O halde buranın yabancısısın?

-Evet...

-Öyleyse benden sana nasihat...Sakın olaya

karışayım deme...Çünkü Ali Hurşit,Şeyh Gaffarın ileri gelen adamlarından biridir...

"Şeyh Gaffar" adını duyan yabancı gencin kulakları birden dikildi, bakışları sertleşti, kin dolu bir sesle bağırdı :

-Şeyh Gaffar mı dedin?O halde kızı mutlaka kurtarmalıyım...

...Ve sözünü bitirmeden ok gibi atılarak bir sıçrayışta Ali Hurşit'in yanına ulaştı...

Genç kız "İmdat !" diye haykırıyordu.

Yabancı genç balyoz gibi yumruğunu olanca gücüyle komutanın suratına indirdi.. Neye uğradığını şaşıran Ali Hurşit korkunç bir şekilde böğürerek, yıldırım çarpmış gibi yere yıkıldı.

Halk, gördüğüne inanamıyordu.

Herkes donmuş kalmış gibiydi...

Şeyh Gaffar'ın muhafız komutanına el kaldırmak inanılmaz bir işti.. Bu hareketin cezası korkunç işkenceler altında ölmekti..

Şehre o gün gelen Durakoğlu'ndan başkası olmayan delikanlı, Ali Hurşit'i yere devirdikten sonra, sanki önemsiz bir iş yapmış gibi kıza dönüp, sakin bir sesle :

-Korkmayınız ! Artık benim himayemdesiniz ! dedi...

Elif, kırmızı dudaklarının arasından inci gibi parlak ve düzgün dişlerini göstererek gülümsedi :

-Korkmuyorum... Bu kadar kişi arasından bir yiğit çıkacağını biliyordum zaten...

Aynı anda halk şaşkınlıkla mırıldanıyordu:

-Yaman genç...

-Bir yumrukta ayı gibi adamı yere serdi...

-Ama bu hareketini hayatıyla ödeyecek...

-Bak... Ali Hurşit, ayağa kalktı.. Şimdi adamlarını onun üzerine salacak...

Gerçekten komutan, iki saniyede kendini toplamış ve hemen düştüğü yerden fırlayarak ayağa kalkmıştı.

Öfkesinden ağzından köpükler saçıyordu.

Kan çanağına dönen gözleriyle, kendisine yumruk atanın kim olduğunu aradı. Kızın yanındaki Durakoğlu'nu görünce korkunç bir şekilde gülümsedi :

-Bunu pahalıya ödeyeceksin piç kurusu !..

Delikanlının üzerine atılmaya hazırlanan üç adamını bir işaretle durdurdu.

Çünkü kendisine büyük güveni vardı.

Sivas bölgesinin hem en iyi kılıç kullanan silahşorlarından biriydi, hem de acı bir kuvvete sahipti.

Tehdit dolu bakışlarını genç kıza dikerek haykırdı :

-Demek, şu zibidinin seni kurtarabileceğini sanıyorsun? Şimdi ona son defa bak.. Çünkü artık canlı göremeyeceksin...

Kalbi dayanılmaz bir öfke seline kapılan Ali Hurşit atıldı, iri yumruğunu Durakoğlu'nun başına doğru savurdu.

Ama karşısındaki son derece çevik biriydi. Geri sıçradı, yana doğru kaydı ve aynı anda sağ yumruğunu komutanın karnına gömdü...

Adam sendeledi, geri geri gitti ve kıçüstü yere oturdu.

Etraftan alaylı kahkahalar yükseldi.

Zalimliğiyle tanınan Ali Hurşit'in düştüğü durum halkın çok hoşuna gitmişti.

Bu inanılmaz olay karşısında komutan, hayatında ilk defa yenilmenin ezikliğini duydu.

Geride, harekete geçmek için bekleyen üç adamı vardı.

Üçü de kılıç kullanmakta usta silahşorlardı.

Onlara emir vermeden önce bir defa daha şansını denemek istedi.

Bu kez yumrukla değil, kılıçla saldıracaktı. İçinden :

-Şu serseriyi yumrukla alt edemeyeceğim anlaşılıyor. Ama kılıçta benimle baş edemez...

Şimdi onu ikiye böleyim de, herkes bana el kaldırmanın ne demek olduğunu görsün! diye homurdandı.

Saldırganın cezasını kendi eliyle vermezse, halkın gözünde daha da küçüleceğini düşünüyor, bu yüzden adamlarını harekete geçirmiyordu.

Durakoğlu, Ali Hurşit'in kılıcına sarıldığını görünce kızı hafifçe geriye itti, ayaklarını gerere k meydan okurcasına adamın önüne dikildi.

Belindeki kılıcını çekmeye bile gerek görmemiş, kollarını göğsünün üzerinde çapraz kavuşturarak beklemeye başlamıştı.

Elif korku içinde :

-Kaçınız !.. Bu canavar sizi öldürecek !.. diye inledi.

Delikanlı umursamaz bir ifadeyle :

-Hayır ! dedi. O canavar az sonra ikimizden

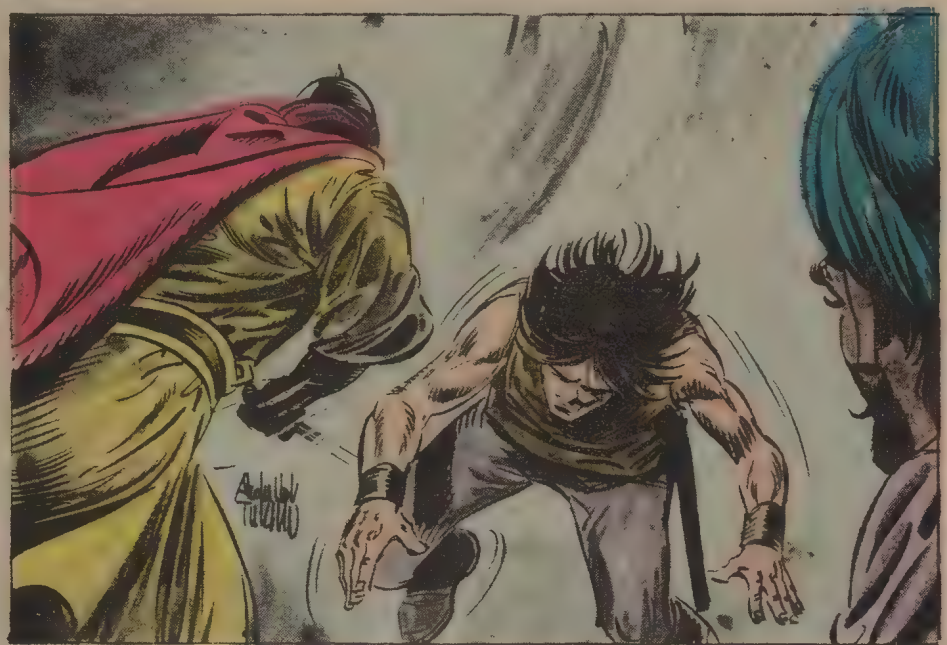

de özür dileyecek !..

Kız, uzun kirpikli, iri, güzel gözlerini hayretle genç adama dikerken, kavganın son bölümü başladı.

Ali Hurşit, kılıcını şimşek gibi savurdu.

Durakoğlu inanılmaz bir çeviklikle eğilerek kurtuldu. Keskin çelik başının üzerinden, saçlarını yalayarak geçmişti...

Komutan ilk hamlesinin boşa gittiğini görünce artan bir öfkeye kapılıp, bu defa kılıcını düşmanının karnına saplamak istedi.

Ama delikanlı yine zarif bir vücut çalımıyla yana doğru kaydı ve aynı anda Ali Hurşit'in bileğini yakalayarak kolunu arkasına büktü.

Kılıcı elinden düşen adam dayanılmaz bir acıyla inledi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 ŞUBAT 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 161 FİYATI 100 KURUŞ

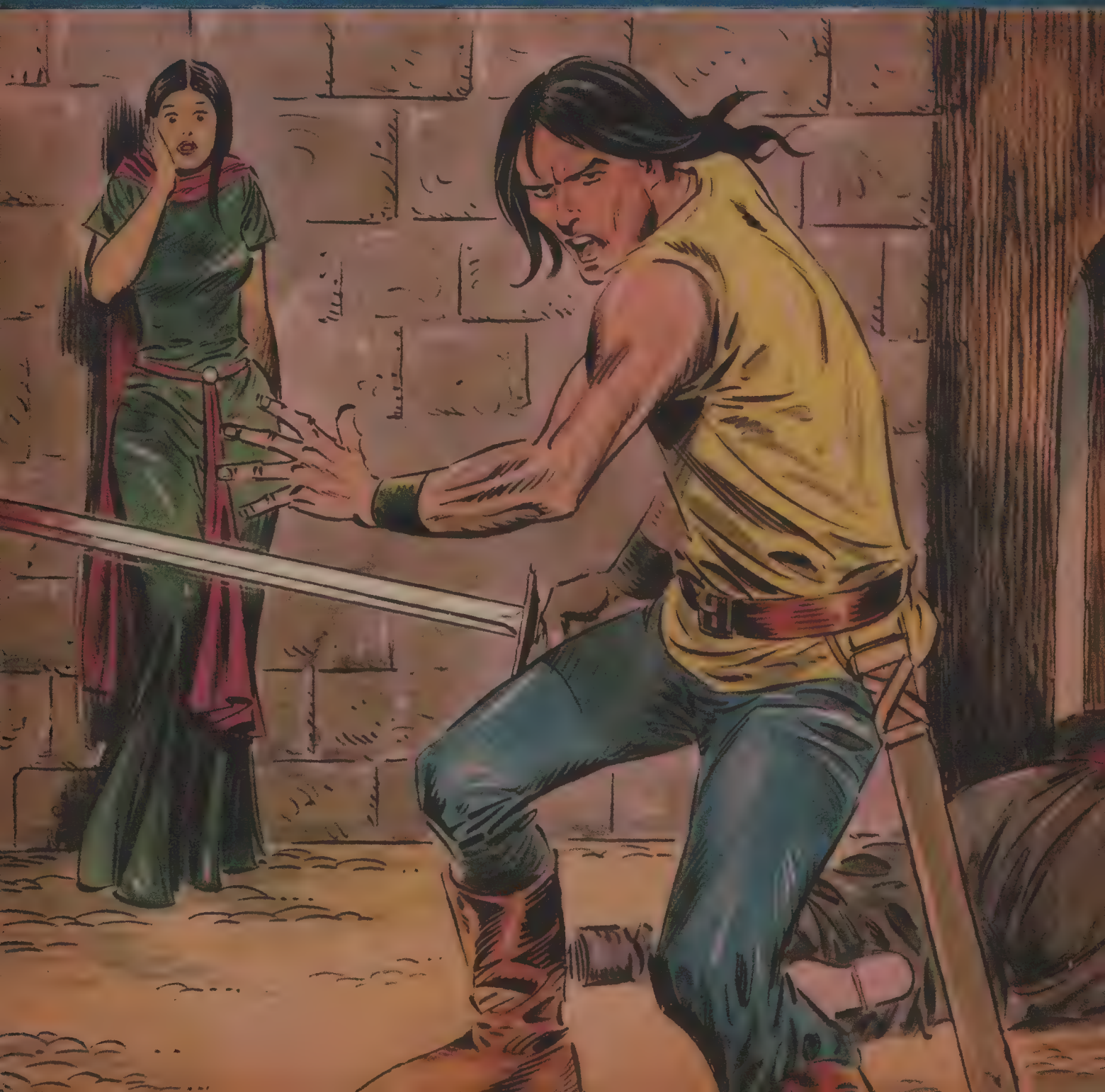

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

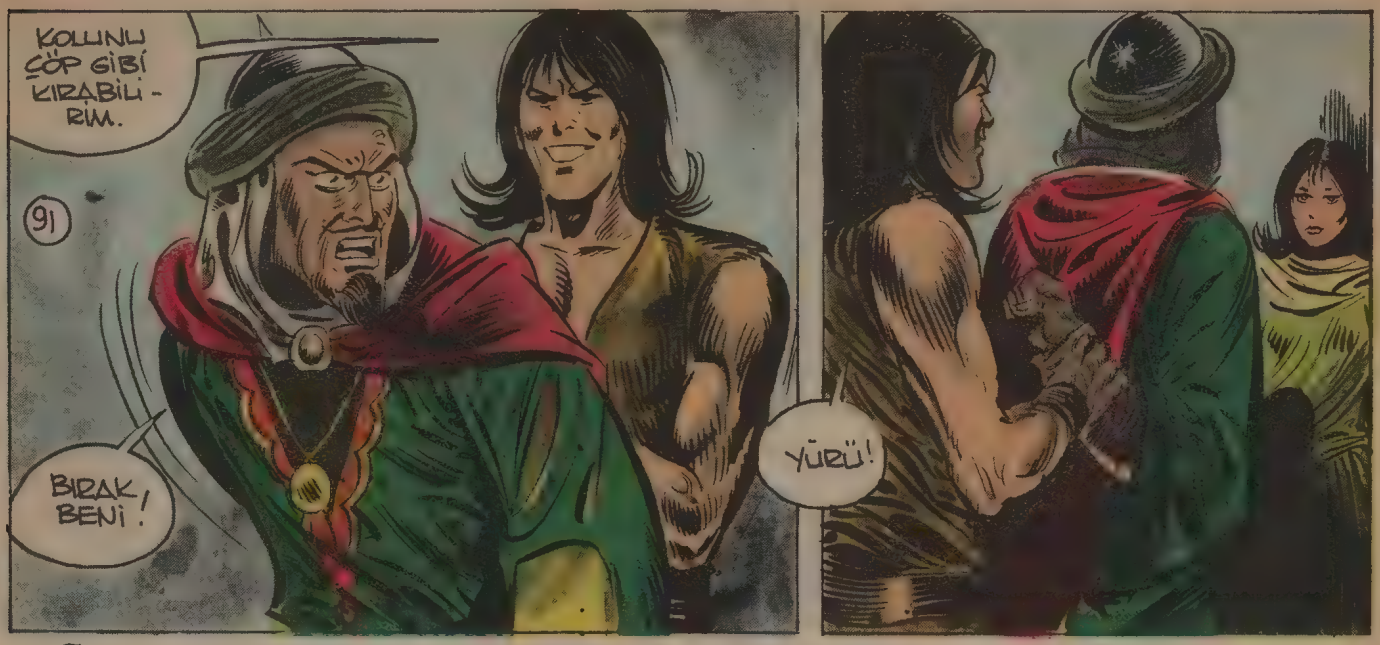

Çelik pençeli Durakoğlu, komutanın kolunu biraz daha bükerek korkunç bir şekilde gülümsedi :

-Şu anda istersem kolunu çöp gibi kırabilirim...

Ali Hurşit hıçkırıyor, inliyor, tehdit ediyordu :

-Aaah !.. Bırak beni haydut !.. Seni cellada teslim etmezsem bana da Ali Hurşit demesinler.. Bırak diyorum...

Delikanlı emretti :

-Yürü !...

...Ve komutan yürümek zorunda kaldı. Durakoğlu onu çiçekçi kızın önüne kadar getirdi. Halk, olanları biraz hayret, biraz da dehşet içinde izliyordu.

Olayı, yerlerinden hiç kımıldamadan seyreden Ali Hurşit'in adamlarından biri:

-Yahu, dedi. Herif bizim komutanın canını çıkardı !

Öteki sordu :

-Yardıma gidelim mi?

Üçüncü homurdandı :

-Hayır ! Ali Hurşit "Benden emir almadan kımıldamayın" demişti... Bekleyelim...

-Bu gidişle daha çok bekleriz !.. Adamın emir verecek hali kalmadı ki...

-İyi ya... Bırakalım biraz daha dayak yesin ! O bize az mı çektirdi ? Az sonra gider kurtarırız !...

Kendi adamlarının bile Ali Hurşit'i sevmedikleri anlaşılıyordu. Belki de ona bir şey olursa, içlerinden biri terfi edip, komutan olur diye düşünüyorlardı...

Durakoğlu, Ali Hurşit'i kızın önüne getirdikten sonra sert bir sesle :

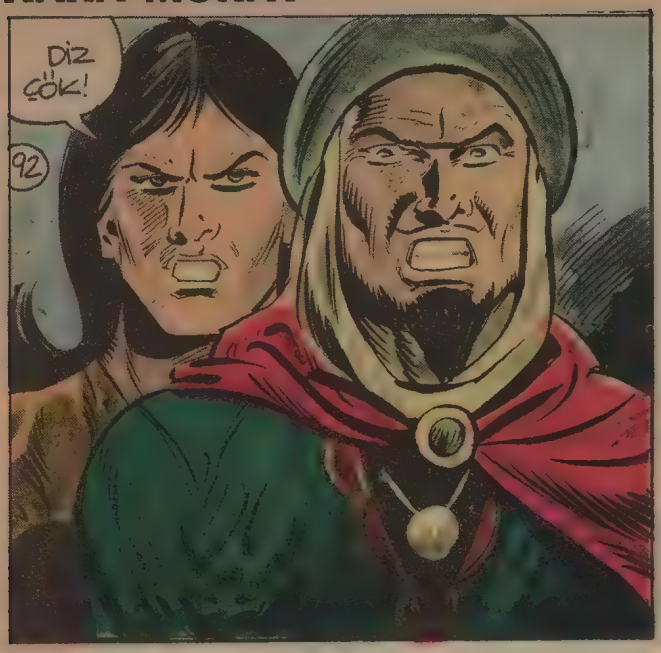

-Diz çök! diye bağırdı.

Adam anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak karşı gelmek isteyince, delikanlı onun kolunu biraz daha bükerek haykırdı :

-Diz çök serseri! Az önce alçakça hakaret ettiğin bayandan özür dile!..

Ali Hurşit'in rengi birden attı.

Yüzlerce kişi kendilerine bakıyordu.

Herkesin içinde böyle özür dilemek onun

rından içler acısı hırıltılar çıkıyordu.

Kolu kırılmak üzereydi.

Artık dayanacak gücü kalmamıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuz bir şekilde bekledi. Delikanlı acımasızca :

-Af dile! diye homurdandı.

Ali Hurşit nihayet:

-Beni bağışla! dedi.

için çok küçültücü bir hareket olacaktı...

Hem utancından, hem de canı fena halde yandığından acı acı inledi ve kendisini halkın önünde rezil eden bu gençten öç almaya yemin etti.

Durakoğlu haykırdı :

-Diz çök diyorum sana!.. Yoksa kolunu kırarım!..

Komutanın mosmor kesilen zavallı dudakla-

Durakoğlu onu bıraktı ve :

-Defol! diye gürledi. Bir daha karşıma çıkarsan bu kadar ucuz kurtulamazsın...

Etrafta biriken halk, genç adamı hararetle alkışladı :

-Yaşa! Aferin delikanlı!

-Komutana iyi bir ders verdin...

-Elin dert görmesin...

Bu sırada Elif, erkeklerin gönüllerini titreten güzel gözlerini Durakoğlu'na kaldırdı, en tatlı sesiyle :

-Teşekkür ederim, dedi. Saldırgana unutamayacağı bir ceza verdiniz...

Kıza bakarken dudaklarından eksik olmayan tatlı bir gülümseme genç adamın dudaklarını aydınlattı :

-Onun gibiler başka cezaya lâyık değildir.

Bu sırada Ali Hurşit, yüzünü ıstırapla buruşturarak incinen kolunu ovuşturuyordu. Gözleri kavgayı sakin sakin seyreden üç adamına takılınca, onların bu kayıtsızlığı karşısında öfkeden kuduracak gibi oldu :

-Aptallar! Ne duruyorsunuz? Alık alık bakacağınıza atılın, vurun, gebertin şu uğursuzu', diye haykırdı.

Komutanın alev gibi yakan sesi, üç silahşo-

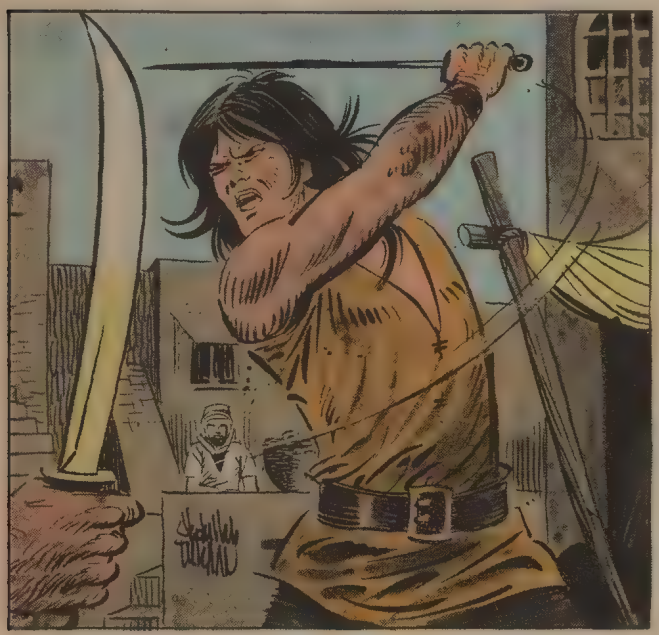

ru harekete geçirdi. Hep birden delikanlının üzerine çullandılar.

Fakat Durakoğlu, daha onlar yaklaşmadan kılıcını çekmişti.

Çarpışan çeliklerden kıvılcımlar fışkırdı.

Genç adamın havada şimşek gibi daireler çizen kılıcı, saldırganların kılıçlarını dağıttı, üçünü de geri püskürttü.

Dakikalar ilerledikçe halkın şaşkınlığı büyüyordu..

-Kim bu genç?

-Kılıcı da yumrukları kadar sıkı!

Yabancı olsa gerek...

-Deliktaş'ta ilk defa görüyoruz...

-Tek başına üç kişiyle dövüşmesi müthiş bir şey!...

-Ama ne kadar dayanabilir? Eninde sonunda kellesi gidecek!...

-Yazık olacak... Çok yazık...

Ali Hurşit'in adamları, geri püskürtüldük - ten sonra toparlanıp, tekrar saldırıya geçti.

Bu defa, Ali Hurşit de onlara katıldığından dört kişi olmuşlardı.

Dövüş, yeniden ve daha şiddetli olarak başladı.

Elif, kavgayı dehşetten büyüyen gözleriyle kalp çarpıntıları içinde seyrederken, sinirli sinirli dudaklarını ısırıyor :

-Tanrım! Şimdi ne olacak? Benim yüzümden ölecek zavallı! diye mırıldanıyordu.

Dövüşün en kızgın anında, dört adam da sevinçten çılgına döndü. Hepsi de :

-İşte şimdi hakladık seni! diye haykırarak atıldılar.

Çünkü Durakoğlu'nun ayağı kaymış, sende - leyerek arka üstü yere düşmüştü.

Dördü birden kılıçlarını kaldırdı :

-Geber melun!

-Al sana!

-Cehennemdekilere bizden selâm söyle!

Durakoğlu'nun parçalanmak üzere olduğunu gören Elif, ellerini hıçkırarak yüzüne kapadı ve acı bir çığlık attı...

Ama genç kızın endişesi yersizdi.

Kavga dolu hayatında bu gibi durumlarla çok karşılaşmış olan delikanlı, tam zamanında yerde topaç gibi döndü ve üzerine inen dört kılıçtan kurtuldu...

Durakoğlu, bu güç durumdan kurtulmakla da yetinmedi. Düşmanlarının saldırırken verdikleri açıktan yararlanarak, düştüğü yerden kılıçlı kolunu yay gibi boşalttı. Sivri çelik ileri atılan adamlardan birinin göğsünde kanlı bir delik açtı.

Durakoğlu buz gibi dondurucu bir sesle :

-Varan bir'. dedi.

Ayakta kalan üç adam, küfürler savurup, lanetler yağdırarak yeniden saldırdı.

Ama Durakoğlu çoktan ayağa kalkmıştı.Karşısındakilerin iliklerini donduran bir kahkaha attı:

-Gelin'. Gelin süt kuzuları'. Sizin de gövdenizde kanlı birer pencere açayım...

Birkaç saniye sonra delikanlı dediğini yaptı. Silahşorlardan biri daha, aldığı öldürücü yara ile yere yıkıldı...Durakoğlu :

-Varan iki'. dedi...Geride kaldı sadece bir buçuk'.

Delikanlı, sağ kolu incindiği için kılıcı sol eliyle kullanmak zorunda kalan Ali Hurşit'i yarım adam sayıyordu.

Ali Hurşit ve yardımcısı ansızın tarifsiz bir dehşete kapıldı. Korku içinde geri geri çekil-

diler. Titreyen dudaklarından birtakım mırıltılar döküldü :

-Bu insan olamaz'.

-Cehennem zebanisi sanki '

-Kılıç değdirmeye imkân yok'.

-Gidelim'. Yoksa bizi de öldürecek'.

Durakoğlu onların üzerine yürüyerek gürledi:

-Defolun'.

Yüzü öyle korkunçtu ki, sırtlarından soğuk terler boşanan adamlar az daha kalırlarsa canlarından olacaklarını anlayarak, halkın "Yuh'."sesleri arasında kaçmaya başladılar.

Durakoğlu kılıcını kınına yerleştirerek Elif'e döndü, son derece sakin ve kibar bir tavırla :

-"Yol açıldı güzel kız"dedi."Artık seni kimse rahatsız edemez..."

Elif, genç adama hayranlıkla bakıyordu. Ne mükemmel insandı bu...

-Size bütün kalbimle teşekkür ederim! Bu yardımınızı unutmayacağım! dedi.

Durakoğlu kızın güzelliğini zevkle seyrediyordu. Elif, yıllanmış bir şarap gibi baş döndürücü güzelliğe sahipti. Delikanlı :

-Gerçi tehlike kalmadı ama, istersen seni evine kadar götüreyim! Yalnız gitmen belki doğru olmaz! diye mırıldandı. Kız itiraz etti :

-Hayır... Teşekkür ederim... Sizi daha fazla yormayayım... Sadece kurtarıcımın adını ve nereden geldiğini öğrenmek isterim...

-Pek önemli bir kişi değilim... Adım Durakoğlu... Deliktaş'a bugün geldim... Yabancıyım.

-Benim de adım Elif... Sarıgül sokağında oturuyorum. Ziyaretime gelirseniz sevinirim...

Genç kız, büyüleyici sesiyle bunları söyle -

dikten sonra kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

Durakoğlu, Elif'in arkasından hayranlıkla bakarken, yanı başında, birkaç dakikadan beri kendilerini dikkatle dinleyen, fakir kılıklı, sinsi yüzlü bir adamı fark edemedi.

Şeyh Gaffar'ın casusu olan adam, konuşulanlardan bir kısmını iyice duymuştu. Kendi kendine söylendi :

-"Ha! Demek ki, Ali Hurşit'le adamlarına kılıç çekip onlara kan kusturan haydutun adı Durakoğlu imiş! Şimdilik bu öğrendiklerim yeter!.. Hemen gidip, durumu Şeyh Gaffar'a bildireyim!"

Casus, Muşar Kalesi'ne doğru yola çıkmak üzere sokağın köşesini dönerken, iri bir el koluna yapıştı :

-Hey, Tilki Selim !...

Adam, sesin geldiği yana dönünce, Ali Hurşit'in perişan yüzünü gördü :

-Buyur komutan !

Ali Hurşit boğuk bir sesle :

-Şu genci görüyor musun? diye homurdandı. Eliyle, uzaklaşmakta olan Elif'in arkasından bakan Durakoğlu'nu gösteriyordu.

Casus alaylı bir sesle cevap verdi :

-Görüyorum tabif...Onun hakkında bir şey mi öğrenmek istiyorsunuz?

-Evet...O serserinin kim olduğunu ve kendisini nerede yakalayabileceğimi öğrenirsen, sana yüz altın var...

Yüz altın sözünü duyan Tilki Selim'in gözleri aç bir kurt gibi parıldadı :

-Vay canına! Yüz altın ha! Peki komutan, bu akşam haber veririm !...

-Eğer, bu uzaklaşan kızın kaldığı yeri de öğrenirsen sana yüz altın daha vereceğim !...

Bu parlak vaat karşısında casusun gözlerinden âdeta ateşler fışkırdı :

-Ooo...Bu daha mükemmel...Üstelik benim için çocuk oyuncağı kadar kolay...En geç yarın sabah, her şeyi öğreneceksiniz komutan !

Sonra sinsi sinsi gülerek, sevinçle kızın peşine takıldı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu :

-Basit bir iş için iki yüz altın kazanacağım hiç aklıma gelmezdi doğrusu...Şimdi ilk iş olarak kızın yerini öğrenmeliyim...Böylece adının Durakoğlu olduğunu söyleyen gencin yerini de bulmuş olacağım...Yanılmıyorsam, ikisinin arasında duygusal bir yakınlaşma başladı. Artık kız neredeyse, delikanlı da orada olacak !

★★★

Elif, takip edildiğinden habersiz, kentin uzak mahallelerinden birindeki şirin bir eve doğru yürüdü.

Binanın etrafını saran çiçek dolu bahçede güller ve karanfiller görünüyordu.

Yaşlıca bir kadın evden çıkarak Elif'e doğru yürüdü :

-Nerede kaldın kızım? Bugün çok geciktin?

Hurşit'e tarif ederken, komutan öfkeli öfkeli soludu :

-Peki ya öteki? Bize saldıran serserinin yerini öğrenemedin mi?

Casus sırıttı :

-O kolay komutan!..Kızın evinin çevresinde tertibat alırsanız, delikanlıyı elinizle koymuş gibi bulursunuz...Çünkü bugün değilse bile yarın, mutlaka kızı ziyarete gelecektir...

-Anlatırım anneciğim...

Yaşlı kadınla genç kız, bahçenin çiçekleri arasında yürüyerek kayboldular...

Elif'i takip eden Tilki Selim :

-"Bu iş tamam!" diye sırıttı. "Hemen kızın yerini Ali Hurşit'e haber verip, paranın yarısını alayım...Sonra da durumu Şeyh Gaffar'a bildiririm!.."

Tilki Selim geri dönüp kızın kaldığı evi Ali

Ali Hurşit'in gözlerinde zalim bir ışık belirdi :

-Dediğini yapacağım...Ama beni aldatıyorsan derini yüzerim!..

-Sizi aldatır mıyım hiç komutan? Kızın, delikanlıyı evine davet ettiğini kulaklarımla duydum.

Ali Hurşit, müthiş bir şekilde gülümsedi.. Durakoğlu'nu yakalarsa onu korkunç işkencelerle nasıl öldüreceğini zevkle düşündü.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 MART 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 162 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Bir saat sonra çevresine topladığı yirmi atlıyla casusun verdiği adrese doğru yola çıkmıştı...

Hava karardığı vakit, Elif'in evine ulaştılar. Bina kısa zamanda sarıldı..Adamların her biri bir köşeye sindi. Sessizce beklemeye başladılar..

Sabah, güneş doğarken Elif'in annesi evin kapısını açarak bahçeye çıktı. Eşikte bir süre durup çiçeklere baktıktan sonra tekrar eve girdi.

Ali Hurşit'in verdiği işaretle adamlardan ikisi yerlerinden fırladı, hızla bahçeyi aştı ve kadının aralık bıraktığı kapıdan içeri daldı.

Az sonra, silahşorlardan biri evden çıkarak seslendi:

-Buyurun komutanım.. Her şey tamam.. Üzerlerine ansızın çullandık ve gık bile dedirtme -

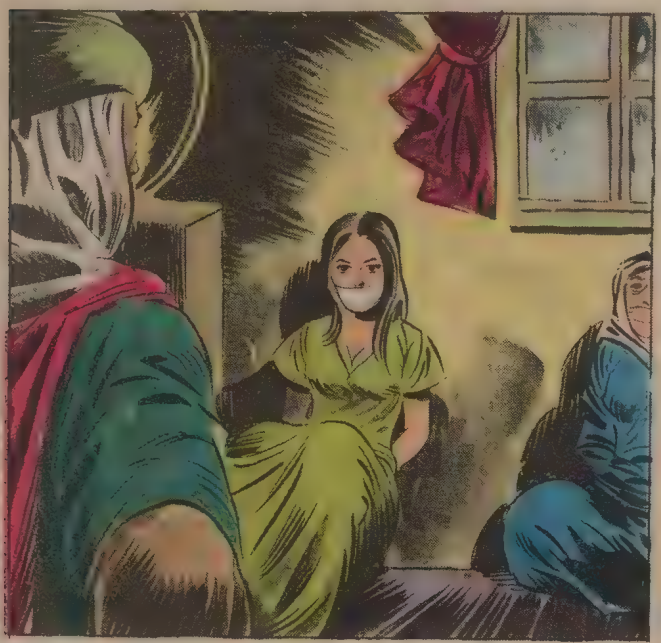

dik..

Ali Hurşit, galip bir komutan edasıyla yürüdü. Adamları da onu izleyerek eve doldu..

Elif'le annesi, en küçük bir hareket bile yapamayacak durumda sımsıkı bağlanmışlardı. İkisinin de ağızlarına birer tıkaç yerleştirilmiş ve zavallılar öylece bir kenara atılmıştı..

Ali Hurşit mağrur bir tavırla esirlerine baktı..Elif'in kin dolu gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki..

Komutan kaba kaba güldü:

-Bilmeden bize büyük bir iyilikte bulundun, güzel kız.. Sana yardım eden gencin adının Durakoğlu olduğunu öğrendik..Durakoğlu kim biliyor musun? Şeyhimizin en büyük düşmanı. İşkencelerle öldürülecek bir haydut...

Ali Hurşit, kendi evindeymiş gibi rahatça bir sedire yerleşti. Adamlarına da oturmalarını işaret ettikten sonra devam etti:

-Haydutun seni görmek için buraya geleceğini biliyoruz. Evin her yanında adamlarım hazır bekliyor.. Onu kıskıvrak yakalayıp cellada teslim edeceğiz...

Elif birden sarsıldı. Duyduklarından dehşete düşmüştü.. Çırpınarak bağlarını gevşetmeye ve ağzındaki tıkacı çıkarmaya çalıştı..

Ali Hurşit genç kızın korktuğunu sanarak alaylı alaylı güldü:

-Eğer aksilenmezsen sana bir kötülük yapmayız.. Şeyhe, Durakoğlu ile bir ilgin olmadığını söylerim.. Kurtulursun.. Eh, sen de, bana karşı olan sert tutumunu değiştirirsin artık.. Yoksa kellen gider vallahi.. Gözüme girmeye çalış...

Elif, ağzı açık olsa, adamın yüzüne tükürürdü. Tekrar çırpındı, bağlarından kurtulmak istedi, ama başaramadı..

Bu şekilde birkaç saat geçti.. Adamlar açlıktan ve can sıkıntısından esneyip duruyorlardı..

Birden, bahçedeki nöbetçi seslendi:

-Delikanlı geliyor...

Ali Hurşit hemen yerinden fırlayarak muhafızlara emirler yağdırdı.. Hepsi daha önce plan landığı şekilde evin içinde ve bahçede dağıldılar. Durakoğlu, atının üzerinde eve yaklaşıyordu..

Yoldan geçen bir adama aradığı adresi sorduktan sonra ilerlemeye devam etti. Kızla buluşacağını düşündükçe kendi kendine gülümsüyordu. Evde kendisini beklemekte olan korkunç tuzaktan habersizdi...

Evin önüne varınca atından indi. Bahçeye girdi, hayvanı bir ağaca bağladıktan sonra eve doğru yürüyerek seslendi:

-Hey..Kimse yok mu?

Yeşillikler arasına saklanmış olan dört adam yerlerinden çıkıp, bahçe kapısının önüne dikilerek yolu kestiler...

Bu hareketi yaparken sessiz davranmaya gerek görmedikleri için Durakoğlu gürültüyü duydu,

ğalı bir nezaketle eğilip, alaylı bir tavırla cevap verdiler:

-Evet..Bizi fazla uğraştırmadan teslim olmanı istiyoruz...

Bu sırada evin kapısı açıldı, eşikte beliren Ali Hurşit Durakoğlu'na seslendi:

-Buyursana..Sevgilin içeride..Onu kurtarmak istemez misin?

döndüğü vakit çepeçevre sarılmış olduğunu göre - rek titredi.

Bahçe kapısını tutan dört adamdan başka üçer kişi de sağını ve solunu kesmişlerdi.

Durakoğlu, silahşorların kıyafetlerinden şeyhin askerleri olduklarını anladı, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra sakin bir sesle:

-Bir şey mi istiyorsunuz baylar?diye sordu

Silahşorlar, Durakoğlu'nun önünde, mübalâ -

Durakoğlu artık düşürüldüğü tuzağı bütün açıklığıyla görüyordu. Çevresine bakınırken:

"Acaba kız mı ele verdi beni?" diye acı acı düşündü..Eve geleceğini Elif'ten başka bilen kimse yoktu..Fakat onun masum yüzü gözlerinin önünde canlanınca bu düşüncesinden utandı:"Hayır, o kız böyle alçakça bir şey yapamaz" diye kendi kendine mırıldandı..

Ali Hurşit, Durakoğlu'nun şaşkınlığına keyifle gülümseyerek bakıyordu:

-Kızı da kıskıvrak yakaladık.. Sana yardım etmek suçundan yargılanacak.. Cezası bir hayli ağır sayılır.. Haydi, bizi fazla uğraştırmadan teslim ol...

Durakoğlu, teslim olmaktansa, orada, bahçenin çiçekleri arasında dilim dilim doğranmaya razıydı..

Bu sırada kapıda Elif göründü.. Elleri bağlıydı ama, ağzındaki tıkacı çıkarmışlardı...

Bir an Durakoğlu ile göz göze geldiler. Genç kızın kalbi, o ana kadar duyduklarından daha büyük bir acı ile sarsıldı. Yüzü kül gibi olmuştu:

-Benim yüzümden yakalandınız, diye derin bir üzüntüyle mırıldandı..

Durakoğlu, içinde bulunduğu güç duruma rağmen sevgi dolu bir hayranlıkla Elif'e baktı:

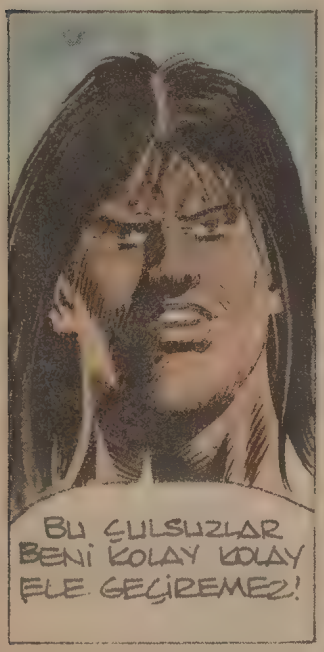

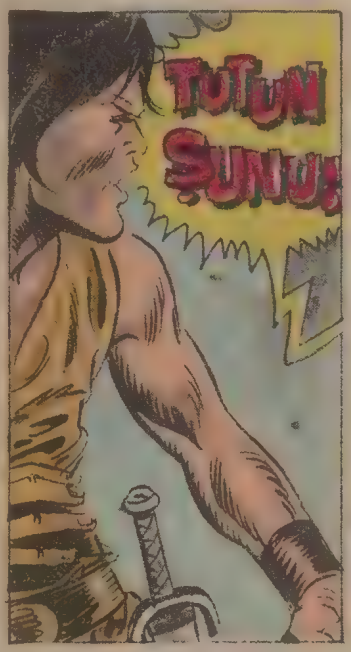

-Benim için üzülme, dedi. Üstelik henüz tam anlamıyla yakalanmış değilim.. Sadece sarılmış bulunuyorum.. Bu çulsuzlar beni kolay kolay ele geçiremez..

Ali Hurşit çirkin çirkin gülümseyerek adamlarına döndü:

-Haydi, tutun şunu... Çok uzattık..

Adamlar bağrışarak Durakoğlu'nun üzerine atıldı...

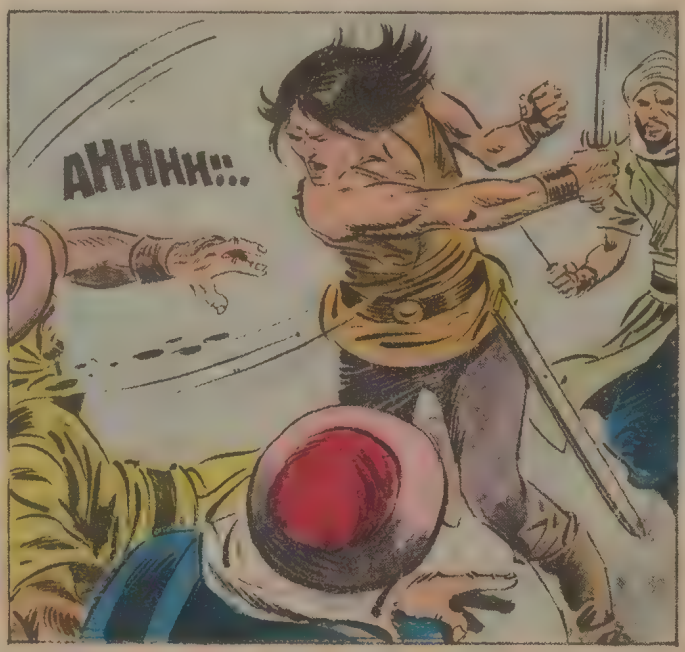

Ama delikanlı çoktan kılıcını çekmiş, zayıf bulduğu bir yerden çemberi yarmak için, onlardan önce karşı hücuma geçmişti bile...

Durakoğlu, adamların üzerine öyle vahşi bir hınçla saldırdı ki, önüne çıkan iki kişiyi kolayca tepeledikten sonra bahçenin ağaçları arasına dalıp gözden kayboldu...

Elif, bu kısa, fakat kanlı dövüşü heyecanla izlemişti. Durakoğlu'nun kaçtığı yönü görünce gözleri sevinçle ışıldadı. Delikanlı bilmeden garip bir önsezi ile kaçabileceği tek yöne doğru atılmıştı. Genç kız onun arkasından olanca sesiyle haykırdı:

-Tam karşındaki duvarda küçük bir kapı var. Oradan kaçarsan kurtulursun..

Avın kurtulduğunu gören Ali Hurşit, korkunç

bir öfkeye kapılarak kızı tokatladı. Durakoğlu'nu tam yakaladığını sandığı anda elinden kaçırışı adamı deliye döndürmüştü. Gözleri ölüm ışıltılarıyla parlayarak muhafızlarına haykırdı:

-Koşun! Yakalayın! Kaçırırsanız kafanızı patlatırım!

Elif'in, yediği sert tokatla patlayan pembe dudaklarından kıpkırmızı bir kan şeridi sızıyordu.

Duyduğu acıya ve kalbindeki korkuya rağmen Ali Hurşit'e alay edercesine baktı:

-Yazık ki artık onu yakalayamazsınız komutan. Çünkü küçük kapı demirdir ve kırılmaya cak kadar sağlamdır. Adamlarınız yüksek duvarı aştığı vakit, o çoktan buradan uzaklaşmış olacak..

Ali Hurşit, o anda kalbine bir bıçak saplansa bu kadar sarsılmaz, bu kadar acı çekmezdi. Elif'in yüzüne korkunç bir tokat daha patlatarak boğulurcasına bağırdı:

-Kaltak! Onu sen kaçırdın! Cezanı çekecek sin..

Genç kız çoktandır yapmak istediği bir şeyi yaptı ve ağzındaki kanla karışık tükürüğü adamın iğrenç suratına yapıştırdı:

-Al sana!

Ali Hurşit, yüzünü elinin tersiyle silerek müthiş bir kin ve bastırılması güç bir öfkeyle homurdandı:

-Onun yerine seni astıracağım. Götürün şu kaltağı.. Bakalım şeyh hazretlerine nasıl hesap verecek?

★★★

Şeyh Gaffar, odasında bekleşen adamlarını selâmlamadan tahtına kuruldu...

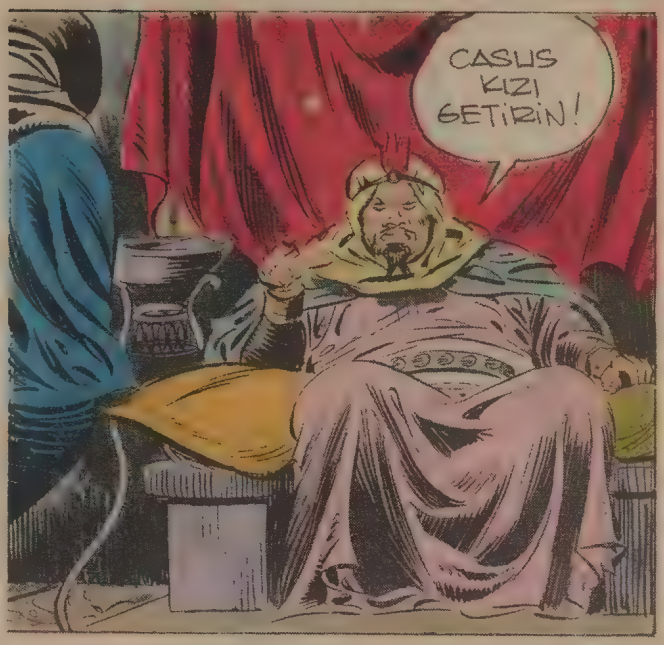

Sakin görünmeye çalışıyordu ama, koltuğunun kenarında tıkırdayan parmakları, titreyen dudakları, ateş saçan gözleri, şeyhin bugün çok sinirli olduğunu gösteriyordu.

Ölüm kadar soğuk bir sesle:

-Casus kızı getiriniz, diye emretti...

Şeyhin emrini alan adamlar telaşla koşuştu, kapılar açılıp kapandı ve az sonra dört muhafızın arasında üstü başı yırtılmış, yüzü solgun, bakışları donuk, saçları karmakarışık olan genç bir kız salona girdi.

Sille tokat, şeyhin huzuruna çıkarılan Elif çok hırpalanmışa benziyordu. Her yanı çürük ve bere içindeydi..

Şeyh Gaffar, kalın kaşlarının altında korkunç bir şekil alan gözlerini genç kıza dikerek sordu:

-Adın nedir?

Casus diye salona getirilen Elif boynunu büktü. Bütün Anadolu'ya dehşet saçan ulu şeyhin huzuruna çıkarılmak onu heyecanlandırmıştı. Titrek bir sesle cevap verdi:

-Ben yoksul bir çiçekçi kızım. Benimle neden bu kadar uğraştığınızı, bana niçin bu kadar değer verdiğinizi anlamıyorum...

Şeyh gürledi:

-Gevezeliği bırak... Sorduklarıma cevap ver sadece.. Adın ne?

CENNETİ SATAN ADAM

Gerçekten böyle birini sevebilirdi...

Ama aralarında henüz hiç bir şey yoktu. Hem onun gibi bir yiğit, kendisine bağlanabilir miydi ?. Kesin bir dille:

-Ben kimsenin sevgilisi değilim, dedi.

Şeyh Gaffar acı acı güldü. Kızdan bir şeyler öğreneceğini umuyordu. Umutları boşa çıkmıştı.. Elini salladı. Cellatlar koşuştular. Şeyh:

-Bu köpek kız laf anlamıyor. Onun anlaya -

cağı dilden konuşalım. Durakoğlu'nun yerini söyleyene kadar vücudunu kızgın şişle dağlayınız, dedi..

İşkence aletleri hazırdı..

Salonun ortasına, tekerlekler üzerinde hareket eden kalın bir direk getirdiler ve kızı sımsıkı bağladılar..

İşkence sehpasının yanında, içinde kor olmuş ateşlerin parladığı bir mangal vardı..

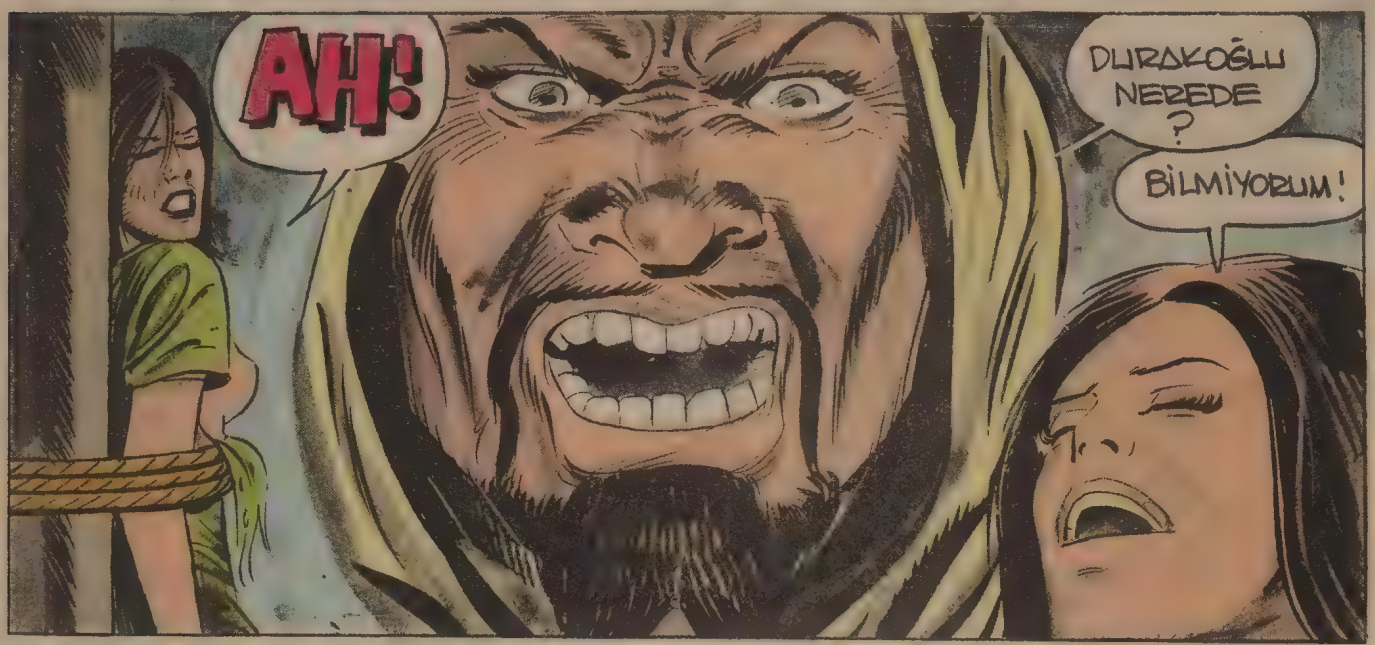

Cellat korkunç bir sırıtışla yaklaşıp kızın göğsünü açtı. Göz kamaştıran güzellikteki diri memeler, tüm haşmetiyle ortaya çıktı.

Az sonra, yürekleri sızlatan bir cızırtı duyuldu, yanık bir et kokusu salonu kapladı..

Kızgın demirle vücudu dağlanan Elif, acı çığlıklar attı:

-Aaah...

Alnında biriken iri ter taneleri pembe ya -

naklarına doğru yuvarlanıyordu.

Şeyh Gaffar haykırdı:

-Durakoğlu nerede ? Söyle.. Söylersen canını bağışlarım...

Elif titriyordu. Direğe bağlı olmasa yere yığılıp kalacaktı. Istırapla büzülen dudaklarını zorla aralayarak:

-Bilmiyorum.. Vallahi bilmiyorum, dedi..

Şeyh Gaffar, derin bir öfke içindeydi..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 MART 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 164 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

İşkenceyi soğuk ve duygusuz bakışlarla bir süre izledikten sonra:

-Konuşuncaya kadar yakmaya devam edin, diye homurdanarak salondan çıktı.

Dağlanan tenin korkunç cızırtıları, kızın acı haykırışları ve yanan etin tüyler ürpertici kokusu koridorlara kadar yayılmıştı.

Şeyh Gaffar, baştan başa İran halılarıyla döşenmiş kadife perdeli, kristal avizeli başka bir salona girdi.

Kalbindeki öfke, ateşteki çorba gibi kaynıyordu. Salonda tek başına olduğu halde, korkan insanların içgüdüsüyle kendi kendine yüksek sesle konuştu:

-Çulsuz bir serseri bana kafa tutuyor. Ne komik.. Ben bütün bu servet ve ihtişama tesadüfen konmadım.. Bileğimin zoru ve aklımın gücüyle bugünkü durumuma yükseldim. Topraklarımın

üzerinde sayısı yüz bini bulan askerlerim beni korur.. Binlerce fedaim, bütün ülkelerin imparatorlarını titretir. Bir Durakoğlu serserisi bana ne yapabilir ki?

Sözünün burasında durdu, öfkeyle ayağını yere vurarak sorusuna kendi cevap verdi:

-Ama yarın imparatorların yapamadığını bir serseri yapabilir.. Lanet olsun.. Çok dikkatli olmalıyım.. Gerekli tedbirleri alırsam o köpek yanıma yaklaşamaz bile...

Şeyh, kendisine cesaret vermek için böyle söylene söylene salonda dolaşırken Muhafız Kıtası Komutanı Ali Hurşit, telaşla içeri girdi:

-Ulu şeyhim! Ulu şeyhim!

Şeyh Gaffar, kanlanan gözlerini komutana çevirdi:

-Ne var, ne oldu? Kız konuştu mu?

Ali Hurşit, soluk soluğaydı:

-Hayır. Henüz inatla dayanıyor. Ama yakında konuşacak..

-Öyleyse neden geldin sersem herif? Defol.. Onu konuşturuncaya kadar gözüme görünme..

-Başka bir haber var ulu şeyhim. Çok önemli bir haber..

-Nedir o?

-Kızınız Zeynep Sultan Malatya'ya giderken , eşkiya Kürt Abdo'nun tuzağına düşmüş...

Şeyh Gaffar birden öyle müthiş bir sesle kükredi ki, salonun yüksek tavanına çarpıp gelen bu ses sarayın içinde çın çın çınladı:

-Nee? Tuzağa mı düşmüş?

Ali Hurşit dizleri titreyerek cevap verdi:

-Evet ulu şeyhim.. Tuzağa düşmüş ve yanındaki muhafızların hepsi öldürülmüş...

Şeyh Gaffar kızgın bir boğa gibi burnundan so-

luyor, bir yandan da büyük bir kin içinde düşünüyordu..

Bu alçaklığı yapan eşkiyalara öyle bir ders vermeliydi ki, tüm Anadolu dehşetle titremeli, bir daha Şeyh Gaffar'a el kaldırmamalıydı...

-Lanet olsun, diye homurdandı. En iyi yetişmiş yirmi silahşorum birkaç serseriye boyun eğdi demek... Kızım şimdi haydutların elinde rehine mi? Kaç para istiyorlar bırakmak için?

Ali Hurşit, felaket haberinin ardından müjdeyi vermenin sevinciyle ellerini ovuşturdu.. Şeyh' in karşısında dalkavukça eğilerek:

-Kızınız kurtuldu ulu şeyhim, dedi.

Şeyh Gaffar'ın iri gözleri, hayretinden daha da büyüdü. O anda yüzünde aptallaşmış bir ifade belirmişti:

-Kurtuldu mu? Nasıl kurtuldu? Allah belanı versin. Çabuk söyle be herif...

Bu sırada çok tatlı bir ses, Şeyh'in kalın ve hırçın sesini kesti:

-Ben söyleyeyim baba. Beni kurtaran kahraman yanımdadır..

Şeyh Gaffar, sesin geldiği yana hızla döndü..

Kızı, kapının eşiğinde durmuş, gülümseyerek kendisine bakıyordu.

Şeyh sevinçle ona doğru yürümek isterken birden irkilerek durdu.. Zeynep Sultan'ın yanında sakin bakışlarıyla kendisini süzen Kara Murat'ı görmüştü.

Başkalarının önünde, kızına karşı bile olsa şefkat gösterisinde bulunmayı sevmez, bunu bir zayıflık belirtisi sayardı.. O, çevresine karşı her zaman sert, zalim ve acımasızdı. Hep böyle görünmek, böyle davranmak gerektiğini düşünürdü.

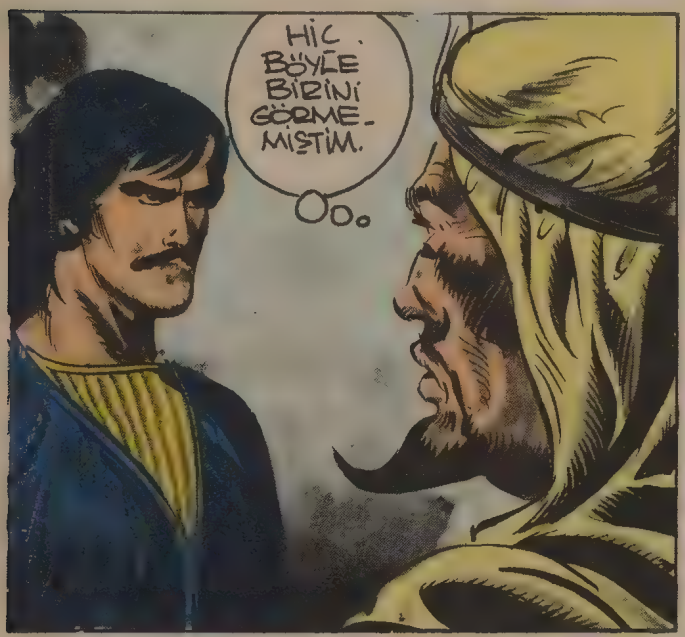

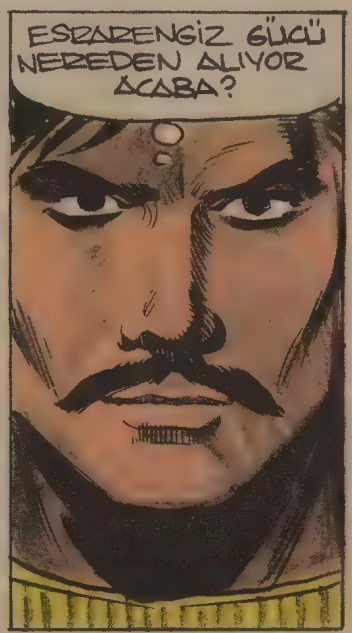

Yuvalarında fır fır dönen vahşi bakışlı gözlerini Zeynep Sultan'ın yanındaki yabancının üzerinde dolaştırdı.

Delikanlı o kadar sakindi ki şeyh buna sinirlenir gibi oldu. Çünkü daima karşısında titreyen adamlar görmeye alışmıştı. Soğuk bir sesle:

-Demek kızımı sen kurtardın delikanlı? Adın ne? diye sordu.

O sırada Kara Murat, ününü çok duyduğu Şeyh Gaffar'ın insanlara hükmetmek için kullandığı esrarengiz gücü nereden aldığını düşünüyordu..

Şeyhin zeki bir adam olduğu muhakkaktı. Ama bir emriyle insanları ölüme sürükleyecek kadar nasıl etkili olabiliyordu?

Kara Murat'ın, Muşar Kalesine gelmesinin başlıca sebebi bu sırrı öğrenmekti. Şimdi görevinin çok zor olduğunu anlıyordu..

Sorusuna cevap alamayan Şeyh, öfkelenir gibi oldu. Hırçınlaştığını belli eden sesiyle tekrarladı:

-Hey... Adın ne diye sordum..

-Kara Murat! diye cevap verdi delikanlı.

Şeyh Gaffar üsteledi.

-Adını anladık.. Ama kimsin? Nereden geli -

dan okumak...

Tabii, bu tehlikeli oyunun sonunda cellatın baltası altında kelleyi kaybetmek de vardı..

Kara Murat gururla başını dikerek cevap verdi:

-Bunlar hiç önemli değil Şeyh hazretleri... Kim olduğum, nereden geldiğim ve kızınızı neden kurtardığım sadece beni ilgilendirir. Bu yüzden sorularınıza cevap vermek gereksiz. Hem vere -

yorsun? Kızımı niçin kurtardın? Neden bu tehlikeyi göze aldın? Amacın ne? İş mi arıyorsun? Dost musun, düşman mısın?

Kara Murat, Şeyh'in kendisini, içini okumak istercesine süzdüğünü görünce gülümsedi.

Bu adam çok kurnazdı.

Uçan kuştan bile hile sezmeye çalışıyordu.

Böyle insanları inandırmanın tek yolu vardı. Hiç bir şeye metelik vermemek ve onlara mey-

ceğim cevaplara inanacağınız da şüpheli. Siz nasıl düşünüyorsanız öyle olsun. Beni ister dost, ister düşman bilin...

Şeyh'in yanında titreyerek duran Komutan Ali Hurşit birden dondu kaldı..

Bu oğlan deli miydi?

Yüce Şeyh'in karşısında böyle nasıl konuşa - biliyordu?

Hayatının, onun iki dudağının arasında oldu - ğunu bilmiyor muydu?

Şeyh'in korkunç bir öfke içinde "Cellat" diye bağırmasını bekledi. Fakat Şeyh de şaşırmış kal - mıştı..

Bu sırada Kara Murat, Zeynep Sultan'a döne- rek hafifçe eğildi ve:

-Görevim bitti Sayın Prenses, dedi. Sağ salim evinizdesiniz artık.. İzin verirseniz ben gideyim

Kara Murat, salondan çıkmak üzere arkasını dönmüştü.

Yüzünde, hayal kırıklığına uğrayan insanla - rın buruk ifadesi vardı. İçinden:

"Sarayda kalmaya hevesli görünürsem, bu şeytan şeyhin kuşkusu artacak... En iyisi bir an önce buradan gitmek isteyen insan rolüne devam etmeliyim," diye düşünüyordu.

Şeyh Gaffar gürledi:

Zeynep Sultan, Kara Murat'ı darıltan babası- nın kabalığına içerlemişti.. Öfke kıvılcımları tu- tuşan gözlerini Şeyh Gaffar'a dikti:

-Beni kurtaran kahramana böyle mi teşekkür ediyorsunuz baba? Kara Murat, eşkiyaların üzeri- ne tek başına atılırken, benim sizin kızınız oldu - ğumu bilmiyordu bile.. Yoksa yirmi silahşorunu- zun yapamadığını o tek başına yaptı diye mi kızdı - nız?

-Dur delikanlı. Benden izinsiz kimse buradan çıkamaz...

Kara Murat soğuk bir sesle:

-Ben çıkarım, dedi.

Zeynep Sultan araya girdi:

-Gitmek istemekte haklı, baba.. Onu gücen - dirdiniz. Oysa Kara Murat bize iyilikten başka bir şey yapmadı...

Şeyh Gaffar, kızının sözlerini duymadı bile.. Korkunç düşüncelerin kaynaştığı gözlerini Kara Murat'a dikmişti...

Yıllardır ilk kez karşısında titremeyen, hatta dik konuşarak kendisini kızdırmak cüretinde bulunan bir insana rastlıyordu.

Üstelik, emrini dinlememek küstahlığını da gösteren bu gence, unutamayacağı bir ders vermesi gerekirdi.

korkunç bir görünüşü vardı..

Fedai, kollarını göğsünün üzerinde kavuştu - rup, kapının önünde durdu, yolu kapadı.

Kara Murat, uzun boyuna rağmen, dev ada - mın yanında ufak kalmıştı.

Şeyh Gaffar, kalenin en güçlü pehlivanların - dan biri olan Çopur Vahap'ın kapıyı tuttuğunu görünce keyiflendi. Şimdi Kara Murat'la dilediği gi-

Gözleri kan çanağına dönerek homurdandı:

-Dur...

Kara Murat omuz silkti:

-Gel de durdur!

Şeyh Gaffar, ellerini öfkeyle çırptı..

Birden kapı açıldı, eşikte, çıplak başlı dev gibi bir fedai belirdi. Belindeki enli palası, geniş omuzları ve kalın kollarıyla bu insan azmanının,

bi alay edebilirdi. Acı acı gülümseyerek:

-Haydi kabadayı, çık bakalım, dedi.

Kara Murat, bir Çopur Vahap'a, bir Şeyh Gaffar'a baktı. Biraz şaşırmış gibiydi. Boğuk bir sesle:

-Demek çıkamayacağımı sanıyorsunuz? dedi.

Şeyh Gaffar alaylı bir kahkaha attı:

-Ne duruyorsun? Haydi çık bakalım!

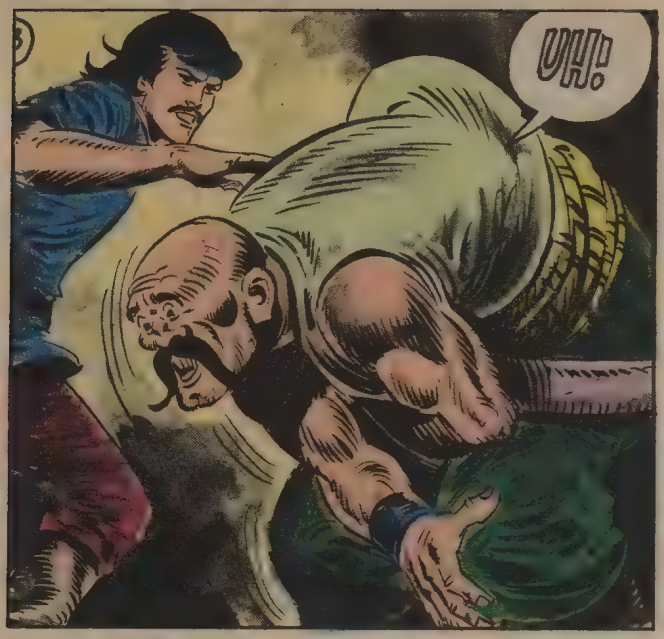

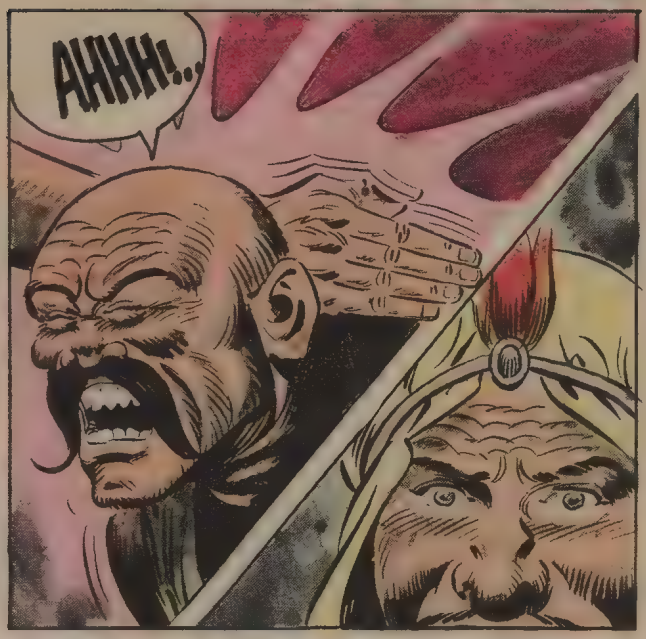

-Peki..Dediğiniz olsun...

Kara Murat, kendisini dışarı çıkartmamak için koca gövdesiyle kapıya dikilen Çopur Vahap'a doğru birden şimşek gibi atıldı..

Gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki...

Şeyh'in yirmi kişiye bedel sandığı fedainin iki bacağının arasına öyle müthiş bir tekme indirdi ki, bunu beklemeyen adam, burulan bir dana gibi böğürüp, iki büklüm oldu. Aynı anda ense kökü-

ne inen amansız bir darbe ile burun üstü yere devrildi..

Şeyh Gaffar, gözlerine inanamıyordu.

O güne kadar karşılaştığı adamların kemiklerini çöp gibi kıran koca Vahap Pehlivan, fırtınanın söktüğü kof bir çınar gibi yeri öpmüştü. Şeyh:

-Olur şey değil, diye mırıldandı.

Kara Murat salondan dışarı fırlamadan önce kapıda iki saniye kadar durdu, alaylı bakışlarını

odadakilerin üzerinde dolaştırdı:

-Bu aptal devin beni durdurabileceğini mi sandınız? İşte çıkıyorum. Hoşça kal Şeyh! Allaha ısmarladık prenses, dedi.

Sonra ok gibi koridora fırladı, gözden kayboldu gitti.. Şeyh Gaffar, bütün sarayı ayağa kaldıran bir sesle haykırdı:

-Tutun.. Kaçmasın. Yakalayın..

O ana kadar donmuş gibi yerinden kımılda-

mayan Komutan Ali Hurşit, Şeyh'in emriyle çıl-gın gibi atıldı, koridora çıkarak bağırmaya başladı:

-Muhafızlar! Askerler!. Tutun! Bırakmayın, haini.. Öldürün...

Şeyh Gaffar, Ali Hurşit'i tersledi:

-Yine aptallık ediyorsun! Öldürmek yok! Canlı istiyorum onu!..

Sonra, titreyerek kendisine bakan Zeynep Sultan'a döndü, memnun bir tavırla gözünü kırparak:

-Senin delikanlıda iş var kızım, dedi.

★★★

Kara Murat, sarayın koridorlarında rasgele koşarken bir yandan da:

-Oynadığım oyun tutmazsa yandık demektir, diye düşünüyordu.

Amacı kaçıp kurtulmak değildi. Bütün kapıları ardına kadar açsalar bile, kaleden çıkmaya niyeti yoktu. Çünkü Muşar Kalesi'nde yapılacak çok işi vardı..

Bir salona girdi. İçerisi boştu. Pencereye yaklaşıp dışarı baktı.

Kalenin avlusunda, beyaz elbiseli, elleri mızraklı muhafızlar koşuşup duruyordu. Kara Murat

"-Beni arıyorlar!" diye gülümsedi.

Hiç acelesi yoktu. Pencereye yaslanarak bir

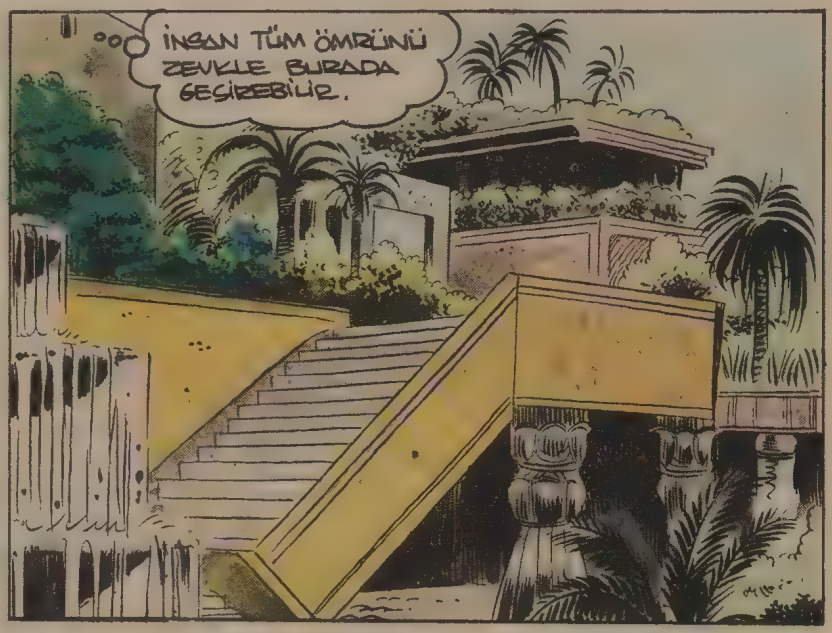

süre dışarıyı seyretti.

Muşar Kalesi, gerçekten cennet gibi bir yerdi..

Her taraf ağaçlar ve güller içindeydi.

Yer yer masmavi havuzlar ve suları metrelerce havaya fırlatan fıskıyeler görülüyordu..

Renk renk güllerle süslenen çiçek bahçelerini, göz alabildiğine uzanan meyve bahçeleri izliyordu.

Etrafta güvercinler uçuyor, kumrular daldan dala konuyor, uzun kuyruklarıyla yerleri süpüren tavus kuşları çiçekler arasında salına salına dolaşıyordu..

Yollar hep çakıl taşlarıyla döşenmişti..

Her yer o kadar güzel, o kadar temizdi ki, insan tüm bir ömrünü zevkle burada geçirebilirdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 MART 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 164 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

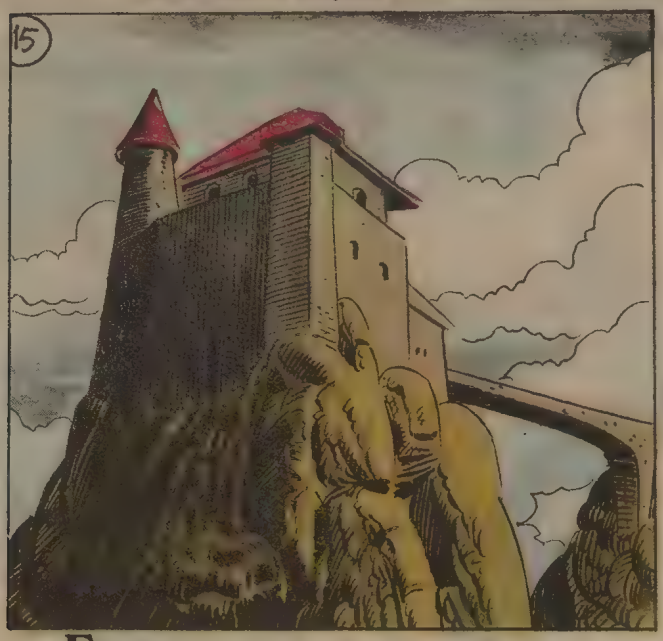

Fakat, bahçelerin bittiği yerde cennet de sona eriyor, kalenin çevresini korkunç bir uçurum kaplıyordu.

Muşar kalesini, uçurumun üzerinden geçen dar, fakat upuzun bir taş köprü dış dünyaya bağlıyordu.

Kara Murat "Bu cennetin sırrını çözmem şart" diye düşünürken birden kulakları tırmalayan korkunç bir feryat sarayın içini inletti.

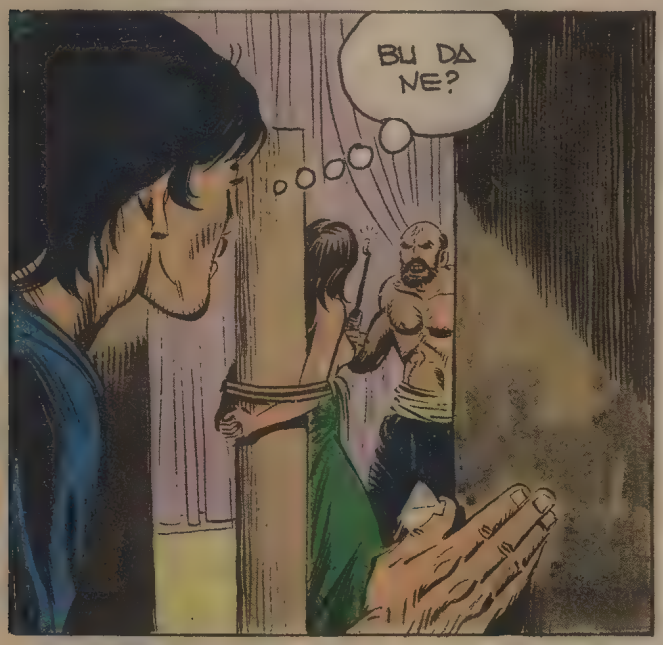

daki salondan geliyordu.

Delikanlı hızla yaklaşıp kapıyı araladı... Gördüğü manzara gerçekten müthişti.

Salonun ortasındaki direğe bağlanan ve belden yukarısı çırılçıplak soyulan genç kızın vücudu korkunç yanıklar içindeydi.

İri yapılı, vahşi bakışlı cellat, elindeki kızgın şişi kızın tenine yapıştırarak sadist kahkahalar atıyordu.

- Aaaah !... Alçaklar !... Canavarlar !..

Ses o kadar yakından geliyordu ki, Kara Murat elinde olmadan titredi:

-Bir kadın sesi bu ! Yandaki salonda birine işkence yapıyorlar ! diye düşündü.

Az sonra aynı tüyler ürpertici çığlık sarayın içinde bir defa daha yankılandı.

Bunu, vahşi ve kaba bir kahkaha izledi.

Sesler, Kara Murat'ın tahmin ettiği gibi yan-

Salonda, cellattan başka iki de yabancı vardı, Kız, duyduğu acıya dayanamayıp bayıldıkça yüzüne kova ile su döküyorlar, zavallı kendine gelince işkenceye devam ediyorlardı.

Cellat haykırdı:

-Hâlâ konuşmayacak mısın köpek kız ?

Elif, duyduğu sonsuz acıya rağmen başını gururla dikti:

- Köpek sizsiniz ! Şeyh Gaffar'ın köpekleri. Öldürün isterseniz. Korkum yok sizden...

Cellat, zalim bir kahkaha attı:

- Yooo. Ölmek kolay iş.. Öyle ucuz kurtulamazsın.. Önce Durakoğlu'nun yerini söyleyecek - sin, sonra gebereceksin...

-Bilmiyorum dedim.. Ne lafanlamaz adamlarsınız !..

Cellat, elindeki şişi yeniden ateşte kor haline gelinceye kadar kızdırdıktan sonra korkunç bir sırıtışla Elif'e yaklaştı:

-Bilmiyorsun demek !.. Öyleyse o çok koruduğun Durakoğlu gelsin de seni kurtarsın bakalım.

Cellat, kızgın demiri genç kızın göğsüne yapıştırmak üzereyken keskin bir ses:

-Bırak onu rezil herif ! dedi.

Şeyh'ten başka kimseden emir almayan cellat şaşırdı, irkildi ve öfkeyle sesin geldiği yana döndü.

Kapıda, dudaklarında alaylı bir gülümseme dalgalanan yabancı bir genç duruyordu.

İşkencenin en zevkli yerinde yarım kalmasına içerleyen cellat, salonun camlarını titreten bir sesle gürledi:

-Kimsin sen?

Kara Murat, son derece sakin bir sesle:

-Farzet ki aradığın adamım ! dedi.

Cellat bir an aptallaşan yüzüyle delikanlıya baktı.

Karşısındaki Durakoğlu olabilir miydi?

Muşar Kalesi'ne böyle, ellerini kollarını sallaya sallaya girebilir miydi? İmkansızdı bu !

Öyleyse bu adam kimdi?

Kim olursa olsun, ona yaptığı küstahlığın cezasını vermesi gerekirdi.

Elindeki kızgın şişle Kara Murat'ın üzerine yürüdü:

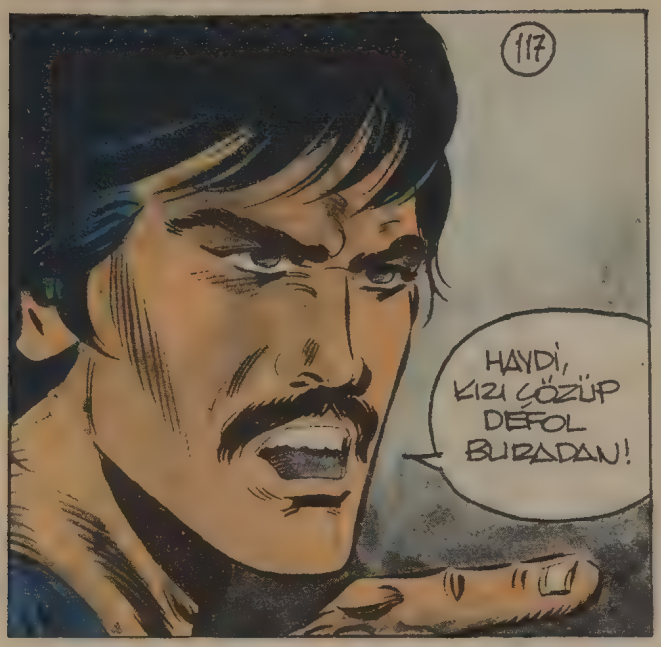

-Bana bak yabancı ! Ben işkence emrini ulu şeyhimizden aldım !

Kara Murat sesini sertleştirdi:

- İşkenceyi bırakma emrini de benden alıyorsun işte.. Haydi, kızı çözüp defol buradan !

Cellatın birden gözleri döndü. Bu yabancı çok olmuştu artık. Kendisini ulu şeyhle bir tutan edepsize ders vermenin zamanı gelmişti. Elinde - ki kızgın şişi kılıç gibi tutarak hızla Kara Mu -

rat'ın üzerine atıldı. Aynı anda iki cellat yamağı da vahşi bir öfkeyle delikanlıya doğru saldırdı:

-Geber, köpek !

Elif umutsuzluk içinde:

"-Eyvah ! Onu öldürecekler" diye düşündü.

Kendisi için canını tehlikeye atan bu genç kimdi ?

Sert bakışları, gururla dikilen başı ve gücü-

ne olan sonsuz güveniyle Durakoğlu'na ne kadar benziyordu !

Şimdi salonda, eşine az rastlanır, müthiş bir boğuşma başlamıştı.

Üç iri adam, bir kişiye karşı amansızca saldırıyordu.

★★★

Şeyh Gaffar, ateş saçan gözlerini, Muhafız

Kıtası Komutanı Ali Hurşit'e dikti, karşısındakini titreten bir sesle haykırdı:

- Aptal herif ! Kaçağı hâlâ bulamadınız mı ?

Şeyh'in öfkesi korkunçtu. Ali Hurşit, o andaki kadar ölüme yaklaştığını hiç hatırlamıyordu Boynunu umutsuzlukla büktü:

- Her yeri aradık efendimiz.. Adam sanki yer yarıldı, yerin dibine girdi...

-Bu akşama kadar bulamazsanız hepinizi cehenneme yollayacağım ! Onu canlı olarak istediğimi unutmayın !.. Haydi, defolun karşımdan..

Ali Hurşit, şeyhin karşısında iki büklüm olarak geri geri çekilip salondan çıktı.

Şeyh Gaffar, Zeynep Sultan'a döndü. Az önceki sertliği kaybolmuş, kızına dikilen bakışlarında ılık ve müşfik bir ifade belirmişti:

-Gerçekten yaman bir genç bulmuşsun kı-

sanız değerli bir adam kazanmış olacaksınız baba !.Onu haydutlarla dövüşürken bir görseydiniz hayran kalırdınız...

Şeyh Gaffar başınısalladı:

- Çopur Vahap'ı devirirken gördüm. Bu yeter bana. Bütün kuşkum, aramıza girmek isteyen bir casus olmasaydı.. Fakat öyle olsa, böyle davranmazdı. Kalede kalmak için elinden geleni ya-

zım!.. Kara Murat gibi bir adama sonderece ihtiyacım var '. Seni haydutların elinden kurtarışı, Çopur Vahap gibi bir devi yere serişi, sarayda yüzlerce kişi tarafından arandığı halde hâlâ yakalanmayışı onun gücünü gösteriyor. Böyle değerli kimselere bu zamanda pek rastlanmıyor...

Zeynep Sultan sevinçle tasdik etti.

-Gerçekten bu delikanlıyı hizmetinize alır-

pardı. Ama yine de tedbirli olmakta fayda var...

Birden, aklına gelen bir düşünceyle Şeyh' in yüzü buruştu ve gözlerinde ölümün soğuk gölgesi belirdi. Günlerden beri yakasını bırakmayan yaman bir korku, yine gelip yılan gibi içine çörekelendi.

-Ah kızım !.. Başımda müthiş bir belâ dolaşıyor !..

... Benim için canını verecek yüzlerce, binlerce fedaiye rağmen bir kişi var ki, beni ürkütüyor...

Zeynep Sultan'ın güzel yüzünü şaşkınlık ifadesi kapladı derin bir merakla sordu:

- Nasıl?.. İnanayım mı buna baba? Bütün dünyayı titreten siz, bir kişiden mi korkuyorsu - nuz? O bir kişi, şu ağzınızdan düşmeyen Durak Reis'in oğlu mu?

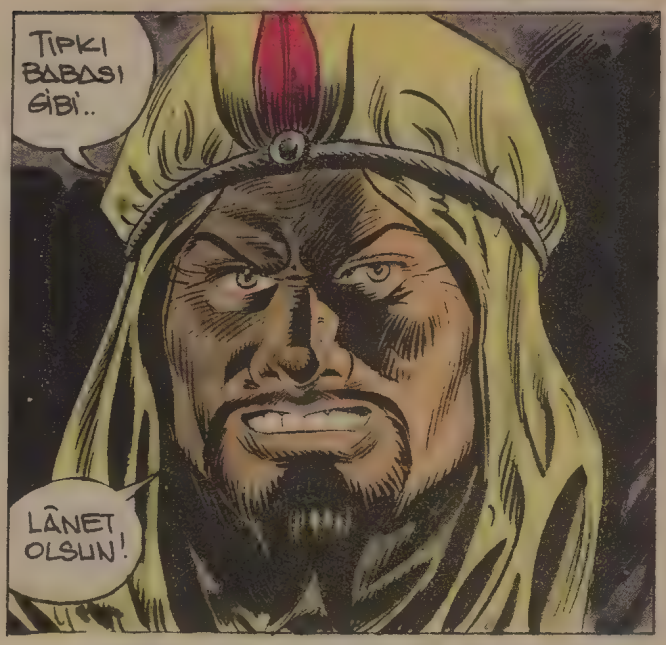

- Evet o, kızım.. Durakoğlu buraya geldi. Onu kıstıran adamlarımızın elinden kurtuldu. Şeytan gibi bir herif.. Tıpkı babası gibi.. Lânet olsun!..

-Ama kaleye giremez ki, baba...

-Belli olmaz.. Ölümü göze alan bir kimseyi durdurmak zordur. Sevgilisini yakaladık. Ama konuşmuyor.. Daha doğrusu bir şey bildiği yok.. Bilse konuşurdu. Dayanamazdı işkenceye...

Babasının acımasız karakteri, Zeynep Sul - tan'a da geçmişti. Küçük yaşından beri, çeşitli işkence sahnelerini gözünü kırpmadan seyretmiş, hatta bundan zevk bile almıştı.

Gizli ve derin ihtirasları vardı.

Emretmek, hâkim olmak istiyordu.

İstediği gibi hükmedeceği bir ülkenin sultanı olmak kadar duygusunu okşayan bir düşünce, bir emel yoktu. Babasından sonra, onun yolunda gideceği, onun gibi kesip biçeceği muhakkaktı.

Ama gereksiz şiddet hareketlerine ve yersiz işkencelere karşıydı. Babasına şöyle dedi:

-Madem kız bir şey bilmiyor, bu anlamsız işkenceye son vermeli! Emredin, öldürsünler onu! dedi.

Şeyh Gaffar'ın gözbebeklerinde ansızın şeytani bir ışıltı belirdi:

- Hayır ! dedi. Aklıma daha başka bir şey geliyor. Kızı kanlı kuleye kapatalım. Sonra da her yere haber salalım. Durakoğlu, gücü yeterse gelip onu kurtarsın.

Zeynep Sultan inanmaz bir tavırla gülümsedi:

- Onun aptal gibi bu tuzağa düşeceğini mi sanıyorsunuz ?

Şeyh, fikrinde ısrar etti:

lı geniş koridorlarda ilerlediler..

Onları gören askerler, uşaklar, secde edercesine iki büklüm oluyor, en küçük hizmetçiden, en yüksek rütbeli subaya kadar herkes yere eğiliyordu...

Sarayın içinde, gözle görülür bir telâş vardı. Kapılar gürültüyle açılıp kapanıyor, muhafızlar koşuşuyor, öfkeli insanların homurtuları duyuluyordu.

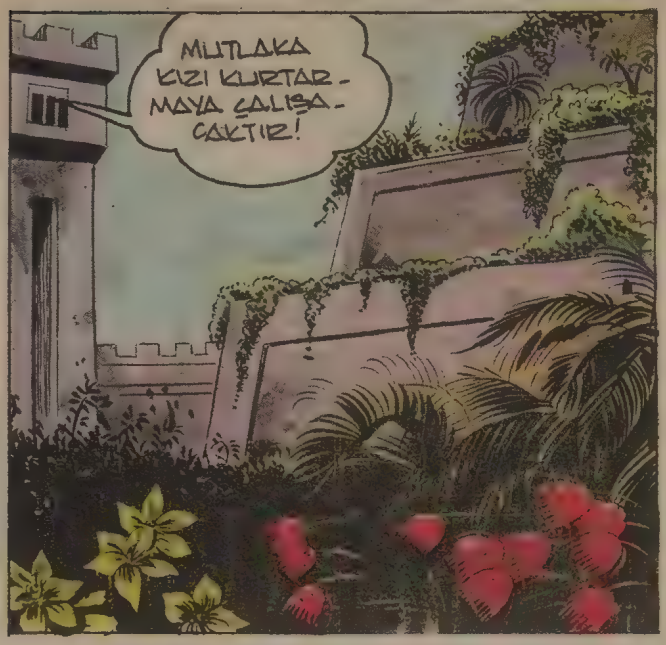

-Ben onun babasını iyi tanırdım. Bu da onun eşi sanki. Böyle kabadayılıklara bayılır.. Mutlaka gelip kızı kurtarmaya çalışacak ve kapana girecektir...

Şeyh Gaffar, Zeynep Sultan'ın koluna girerek kapıya doğru yürüdü:

-Haydi, işkencenin yapıldığı salona gidelim, Biraz daha gecikirsek kız ölür belki...

Baba-kız, salondan çıkıp, kalın halılarla kap-

Şeyh Gaffar:

-Kara Murat'ı arıyorlar ! Hâlâ yakalayamadılar ! dedi.

Zeynep Sultan, babasını etkilemek için en tatlı sesiyle sordu:

-Onun için ne düşünüyorsunuz baba ? Hayatımı borçlu olduğum kimseye bir fenalık yapılması beni sevindirir...

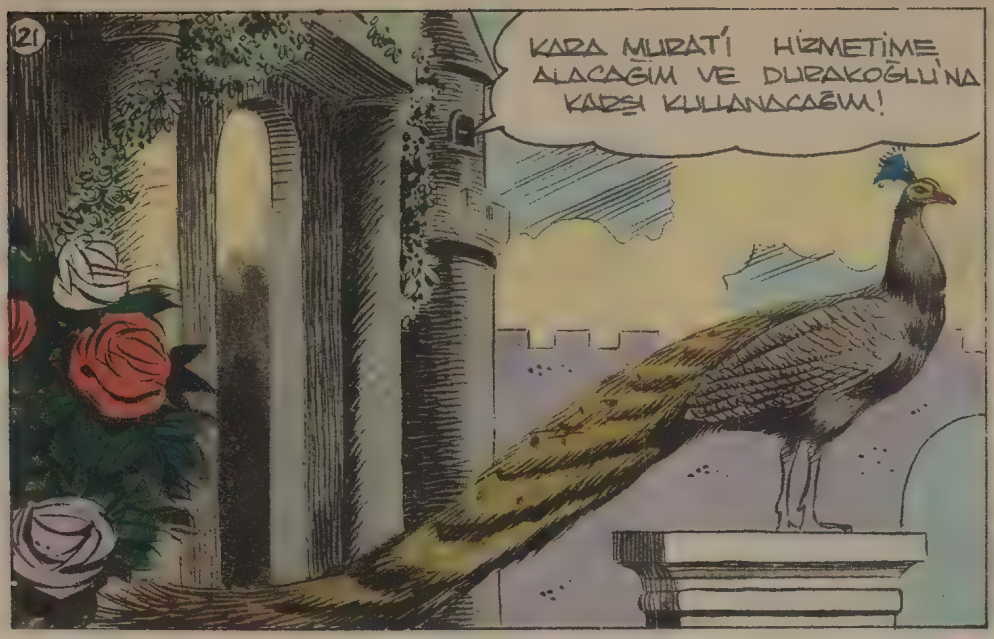

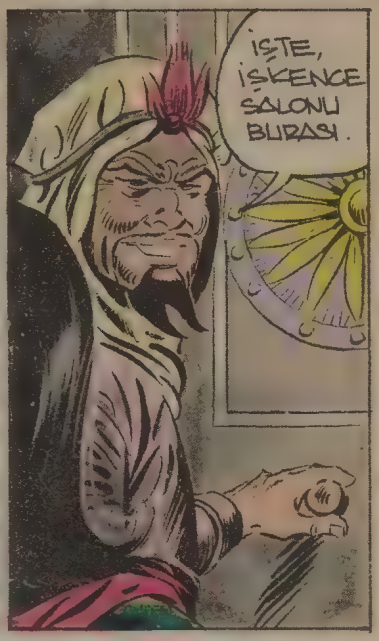

Şeyh gülümsedi...Kızının, böyle duygulara pek aldırış etmediğini bilirdi...Demek ki, o delikanlıdan hoşlanıyordu..Daha öncekiler gibi onunla bir süre eğlenecek, sonra belki de bir hançer darbesiyle öbür dünyaya gönderecekti...

-Seni eşkiyalardan kurtaran gence kötülük yapmak doğru olmaz tabii, kızım! dedi. Kara Murat'ı hizmetime alacağım ve Durakoğlu'na karşı kullanacağız...

Zeynep Sultan, Şeyh'in fikrini hararetle onayladı:

- Çok iyi düşünmüşsünüz babacığım.Durakoğlu gibilerin hakkından, Kara Murat gibiler gelir.

Şeyh Gaffar, altın yaldızlarla süslü, büyük bir kapının önünde durdu ve tokmağı çevirdi:

-İşte, işkence salonu burası !

İçeri girer girmez, ikisi de dondu kaldı sanki...Gözleri iri iri açıldı, boğazlarından derin

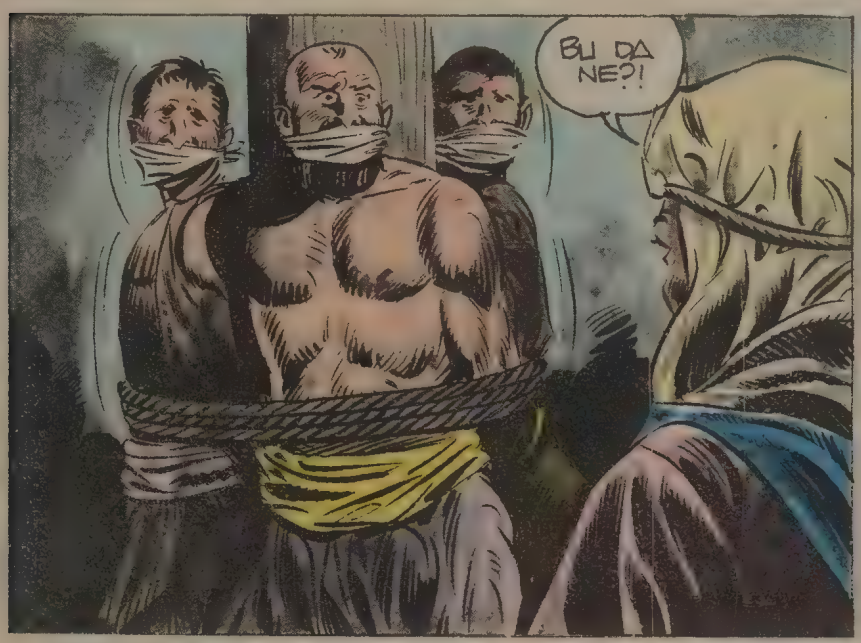

bir hayret çığlığı yükseldi:

-Bu da ne?

Gördükleri sahne gerçekten şaşırtıcıydı.

Cellat ve iki yardımcısı, işkence direğine sımsıkı bağlanmış, ağızları birer tıkaçla kapatılmıştı. Üçünün de şeyhe dikilen bakışlarında, özür dileyen, yalvaran, bağışlanmalarını isteyen acı dolu bir ifade vardı.

İşkence yapılan genç kız ise ortalıkta görünmüyordu.

Ne oluyordu?

Bu ne demekti?

Şeyh Gaffar'ın birden kan beynine fırladı, ölüm kokan sesi salonda çın çın öttü:

-Kim? Kim yaptı bunu?

Sakin bir ses:

- Ben ! dedi.

Zeynep Sultan da, Şeyh Gaffar da, aynı anda sesin geldiği yana döndüler...

Karşılarında duran Kara Murat'tı...

Delikanlı büyük bir soğukkanlılıkla kapıyı kapadı, sürgüyü çekti ve onları kibarca selamla - yarak:

-Garip değil mi? Siz beni yakalamak isterken, ben sizi yakaladım ! dedi.

İlk anda şaşıran, hatta kendini korkunç bir öfke seline kaptıran Şeyh Gaffar çabuk toparlan - mıştı. İçinden:

"- Gerçekten müthiş !" diye düşündü. " Bu delikanlı düşmanım olsaydı, buradan sağ çıka - mazdım. Nasıl da tuzağa düşürdü bizi? Çam yar-ması gibi cellatla, ondan aşağı kalmayan iki yama- ğı kıskıvrak yakalayıp direğe bağlayan bu adam, askerlerim kapıyı kırmaya vakit bulamadan beni öldürürdü. Şimdi bakalım bizden ne istiyor?"

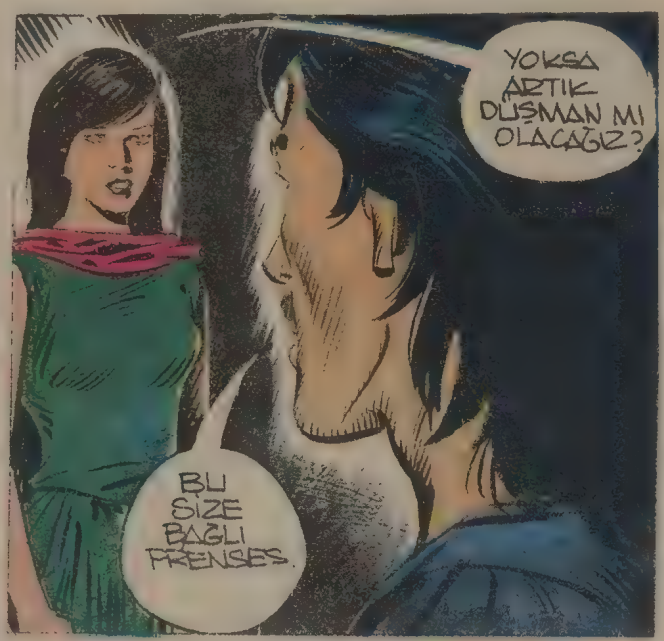

Kara Murat, Şeyh Gaffar'ın düşüncelerini an- lamış gibi hafifçe gülümsedi:

- Size bir kötülük yapacak değilim şeyh! de- di. Ama siz de, kızınız da, şu anda benim esirim - siniz. ! Bunu unutmamanızı rica edeceğim!..

Zeynep Sultan'ın, Kara Murat'a dikilen ba- kışlarındaki yumuşak ve tatlı ifade birden silindi, yüzü kızardı sesi hafifçe titreyerek sordu:

- Yoksa artık düşman mı olacağız?

Kara Murat kaygısızca omuz silkti:

- Bu size bağlı prenses...

Sonra, vücudu korkunç yanıklar içinde olan ve ürpererek kendilerine bakan Elif'i göstererek devam etti:

- Eğer şu zavallı kızla benim, kaleden sağ salim çıkıp gitmemizi sağlayacağınıza söz verir- seniz, ben de sizi bırakırım...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 MART 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 165 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar..

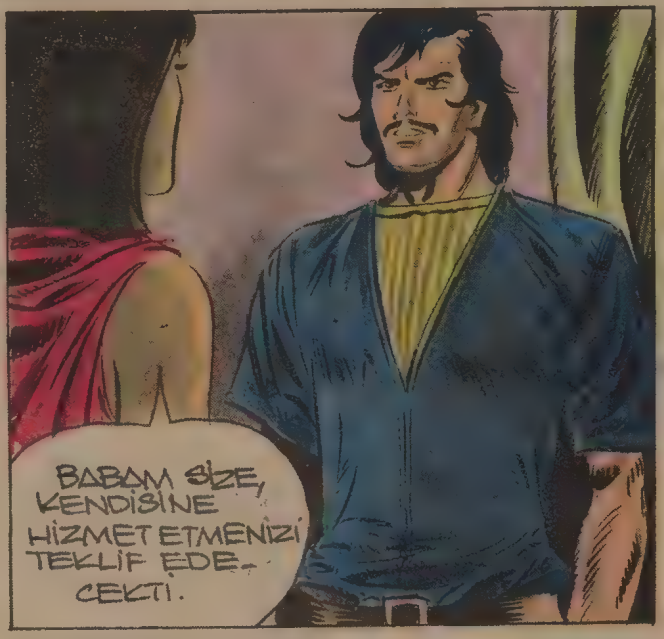

Şeyh Gaffar'ın artık tüm kuşkuları silinmişti. İçinden:

"-Evet.. Bu genci mutlaka kendime bağlamalıyım.. O da benim cennetime inanmalı ve köpek gibi bana itaat etmeli.. Böyle birinden çok faydalanabilirim" diye mırıldandı..

Zeynep Sultan tatlı tatlı gülümseyerek Kara Murat'a sordu:

-Gitmeniz mutlaka gerekli mi? Babam size Muşar Kalesi'nde kalmanızı ve kendisine hizmet etmenizi teklif edecekti..

Kara Murat'ın kalbi birden sevinçle çarptı, kanı damarlarında daha hızlı dolaşmaya başladı.. Oyununu başarmıştı. Ama yine de teklifi hemen kabul etmiş görünmek istemedi. Zeki bakışlarını Zeynep Sultan'ın uzun kirpikli, güzel gözlerine dikerek:

-Siz de kalmamı istiyor musunuz? dedi.

Genç kız bu sorudan: "Sizin için her şeyi yaparım." demek isteyen bir anlam çıkardı.

Delikanlının kendisine, her fedakârlığı yapacak derecede sınırsız bir sevgiyle bağlandığını düşünerek büyük gurur duydu. Yumuşak bir ses tonuyla dedi ki:

-Hayatımı size borçluyum.. Bu borcumu ödeyebilmem için burada kalmanızı isterim..

-Çok iyi kalplisiniz.. O halde babanızla para meselesinde de anlaşırsak, burada kaldım gitti demektir..

Şeyh Gaffar, kızının Kara Murat üzerindeki etkisini görmüş sevinmişti.. Bu gencin, kısa zamanda sarayda bir yıldız gibi parlayarak hızla yükseleceğini seziyordu:

-Sana yapacağım teklif şudur delikanlı, dedi. Şimdilik ayda iki bin altın.. Ayrıca saraya yerleşeceksin...

...Masrafların tarafımızdan karşılanacak. Ayrıca görevle bir yere gönderilirsen, bütün masrafların ödenecek ve dönüşte mükafat alacaksın. Bu şartlar sence kabul edilir mi?

Kara Murat gülümsedi:

-Çok bile.. Hayatımda bu kadar parayı bir arada görmedim..

-Demek kabul ediyorsun?

-Seve seve...

Bunu, öyle kesin bir ifadeyle söylemişti ki, Şeyh şaşırdı:

-Nedir?

Kara Murat, Elif'i gösterdi:

-Bu kıza işkence yapmaktan vaz geçeceksiniz.. Ona iyi davranacak, korkunç yaralar içinde olan vücudunu tedavi ettireceksiniz. İyileşince de serbest bırakacağınıza söz vermelisiniz...

-Güzel.. Göreceksin ki, bu teklifler sadece başlangıç içindir.. Artık istikbalin tarafımdan garanti edilmiştir...

-Sağ olun...

Şeyh Gaffar, delikanlının şimdiden kendisine iyice bağlandığını düşündü.. Ama memnuniyetini belli etmek istemedi:

Kara Murat birden:

-Yalnız bir şartım var! dedi.

Şeyh'in yüzü maske gibiydi. Hafifçe gülümsüyordu ama bu şarttan memnun kalıp kalmadığı belli değildi. Bir süre düşündükten sonra:

-Dediğin gibi olsun Kara Murat! dedi. Bu kıza kötülük yapmayacağız. İyileştikten sonra dilerse bizimle kalır, dilerse gider. Ancak onu korkunç bir düşmanıma karşı yem olarak kullanacağım...

... Buna bir itirazın olmaz sanırım... Ve o düşmanımı yakalamak için seni görevlendiriyorum.

-Bu düşmanın adını öğrenebilir miyim?

-Elbette.. Adı Durakoğlu'dur.. Çok tehlikeli bir hayduttur.. Ölü, ya da diri mutlaka ele geçirilmelidir...

Kara Murat sessizce başını eğdi. İçinden:

"-Talihin şu garip cilvesine bak. En sevdiğim arkadaşımla yine karşı karşıya geliyorum ..

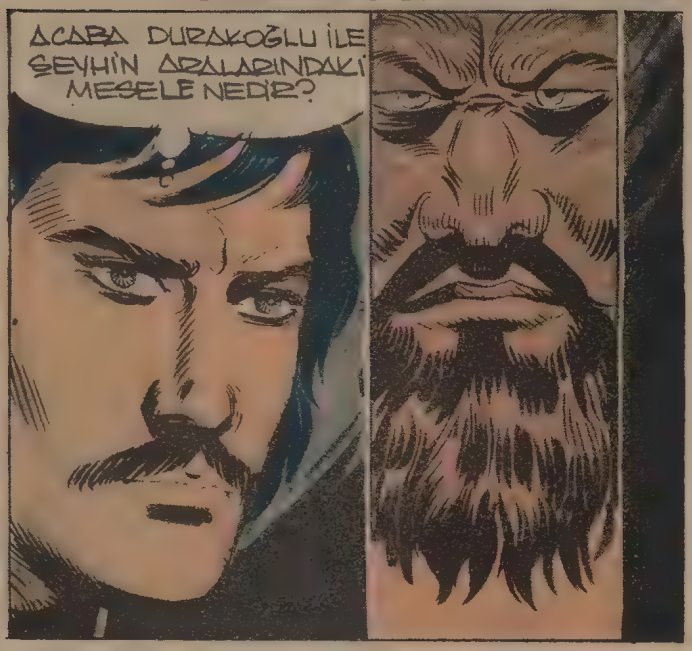

Acaba Durakoğlu ile Şeyh'in aralarındaki mesele nedir?" diye düşündü...

★★★

Şeyh Gaffar, Batınî tarikatının kurucusu Hasan Sabbah'ın torunlarındandı...

Hasan Sabbah, torunundan dört yüz yıl önce, Muşar Kalesi'nin benzeri olan Alamut Kalesinde topladığı fedaileriyle tüm Arap ülkelerine, İran'a

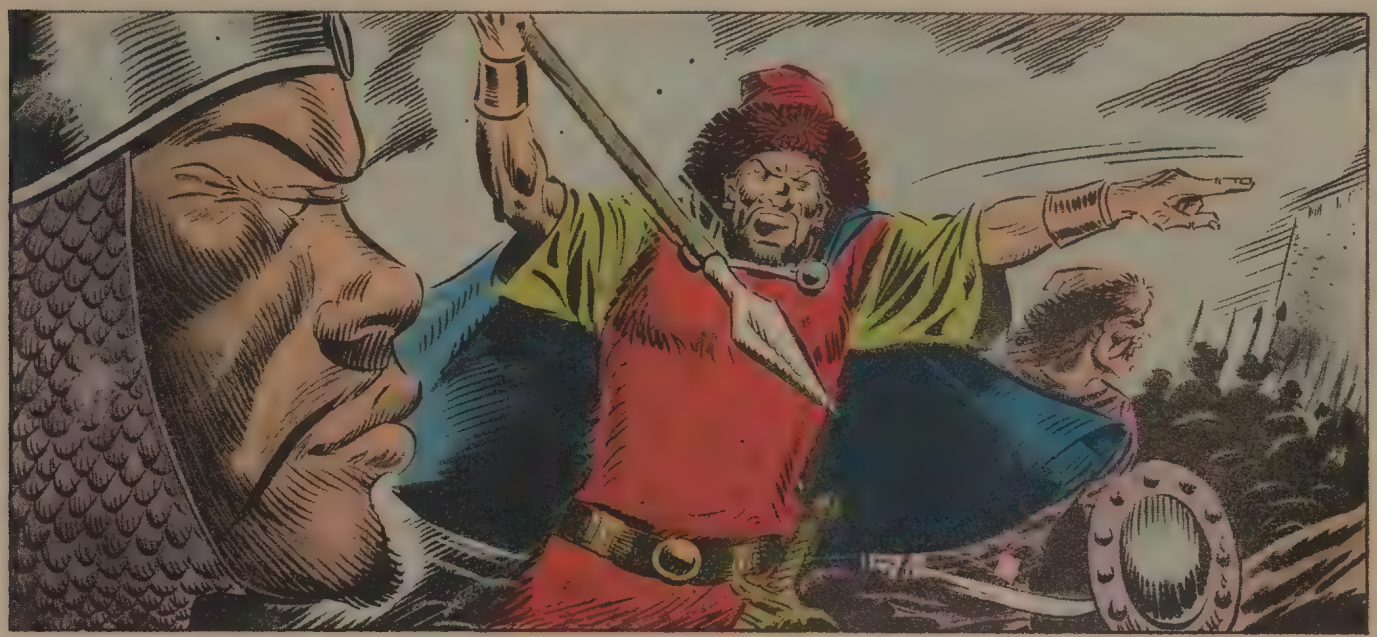

ve Anadolu'ya dehşet salmıştı. Astığı astık, kestiği kestikti...

Hasan Sabbah'tan sonra bu anarşist örgüt, varlığını 1272 yılına kadar sürdürdü ve sonunda Moğol İmparatoru Hulagü Han tarafından tüm kaleleri zaptedildi, İran ve Suriye'ye yayılmış olan bütün Batınîler kılıçtan geçirildi.

182 yıl ortalığı kana boyadıktan sonra yok olup giden Batınîler, bu süre içinde başta Selçuklu Veziri Nizam-ül-Mülk olmak üzere birçok devlet adamını öldürdüler. Trablus Kontu Raymond ve Kudüs Kralı Konrad da fedailerin hançerleri altında can veren talihsizler arasındaydı. Mezhebin ünlü şeyhlerinden Sinan aynı biçimde Selâhattin Eyyubi'yi de öldürtmek istemiş, fakat başaramamıştı...

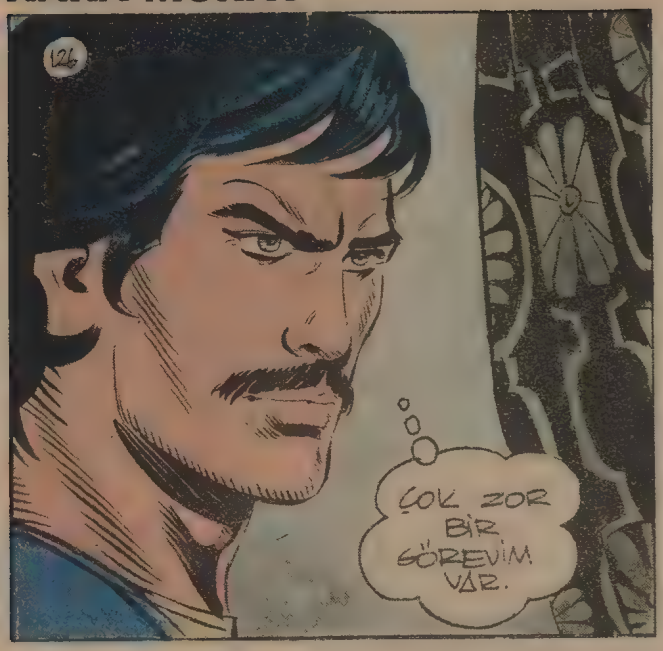

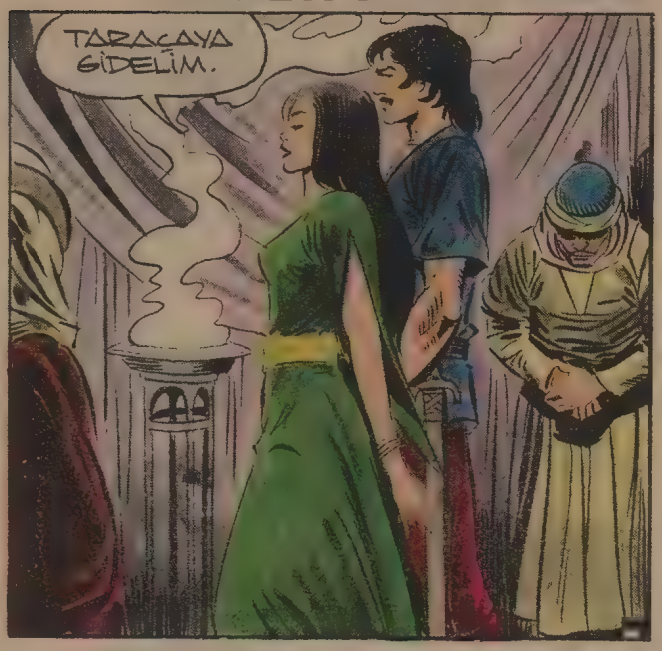

Aradan iki yüz yıl geçtikten sonra şimdi Şeyh Gaffar dedelerinden miras kalan bilgilerle Muşar Kalesi'ni yaptırmış ve o eski korkunç düzeni sürdürmeye başlamıştı. Yıl 1465 idi...

Kara Murat kaledeki görevinin çok zor olduğunu düşünüyordu..En ufak bir şüphede, şeyhin kendisini parça parça ettireceği muhakkaktı.

Kara Murat'ı kolundan tutarak geniş bir salona sokan Zeynep Sultan:

-Taraçaya gidelim.. Bugün önemli şeyler olacak! dedi..

"Taraça" Şeyh Gaffar'ın kalenin ileri gelenleriyle toplantı yaptığı yerdi...

Salondan geçerek bir perdeyi kaldırıp, arkasındaki kapıdan taraçaya çıktılar..

Geçtikleri yerlerde oturan adamlar, Zeynep Sultan'ı görünce saygıyla ayağa kalkıyor, onu selamlıyorlardı...

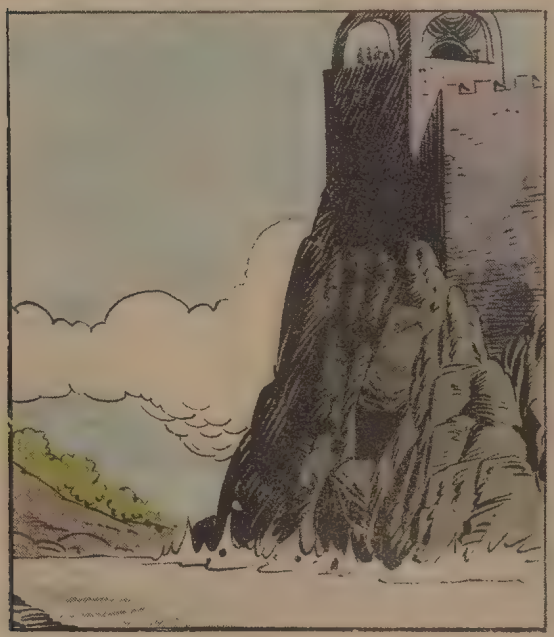

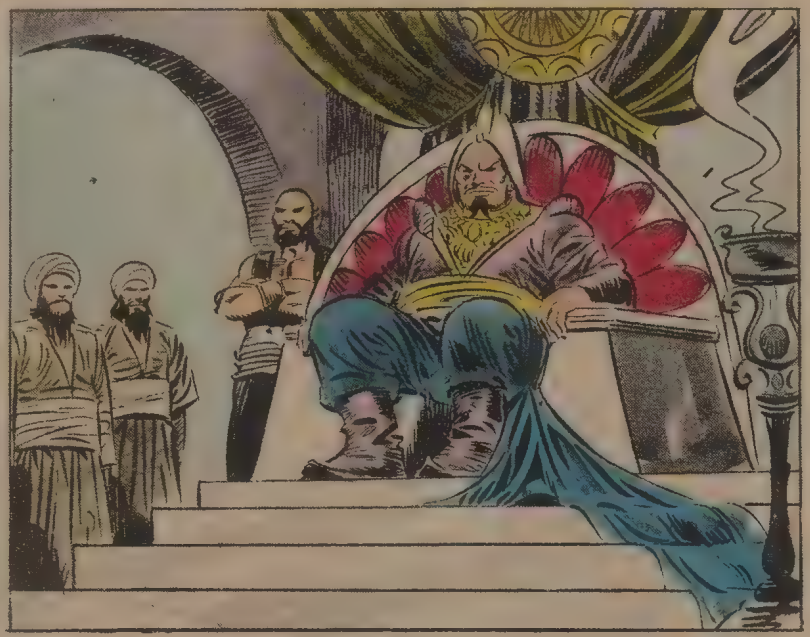

Şeyh Gaffar'ın sarayının tepesinde bulunan taraçanın kenarında parmaklık yoktu. Aşağıda korkunç bir uçurum göz alabildiğine uzanıyordu.

Sağ tarafta muhteşem bir taht ve tahtın iki yanında birer heykel gibi dimdik duran iki fedai görünüyordu. Beyaz elbiselerinin üzerinden kan kırmızısı hançerleri sarkan fedailerin arasında tahtına kurulan Şeyh Gaffar'ın bakışları o kadar korkunçtu ki, herkes ona bakarken titriyordu..

Sol tarafta, uzun sakallı, başları sarıklı on iki fedai ayakta put gibi kımıldamadan duruyor ve şeyhin gözlerinin içine bakarak vereceği emirleri bekliyordu. Daîler, fedailerin komutanlarıydı .. Görevleri adamlarıyla birlikte şeyhin emirlerini uygulamak ve bu uğurda gerekirse düşünmeden ölmekti..

Şeyh, önemli günlerde bu taraçada toplantı yapar, adamlarının içinden hangisinin ölmesini ya da kendi tabirince cennete gönderilmesini isterse, bir işaret verir, o da düşünmeden kendini taraçadan uçuruma atar, parçalanırdı.

Kara Murat, Zeynep Sultan'a doğru eğilerek fısıldadı:

-Ürpertici bir sessizlik var burada. Herkes heyecanlı görünüyor. Ne oluyor, söylesenize...

Zeynep Sultan hafifçe gülümsedi:

-Bekle göreceksin...

Az sonra kapı açıldı. İçeri giren bir fedai kendisini yere atarak şeyhin önünde secde edip birkaç defa yeri öptükten sonra kalkarak dimdik durdu.

Şeyh Gaffar, ona bakmaya bile tenezzül etmeden:

-Söyle, dedi.

Adam saygıdan titreyen bir sesle konuştu:

-Bütün emirleriniz yerine getirildi ulu şeyhim! Zeynep Sultan'ı kaçırmak cüretini gösteren eşkıyaların reisi Kürt Abdo yakalandı. Onun yakalandığı yerin yakınlarında adamlarımızı gözetleyen on dört yaşlarında bir de çocuk ele geçirildi.

Kara Murat "Çocuk" sözünü duyar duymaz irkildi. Eşkıyalarla çarpışırken kendisine yardım eden küçük Hüseyin'i çoktan unutmuştu. Zeynep Sultan'ı kolundan tutarak sordu:

-Bu çocuk, bizim Hüseyin olmasın sakın?

Zeynep Sultan ona cevap vermedi. Kürt Abdo'nun yakalandığını o da yeni duyuyormuş gibiydi.

Şeyh Gaffar, adama emretti:

-Peki, sen git. Görevli fedai gelsin, esirleri getirip neler yaptığını anlatsın...

Adam, yerlere kadar eğilerek çekildi.

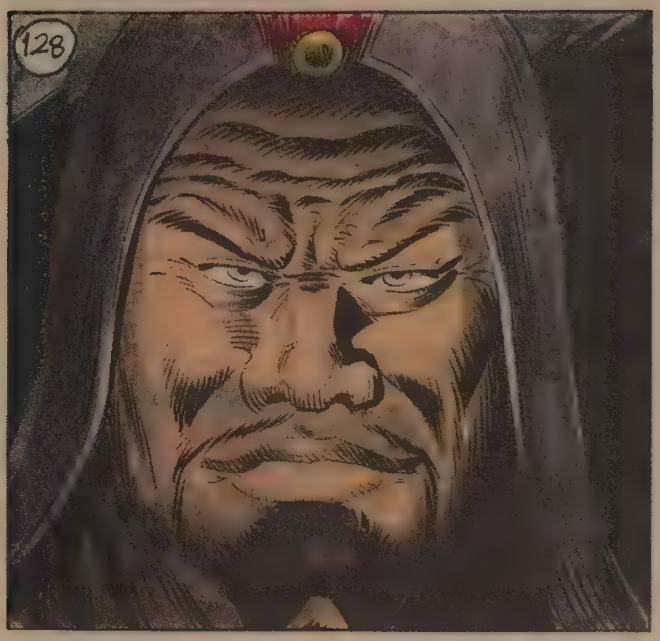

Taraçayı ağır bir sessizlik kaplamıştı.

Şeyhin, yılan gibi bakan gözleri kaleyi çevreleyen uçurumdan daha korkunçtu.

Ölüm duygusu veren bu ezici sessizliği açılan kapının ve yürüyen adamların gürültüsü bozdu.

İçeriye, bir sedye taşıyan dört fedai girmişti. Sedyede hareketsiz bir vücut yatıyordu. Üzeri beyaz bir örtüyle kapatılmıştı.

Sedye, Şeyh Gaffar'ın önüne götürülerek yere bırakıldı.

Örtünün altında hiç kımıldamadan yatan vücudun ölü olduğu anlaşılıyordu. Acaba bu ceset kime aitti?

Sedyeyi taşıyan adamlar geri geri çekilip, dışarı çıkarlarken, içeriye bembeyaz elbiseler giyen ve bellerinden ucu kıvrık hançerler sarkan üç fedai girdi.

Fedailerin arkasında, dört muhafızın arasında Kürt Abdo ile Küçük Hüseyin yürüyordu. İkisinin de elleri arkalarına bağlanmıştı.

Kara Murat:

"Yanılmamışım. Bizim Hüseyin'i de yakalamışlar" diye düşündü..

Beyaz elbiseli fedailer, şeyhin önüne kapanıp ayağa kalkarak dimdik durdular...

Şeyh, kendisine kalkan ellerin nasıl kırılacağını göstermek için, Kürt Abdo'yu şehir meydanında kazığa geçirtmeyi düşünüyordu.

Eşkiyayı yakalayan fedaileri bir süre donuk bakışlarla süzdükten sonra, en öndeki fedaiye:

-Anlat yaptıklarını Hamza, dedi.

Adının hatırlanmasından büyük sevinç duyan Hamza:

-Ulu şeyhim, dedi. Dediklerinizi aynen yerine getirdik...

...Eşkiyayı, Uzungeçit hanının yakınlarında kıstırdığımız zaman önce biraz direnmek istedi. Ama yorgun ve bitkin görünüyordu. Yanındaki sevgilisiyle birlikte onu esir ettik. Kavga yerinin az ilerisinde bizi gözetleyen bir çocuk fark edince onu da yakaladık.

Şeyh Gaffar gözlerini Kürt Abdo ile küçük Hüseyin'in üzerinde dolaştırdı, sonra fedaiye sordu:

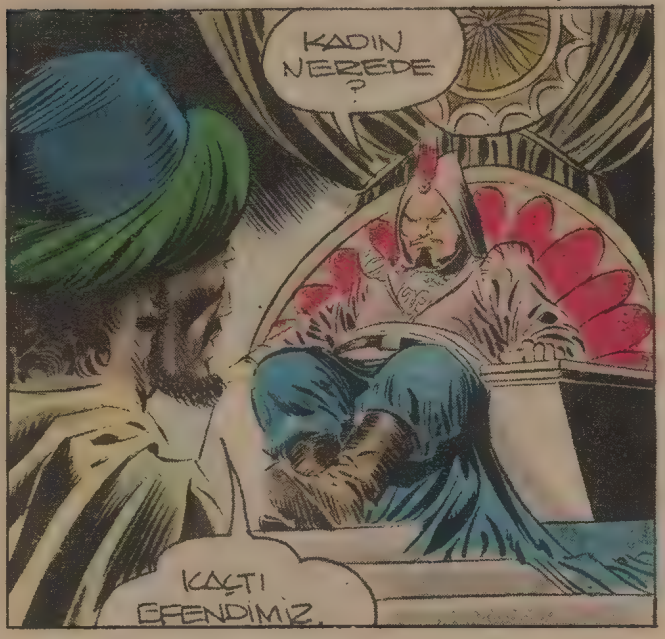

-Peki kadın nerede?

Hamza utanç içinde başını önüne eğdi:

-Kaçtı efendimiz...

Şeyh gürledi:

-Nee? Kaçtı mı? Nasıl kaçtı?

Hamza'nın sesi titriyor, dizleri birbirine vuruyordu. Solgun yüzünde, iri ter damlaları belirmişti:

-Kadını bir çadıra koyup, kapıya da nöbet-

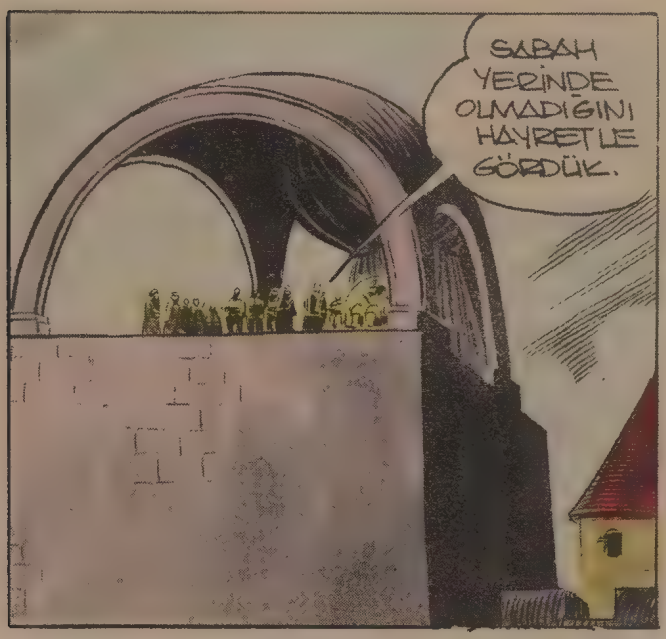

çi diktik. Kadın bağlıydı. Ama sabah onun yerinde olmadığını hayretle gördük. Kapıdaki nöbetçinin de kalbine bir bıçak saplamış ve kaçmıştı. Huzurunuzda duran bu sedyede, o nöbetçinin cesedi yatıyor..

Şeyh Gaffar'ın yüzü, bir an içinde alt üst oldu. Ölüm ışıltılarıyla parlayan gözlerinde tüyler ürpertici bir tehdit belirdi. Dudakları mosmor kesilmiş, bakışları kararmıştı.

Bu kara buluttan yakında müthiş bir yıldırım çakacağını sezen taraçadakiler soluklarını tutmuş bekliyorlardı.

Şeyh Gaffar:

-Beceriksiz herifler, diye haykırdı. Bu yaptığınız büyük hatadır. Böyle bir hatayı asla affedemem!..

Şeyh'in öfkesi korkunçtu...

Sesi gök gibi gürlüyor, gözlerinden şimşekler saçılıyordu.

Birden sağ elini kaldırdı ve üç adama parmağındaki yakut taşlı kutsal yüzüğü gösterdi:

Üç fedai, rüzgâra tutulmuş yaprak gibi titredi. Yüzlerinde garip bir korku ifadesi belirdi. Hepsi de ıstırap dolu bir sesle:

-Yapmayınız efendimiz.. Bize bu yapmayınız! diye inledi...

Şeyh'in gözlerinde soğuk ve kesin bir kararın ışığı yanıyordu:

-İşareti gördünüz! Haydi gidiniz! diye emretti...

Islığı andıran sesinde çok vahşi, çok zalim bir ifade vardı.

Hamza, gururu kırılmış bir adam gibi haykırdı:

-Fakat, ben ulu şeyhimize daha çok hizmet

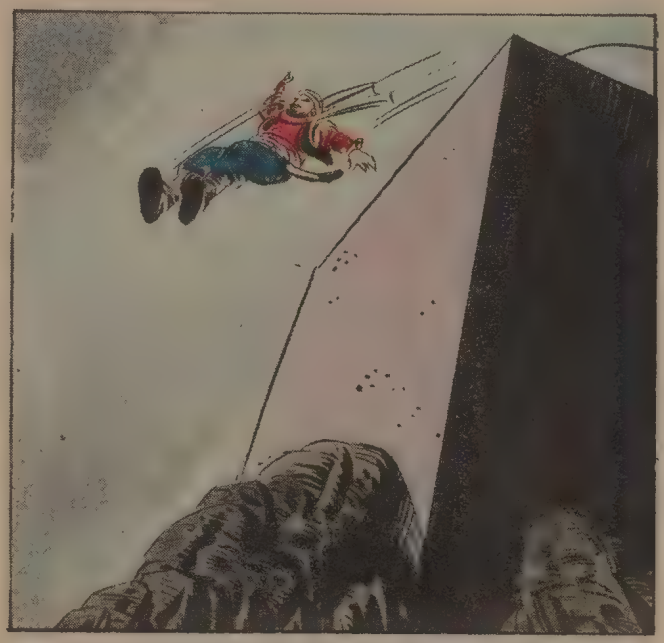

etmek istiyorum.

Şeyh'in ıslığı andıran sesi bu defa alaylı bir hal aldı. Gözleri deli gözü gibi parladı:

-Hizmetine son veriyorum...

Fedai, daha fazla ısrar etmenin gereksiz olduğunu anlayarak başını öne eğdi, zayıf, titrek ve umutsuz bir sesle:

-Emredersiniz! dedi. Sonra hızla döndü sert adımlarla taraçanın kenarına doğru yürüdü ve bir an bile duraksamadan, kendisini korkunç uçuruma attı...

Kara Murat, gördüğü vahşi sahne karşısında tüylerinin ürperdiğini hissetti. Dudaklarının arasından boğuk bir sesle mırıldandı:

-İnanılmaz bir şey!..

Zeynep Sultan'ın kılı bile kıpırdamamıştı.. Böyle olaylara alışık olduğu görülüyordu. Acı bir gülümsemeyle dudakları büzüldü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 MART 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 166 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

—Fedailerin hepsi babama köpek gibi sadıktır. Ama onun bu kadar acımasız davranmasını ben doğru bulmuyorum. Böyle sert hareketler, zamanla isyan duygusu yaratıp, birliğimizde bölünmeye yol açabilir.

Kara Murat'ın saçlarının diplerinde soğuk bir ter vardı. Şimdi, sırrını öğrenmeye çalıştığı adamın ne müthiş bir canavar olduğunu daha iyi anlıyordu.

Şeyh Gaffar, geride kalan öteki iki fedaiye baktı. Yavaş fakat korkunç bir sesle:

-Sıra sizde, dedi.

Fedailerden biri hızla hançerini çekti...

Herkes dondu kaldı..

Şeyhin önünde hançer çekmek inanılmaz bir cüretti...

Ne yapmak istiyordu bu adam?

Bakışları hüzün dolu olan fedai, hançerli

kolunu kaldırıp, bıçağı kendi kalbine saplayarak vücudunu şeyhin ayaklarının dibine cansız sermek istedi. Ama başaramadı.

Çünkü Şeyh Gaffar'ın yanındaki muhafızlardan biri, görülmemiş bir hızla atılmış ve fedainin bileğini tutarak bıçağı elinden almıştı.. Çok iyi yetiştirilmiş bir silahşör olduğu anlaşılan muhafız öfkeli bir sesle adamı azarladı:

-Seni köpek seni! Ulu şeyhimizin önünde kan dökmekten utanmıyor musun?

Ölüme mahkûm edilen iki talihsiz fedai, umutları kırılmış bir halde, sessizce taraçanın kenarına doğru yürüdü, şeyhe doğru son bir defa daha baktıktan sonra, ikisi de kendisini uçuruma fırlattı.

Vücutların, düşerken kayalara çarpıp parçalanmasından doğan sesler, taraçadakilerin üzerinde adeta sevinç yarattı. Hep birden coşkunca bağırdılar:

-Ulu şeyhimiz var olsun... Var olsun ulu şeyhimiz...

Kara Murat, donmuş kalmıştı sanki..Şeyhe diktiği bakışlarında derin bir öfke okunuyordu. Bütün ruhunun kin dolduğunu anlatan vahşi bir sesle:

-Bu adam insan değil, bir ifrit, diye mırıl - dandı..

Saçları diken diken olmuş, alnına ölümün gölgesi çökmüştü..Üzerine aldığı önemli görev ol-

masa, bu kalede bir saniye bile durmazdı..

Şeyh Gaffar'ın soluk yüzü iğrenç bir şekilde gülümsüyordu. Çatlak bir sesle ve uğursuz bir neşeyle:

-Şu cesedi de uçuruma atın, diye haykırdı.

Eliyle, önünde duran sedyeyi gösteriyordu.

Adamları, hemen harekete geçtiler. İki kişi sedyeyi tuttu.

İşte o anda garip bir şey oldu...

Taraçada bulunan herkes birdenbire dondu kaldı..Etraftan dehşet sesleri yükseldi:

-Tanrım! O ne?

-Olamaz!..

-İmkânsız şey bu!..

-Hortladı...Adam hortladı...

Sedyenin üzerindeki örtü birden kımıldamış, altındaki ceset ansızın canlanmıştı.

İşte, kalkmış yürüyordu..

Taraçadakilerin solukları kesilmişti. Dehşetten büyüyen gözlerle bu inanılmaz olayı seyrediyorlardı..

Şeyh Gaffar, öldürücü bir korkunun etkisi altındaydı..

Ne oluyordu böyle?

Bu da nesiydi?

Tepeden tırnağa titremesine rağmen korkusunu gizleyip soğukkanlılığını korumaya çalışarak:

-Tutun şunu! diye haykırdı...

Şeyhin iki fedaisi ok gibi atıldı.. Ellerinde beliren hançerler havada ışıl ışıl parladı..

Mucizevi bir şekilde canlanan ceset, üzerindeki beyaz örtüyü hızla attı, inanılmaz bir çeviklikle yana sıçrayıp, üzerine saldıran fedailerin

ölüm hamlesini savuşturdu...

Hücumları boşa giden fedailer dengelerini kaybederek sarsıldılar..Aynı anda, canlanan cesedin balyoz gibi indirdiği sağlı sollu yumruklar, onları "Gık" bile dedirtmeden taraçanın taş zeminine çökertti..

Şeyh Gaffar gözlerine inanamıyordu..

Bir rüya mıydı bu?

Ölen bir insan dirilebilir miydi?

Cansız bir ceset parçası ayağa kalkıp güçlü kuvvetli iki adamı birer yumrukta yere sereBilir miydi?

Kafasından şimşek hızıyla bu düşünce geçti:

"-Bana bir oyun oynuyorlar! Kötü bir oyun!

Canlanan ceset, iki fedaiyi devirdikten sonra Şeyh Gaffar'a dönmüştü..

Şeyh, hayatında ilk kez korkunun buruk tadını hissediyordu. Kaçmak istiyor, kalbi çılgınca çarpıyor, ama büyülenmiş gibi yerinden kımıldayamıyordu..

Birden, karşısındakinin hayalet olmadığını fark etti.

Çatık kaşlı, sert yüzlü, öfkeli bakışlı bir delikanlıydı bu..Geniş göğsü körük gibi kalkıp iniyordu. Elinde bir hançer vardı.

Yabancı genç, birden ok gibi atılıp, Şeyh Gaffar'ın yakasına yapıştı, bıçağını boğazına da - yayarak:

-Beni aratıyordun, işte geldim! dedi.

Bütün bunlar, sadece birkaç saniye içinde olup bitmişti. Her şey o kadar hızlı geçmişti ki, taraçadaki öteki fedailer kımıldamaya bile fırsat bulamamışlardı...

Şeyh Gaffar kekeledi:

diye inledi.

Durakoğlu kükredi:

-Koca Saltuk'u öldürttün!.. Adamların, annem gibi sevdiğim Sara Hatun'u da ırzına geçip öldürdü. Daha ne yapacaksın köpek?

-Yalan!.. Ben onların öldürülmesini istemedim... Öldürenleri cezalandırdım.. İnan bana.

-Boşuna nefes tüketme... Seni gebertece- ğim!. Hem de tavuk gibi boğazını keserek ...

-Sen... Sen kimsin?

Yabancı, bütün kinini yansıtan bir sesle cevap verdi:

-Durak Reis'in oğluyum! Adım Durakoğlu ' Öcümü almaya geldim...

Şeyh Gaffar, hayatı süresince o andaki ka - dar ölüme hiç yaklaşmamıştı... Artık titremesi - ni gizleyemiyordu... Boğuk bir sesle:

-Ne öcü? Ben sana ne kötülük yaptım ki ?

Şimdi adamlarına söyle, Elif'i buraya getir- sinler.. Seninle beraber kaleden çıkıp gideceğiz . En ufak şüpheli bir hareket sezersem boğazlarım seni.. Bunu bilmiş ol..

Etrafa, korku ve dehşetten doğan bir ses - sizlik çöktü.

Taraçada bulunanların en sakini Kara Mu - rat'tı.. Canlanan cesedin Durakoğlu olduğunu gö - rünce önce şaşırmış, sonra:

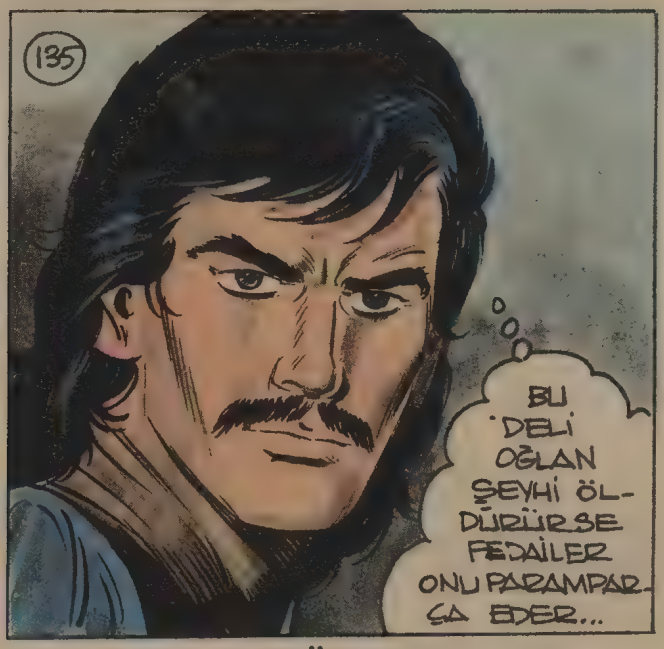

"Olur şey değil'. Ölen muhafızın yerine geçmeyi nasıl becerdi acaba? diye düşünmüştü.

Bu, tam Durakoğlu'na yakışacak çılgınca bir cüret ve akıllara durgunluk veren bir cesaret örneğiydi..

Kara Murat:

"-Bu deli oğlan şeyhi öldürürse fedailer onu paramparça eder'. Benim yardımımın bile faydası olmaz..Ne yapmalı acaba?" diye düşün -

meye devam etti.

Zeynep Sultan herkes gibi, olayı, büyüyen gözlerle izliyordu.Titreyerek Kara Murat'ın koluna yapıştı, boğulurcasına fısıldadı:

-Bu haydut babamı öldürecek'. Bir şeyler yap Kara Murat'.

-Ne yapabilirim ki?

-Bilmem..Ona engel olmalıyız...

-Olamayız..En ufak bir hareketimizde ba-

banı dilim dilim doğrar..

-Göz göre göre onu öldürtecek miyiz?

-Beklemekten başka çaremiz yok... Fırsat kollayacağız'...

Bu sırada Durakoğlu, fedailerle dolu olan taraçada beklemeyi uygun bulmamış olacak ki, bıçağını şeyhin boğazına hafifçe bastırarak:

-Yürü', dedi. Elif'in bulunduğu yere biz gi-

delim...

Delikanlı, her şeyi göze almış bir insanın kesin ifadesiyle konuşuyordu..Onu oyalamaya, durdurmaya, ya da kandırmaya imkân yoktu...

Şeyh Gaffar, ilk korkusu geçtikten sonra yavaş yavaş sinirlerine hakim olmaya başlamıştı.. Adamlarının önünde eskisi gibi azametli görün - meye çalışarak:

-Bu kaleden sağ çıkma ihtimalin yoktur! dedi.

Durakoğlu korkunç bir sesle:

-O zaman, sen de benimle beraber ölmeye hazırlan! diye homurdandı.

Şeyh, genç adamın sert hareketlerine, taş kesilmiş yüzüne ve ateş saçan gözlerine bakıp dediğini yapacağını düşünerek ürperdi.

Adamın, o anda Durakoğlu'na karşı duyduğu kin sonsuzdu. Yüzü mosmor kesilmiş, gözlerinden, en cesur insanları bile ürkütecek ışıklar fışkırmaya başlamıştı.

Fakat Durakoğlu bunu umursamadı bile... Soğuk bir sesle:

-Haydi, gidelim! dedi.

Şeyh henüz ölmek istemiyordu.

Bu sert delikanlının insanüstü azmi karşısında, yenildiğini soğukkanlılıkla kabul etti... Ne

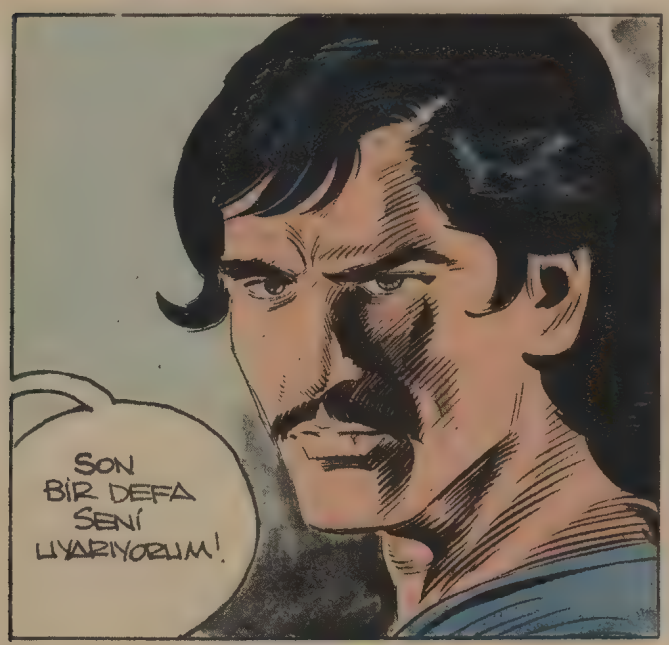

kadar vakit kazansa o kadar iyi olacaktı... Öldürücü ışıltılar dolaşan gözlerini karşısındakine dikerek:

-Peki, gidelim! dedi.

Durakoğlu ona soğuk soğuk baktı:

-Bir dakika!.. Son bir defa seni uyarıyorum. Çünkü senin gibilere karşı ne kadar ihtiyatlı davranılsa yine azdır... Şimdi, taraçadan çıkınca sarayın içinde, yüzlerce askerin, uşakların, hizmetçilerin arasından geçeceğiz.. Ayrıca geçeceğimiz odalarda, salonlarda, koridorlarda, şu anda aklıma gelmeyecek kadar kurnazca hazırlanmış tuzaklar olabilir.. Sana şu kadarını söyleyeyim ki, en küçük bir kuşkuda ilk işim bıçağımı gırtlağına saplamak olacaktır. O zaman, bütün bu ihtişama, gelecek için beslediğin umutlara, tatlı hülyalara veda etmen gerekecek...

Şeyh Gaffar ve Durakoğlu, beraberce yürüdüler..

Taraçadakiler kımıldamadan onların geçişini izledi.

İki adam kapıdan çıkar çıkmaz herkes birden harekete geçti..Muhafız Kıtası Komutanı Ali Hurşit telaşla bağırdı:

-Bütün kapıları tutun!.. En keskin nişancılar hazır olsun!.. Haydudu, saraydan çıkarken avlayacağız...

Kara Murat Zeynep Sultan'a sordu:

-Okçularınız gerçekten iyi nişancı mıdır?

Yüzü heyecandan sapsarı kesilen genç kız başını sallayarak onayladı:

-Evet... Yüz adımdan bir serçeyi vurabilirler...

-Öyleyse Durakoğlu için kurtuluş umudu çok az...

Zeynep Sultan'ın dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı:

-Az değil, hiç yok! Bu çılgınca cüretini oklarla delik deşik olarak ödeyecek!

Durakoğlu ile Şeyh Gaffar, koridora çıkmışlardı.

Şeyh, kendisi için pek aşağılayıcı olan bu durumdan bir an önce kurtulabilmek için hızlı hızlı gidiyordu.

İki kat aşağıya indiler...

Şeyh, hiç duraksamadan, gideceği yeri iyi bilen insanların rahatlığıyla yürüdü ve üzerinde kilit olmayan, oymalı bir kapının önünde durdu:

-İşte, kız burada..

Durakoğlu homurdandı:

-Sen önden gir!

Şeyh, kapıyı açarak içeri girdi.

Bıçağını adamın boğazından ayırmayan delikanlı, çevresine heyecanlı bir bakış fırlattı.

Emsalsiz güzellikteki yüzünü ve hülyalı gözlerini unutamadığı Elif'e "İşte" diyecekti "Seni kurtarmaya geldim!."

Kaleye şeytanca bir planla girmiş, yüzlerce kişinin arasından geçmiş ve hedefine ulaşmıştı...

Ama Elif odada yoktu!.

Delikanlının yüzü bir an içinde altüst oldu. Boğuk ve ıstıraplı bir sesle homurdandı:

-Eğer bana bir oyun oynadıysan, bu sana çok pahalıya mal olacak şeyh hazretleri!.

Fakat, şeyh de en az Durakoğlu kadar şaşırmıştı. Elif'i bu salona kapatmalarını emrettiğini çok iyi hatırlıyordu. Adamlarının bunu yapmaması imkânsızdı...İyi ama kız neredeydi?

Şeyhin yüzünde endişeli bir ifade belirdi se-

si titreyerek:

-Hayret!. diye mırıldandı.

Durakoğlu, onun yalan söylemediğini düşünürken, salonun içinde sakin bir ses yükseldi:

-Kızı arıyorsanız, içerideki küçük odada!.

Durakoğlu, bıçağını şeyhin boğazından bir santim bile ayırmadan hızla sesin geldiği yana döndü, ansızın gözleri sevinçle büyüdü, hayretle haykırdı:

-Kara Murat!. Sen ha? Ne arıyorsun burada?

Kara Murat, sarayın öteki koridorundan dolaşarak ikisinden önce salona girmişti. Derin bir iç çekişi genç adamın göğsünü şişirdi. Garip bir soğuklukla:

-Senin, şeyhi öldürmene engel olmaya geldim!. dedi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 NİSAN 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 167 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Durakoğlu, hayatta en sevdiği insanlardan biri olan Kara Murat'tan böyle bir hareket beklemiyordu. Vücudu adeta kaskatı kesildi, gözbebekleri hayretle büyüdü, sapsarı kesilerek sordu :

- Yani beni durduracak mısın?

- Evet

Durakoğlu, sinirli bir kahkaha attı.. Az önce sevgiyle dolan bakışları şimdi tehdit doluydu:

- Seni severim. Ama bana engel olmaya kalkışmanı asla hoş karşılamam.

İki yaman gencin karşı karşıya gelişi, gerçekten heyecan verici bir manzaraydı.

Bir saniye, ikisi de birbirini süzdü.

Kara Murat, biraz sıkılarak:

- Ben artık şeyhin hizmetinde çalışıyorum! dedi...

Durakoğlu birden sarsıldı. O anda, ayakları -

nın altındaki döşeme çökse, tavan başına yıkılsa bundan çok hayret içinde kalmazdı:

- Demek sen de bu katillerle birliksin? Demek sen de zalimlerin, aşağılık insanların uşağı oldun?

Durakoğlu'nun yüzü öfkeden sapsarı kesilmişti. Bakışlarında, hayal kırıklığına uğrayan bir insanın ıstırap dolu ifadesi vardı. Acı acı gülümseyerek:

- Yazık ! dedi. Dürüst, mert, haktan ve adaletten yana olan Kara Murat'a ne oldu? Zalimlerin ellerini kıran, her zaman güçsüzden yana olan Kara Murat nereye gitti? Seninle ben, eskisi gibi ikimiz bir olsaydık bu köpeklerin kalelerini başlarına yıkardık.

Kara Murat soğuk bir tavırla:

- Ne yazık ki, değiliz ! dedi..

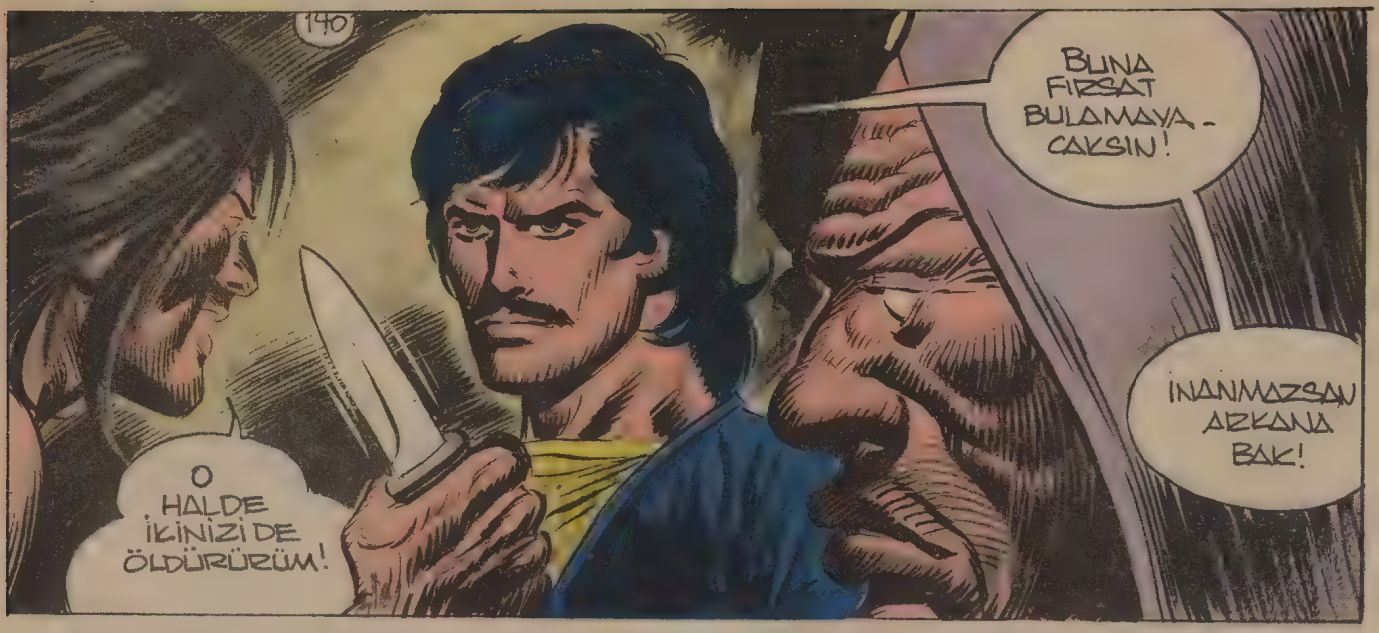

Bunu söylerken içi titriyor, kalbi bir eziklik duygusuyla burkuluyordu ama, o anda başka türlü davranmasına imkân yoktu.

Durakoğlu, Kara Murat'ı dostluktan yoksun bakışlarla süzdü. Bu bakışlar korkunçtu, derindi, yabani öfkeden daha sertti. Kızgın genç:

- O halde, ikinizi de öldürürüm. Önce şeyhi, sonra seni.. diye homurdandı.

Kara Murat kaygılı bir sesle cevap verdi:

- Buna fırsat bulamayacaksın. İnanmazsan arkana bak !...

Durakoğlu birden, düşürüldüğü tuzağı sezer gibi oldu. Kara Murat onu oyalarken, iri bir gölge arkasından usul usul yanına yaklaşmıştı. Delikanlı:

"Ah Kara Murat ! Beni oyuna düşürdün !. Ama yine de şeyhi kurtaramayacaksın. Çünkü onu he - men öldüreceğim !" diye düşündü.

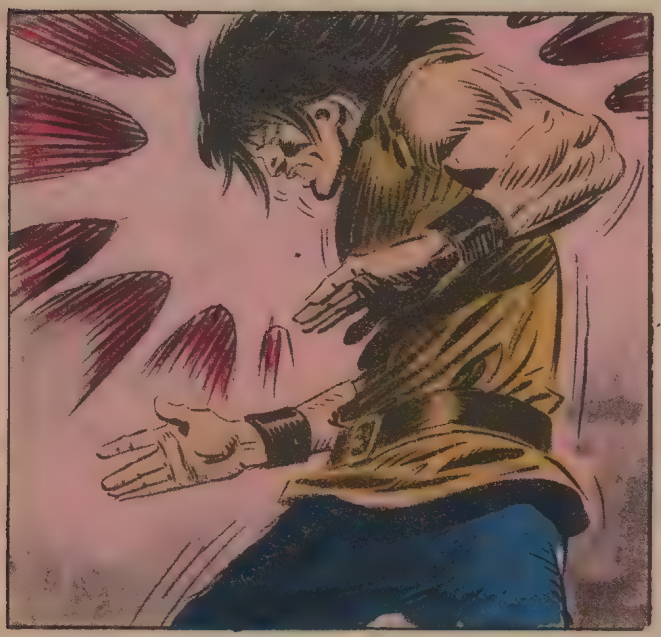

Verdiği vahşi kararı uygulamak için bıçaklı kolunu hızla kaldırdı ama indirmeye vakit bula - madı. O anda kafasına müthiş bir şey indi.

Gözleri karardı, kulaklarında dehşetli bir u - ğultu belirdi. Yüzükoyun, külçe gibi yere yıkılarak hareketsiz kaldı.

Dakikalardır bıçak tehdidi altında bulunan Şeyh Gaffar kurtulduğunu görünce adeta yeniden dünya - ya geldiğini hissetti..

Bayılan Durakoğlu'nun yanında, dev gövdesiyle Çopur Vahap duruyor, adamın gözleri, efendisi - ni tehlikeden kurtarmanın gururu ile ışıldıyordu.

Hazırlanan planı başariyle uygulamış ve. Kara Murat, Durakoğlu'nun dikkatini kendi üzerinde top - larken, Vahap Pehlivan açık kapıdan sessizce gi - rip, balyoz gibi yumruğunu delikanlının kafasına indirmişti..

Şeyh Gaffar, Durakoğlu'nun vücuduna tiksintiyle bakarak homurdandı:

- Pis herif !. İyice korkuttun beni. Neyse, bu iş artık bitti demektir... Şimdi seni zevkle öldürtme sırası bende.. Hey, askerler ! Atın zindana şu köpeği !.. Hakkındaki kararımı yarın vereceğim..

İçeri giren muhafızlar Durakoğlu'nu sürükleyerek götürürlerken, Kara Murat onlara hazin ha-

şını yakalatmak ona çok ağır gelmişti. Birden kendini öyle bitkin hissetti ki, o anda ölmeyi bile istedi. Ruhu hüzün doluydu.

Şeyh Gaffar, Kara Murat'ı hayran bakışlarla baştan aşağıya süzdü:

- Büyük bir iş başardın delikanlı ! dedi. Hayatımı kurtardın.

Kara Murat, ilgisiz bir tavırla omuz silkti:

zin baktı, kalbindeki derin acıyı etrafındakilere belli etmemeye çalışarak:

"Bağışla beni Durakoğlu !" diye mırıldandı. "Bunu yapmasaydım, dışarı çıkarken okçular seni delik deşik edeceklerdi.. Saraydan sağ çıkmana imkân yoktu.

Kara Murat'ın yüreği, o ana dek duyduklarından daha büyük bir acıyla dalgalanıyordu. Arkada-

- Görevimi yaptım !

-Bunun için seni mükafatlandıracağım !.

- Sağolun !.. Ama önce emredin, adamlarınız yakaladıkları at uşağımı serbest bıraksınlar.

- At uşağın mı? O da kim?

- Kürt Abdo ile birlikte yakalanan çocuk. Eşkiyalarla hiç bir ilgisi yok. Çünkü benim hizmetimde çalışıyor.

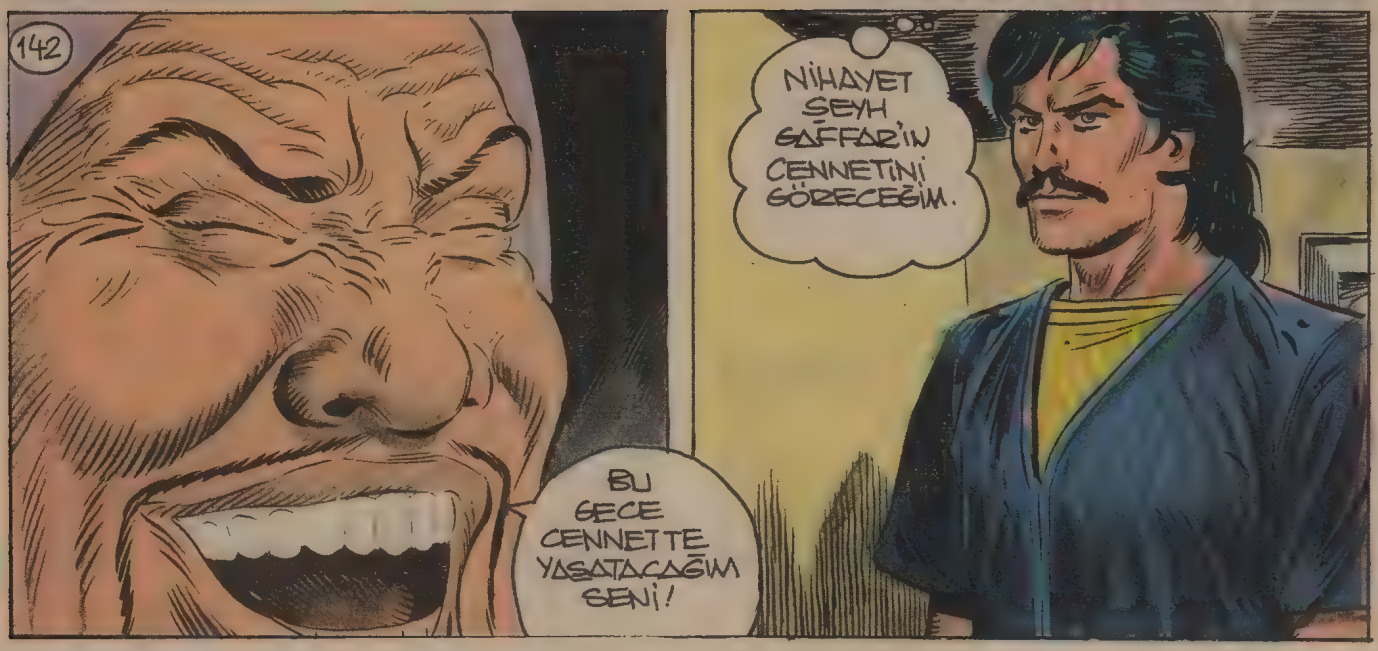

Şeyh Gaffar şen bir kahkaha attı:

-Peki söylerim bırakırlar. O da ileride bizim fedaimiz olur belki. Sana gelince Kara Murat. Güvenimi kazandın ve cenneti görmeyi hak ettin. Bu gece cennette yaşatacağım seni. Bana hizmet eden emirlerimi yapan, uğrunda kanını akıtan, canını veren herkes cennete gider. Öldüğün vakit gideceğin yeri, ölmeden önce görmek ister misin?

Kara Murat'ın kalbi, o ana kadar çok az duyduğu bir heyecanla çarptı, kanının damarlarında daha hızlı dolaştığını hissetti.

Nihayet, Şeyh Gaffar'ın cennetini görebilecekti.

Acaba sırrını çözebilecek miydi? Bütün mesele buydu...

Şeyh ellerini çırptı ve içeriye giren hizmetçiye:

-Bu delikanlıyı, cenneti görmesi için hazırla-

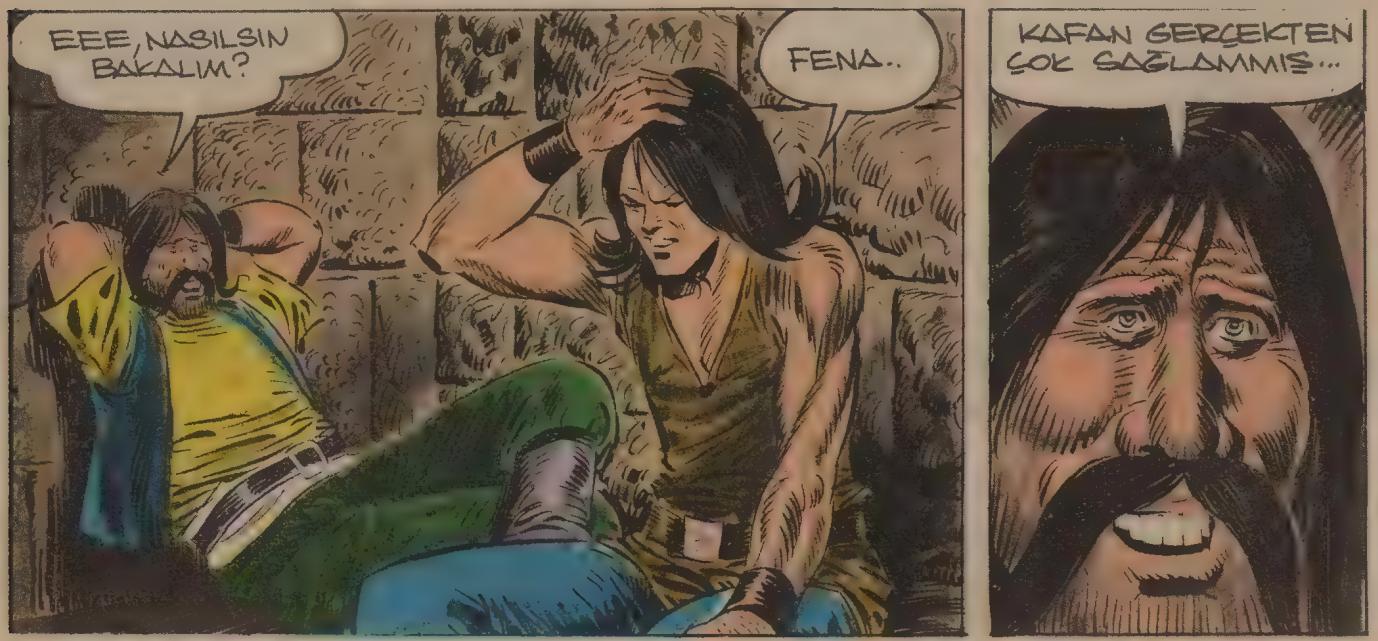

yın!. Kendisi, sadık adamlarımızın başında gelmektedir! dedi.

★★★

Durakoğlu, Çopur Vahap'ın balyoz gibi yumruğuyla bayıldıktan bir süre sonra gözlerini açtığı vakit kendisini zindanda bulmuştu.

Onu, Kürt Abdo ile aynı hücreye kapatmışlardı. Eşkıyabaşı, delikanlıyı alaylı bir tavırla süzerek:

- Eeeee, nasılsın bakalım? diye sordu.

Durakoğlu, hâlâ sızlayan başını tutarak:

- Kafasına kırk okka inen bir insan ne kadar iyi olabilirse, ben de o kadar iyiyim, dedi.

Kürt Abdo gevrek gevrek güldü:

- Kafan, gerçekten çok sağlammış. Hiç bir yerinde kırığı, çatlağı, patlağı yok. Yarım saat sonra tamamen kendine gelirsin...

- Biz neredeyiz şimdi?

- Kalenin yedi kat dibindeki ölüm hücresinde.. Yarın ikimizi de asacaklar.

Durakoğlu dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

-Kör talih ! Yine yüz çevirdi bizden.Kara Murat engel olmasa, Şeyh Gaffar denilen köpeği kolayca öldürecektim. Böylece dünya bir mikroptan kurtulmuş olacaktı...

Kalbi isyan duygularıyle dolu olan Durakoğlu duvarlarından sular sızan, karanlık ve rutubetli zindanda, kafese kapatılmış bir aslan gibi öfkeyle dolaşmaya başladı...

Ruhu sıkılıyordu. Yüzünün çizgileri gerilmiş, kaşları çatılmıştı...

Kara Murat'ın davranışının kurşun bir tokmak gibi kalbine indiğini, ona karşı duyduğu kızgınlığın, her geçen dakika büyüyen bir fırtına gibi

tehlikeli hal aldığını hissediyordu.

Hücrenin içinde bir süre öfkeli adımlarla dolaştıktan sonra şaşkın, yıkık, ezik bir perişanlık içinde yumruklarını havaya kaldırıp titreyerek haykırdı:

- Artık, Kara Murat diye bir arkadaşım yok benim.. Lanet olsun...

Zindanın köşesinden Kürt Abdo'nun sesi duyuldu...

- Al benden de o kadar. Elime geçse parça parça ederim onu. Benim de bu hallere düşmeme Kara Murat sebep oldu...

Kürt Abdo ayağa kalktı. Heyecan içinde hücrede dolaşmaya başladı. Durakoğlu'nun da kendisinin de, bu zindanda hayatlarının son saatlerini yaşadıklarını düşünerek ürperdi...

Birden, Durakoğlu'nun taraçada, beyaz örtü - nün altından kalkışı gözlerinin önünde canlandı. Herkes, ölünün dirildiğini sanmış, korkudan buz kesilmişti.. İlgi çekici, esrarengiz bir olaydı bu.

Kürt Abdo, Durakoğlu'na döndü, içini kemiren merak duygusunu gidermek için:

- Sahi, dedi. Taraçaya getirilen ölünün yerini nasıl aldın? Anlatsana şu garip olayı...

Durakoğlu'nun dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı:

- Herkes bunu bir mucize zannetti ama ger - çekte çok basit bir olaydı. Dün kaldığım hana yüzü örtülü bir kadın geldi. İnsanın içine işleyen, a-henkli bir sesi vardı. Muşar Kalesi'ne girip Şeyh Gaffar'ın yakınına kadar gitmek istiyorsam, avluda bir sedyenin üzerine yatırılan cesedin yerini almamı söyledi.. Kadının, şeyhin kuyusunu kazan

biri olduğunu hemen anladım. Benim de şeyhin düşmanı olduğumu ve onu öldürmek istediğimi biliyordu. Bana bu iş için bir kese dolusu altın da verdi. Uzun uzun düşündükten sonra bu kumarı oynamaya değer buldum. Gece, cesedi ırmağa atıp, yerine ben geçtim. Fedailer durumu fark etmedi. Sedyeyi alıp, şeyhin huzuruna çıkardılar. Gerisini biliyorsun.. Başaramadım...

Kürt Abdo'nun alnı derin bir düşünceyle kırıştı... Elini saçlarının arasında dolaştırarak sordu:

- O kadın kimdi acaba?

Durakoğlu dadaklarını büktü, canı sıkılmış bir halde:

- İşte bunu bilmiyorum ! dedi. Kadın söyle - meyince ben de sormadım. Hem sorsam da söyler miydi sanki?..."

CENNETİ SATAN ADAM

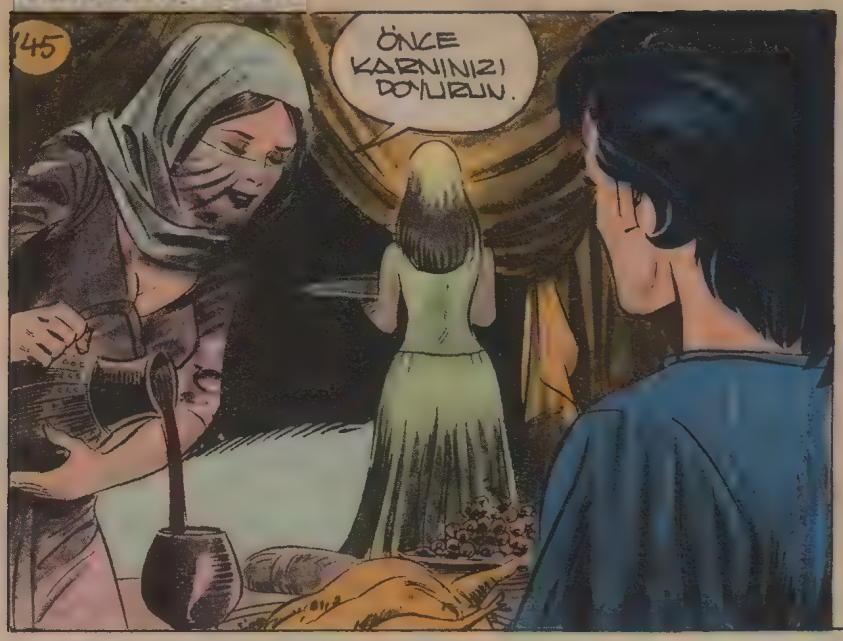

Durakoğlu zindana atılırken, güzel bir cariye Kara Murat'ı elinden tutup, hafif ışıkların aydınlattığı bir salona götürmüştü.

Kara Murat, "Ne olacak?" diye sessizce beklerken perdeler aralandı, yüzleri ince tüllerle örtülü kadınlar, ellerinde sinilerle gelip sofra kurdular:

- Acıkmışsınızdır yiğidim !.. Önce karnınızı doyurun !..

Kara Murat gerçekten acıkmıştı...

Önüne konulan nefis yemeklerden yedi, buz gibi şerbetlerden içti.

İçtiği kan kırmızısı şerbetin, esrarengiz bir tadı vardı sanki...

İçtikçe içiyor, başının hafifçe döndüğünü, vücuduna tatlı bir gevşekliğin çöktüğünü hissediyordu.

Bir süre sonra çevreyi bir sis perdesininarkasından seyrediyormuş gibi bulanık görmeye

başladı.

Kara Murat yemek yerken kadınlar ayakta duruyor, ona hizmet etmek için birbirleriyle yarışıyordu.

Yemek bittikten sonra, salonun başka bir bölümünde çalgılar başladı, tatlı bir şarkının büyüleyici nağmeleri kulakları doldurdu...

İncecik tüllerin arkasından, vücutlarının bütün hatları görünen güzel kadınların sunduğu afyonlu içki Kara Murat'ı esrar dolu alemlere sürüklemişti...

Bu kadınların görevi delikanlıya sınırsız bir zevk ve ihtiras kasırgası halinde unutulmaz bir gece geçirtmekti.

İçtiği şerbetteki uyuşturucu maddeler Kara Murat'a dünyayı toz pembe göstermeye başlamıştı. Şimdi kendisini cennette zannediyordu...

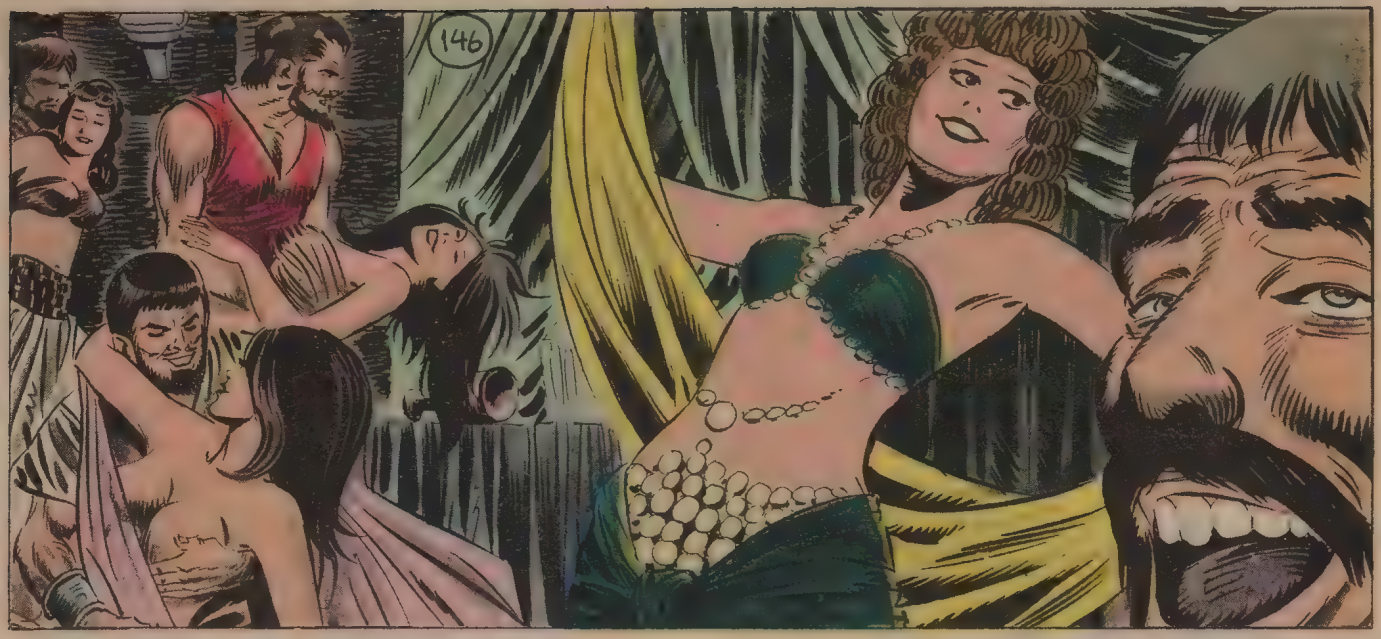

Böyle bir cennette yaşamak ne güzel şeydi !

İşte, Şeyh Gaffar, afyonlu içkilerle uyuttuğu fedailerini bu sahte cennetle kandırıyordu.

Adamlarına yağmalattırdığı zenginlerin mal - larıyla Muşar Kalesi'ni eşsiz bir şekilde döşemişti..

Kendisine bağlı olanlara çok iyi para veriyor, bu yüzden Azerbaycan'dan İstanbul'a dek, ne kadar işsiz ve serüvenci varsa gelip hizmetine giriyordu.

O çağda, dünyanın en güzel bahçeleri Muşar Kalesi'nin içindeydi... Burada gerçek bir cennet kurulmuştu.

Ağaçlar arasından berrak ve serin sular akıyordu..

İnsan eliyle yapılmış çağlayanlardan, sular

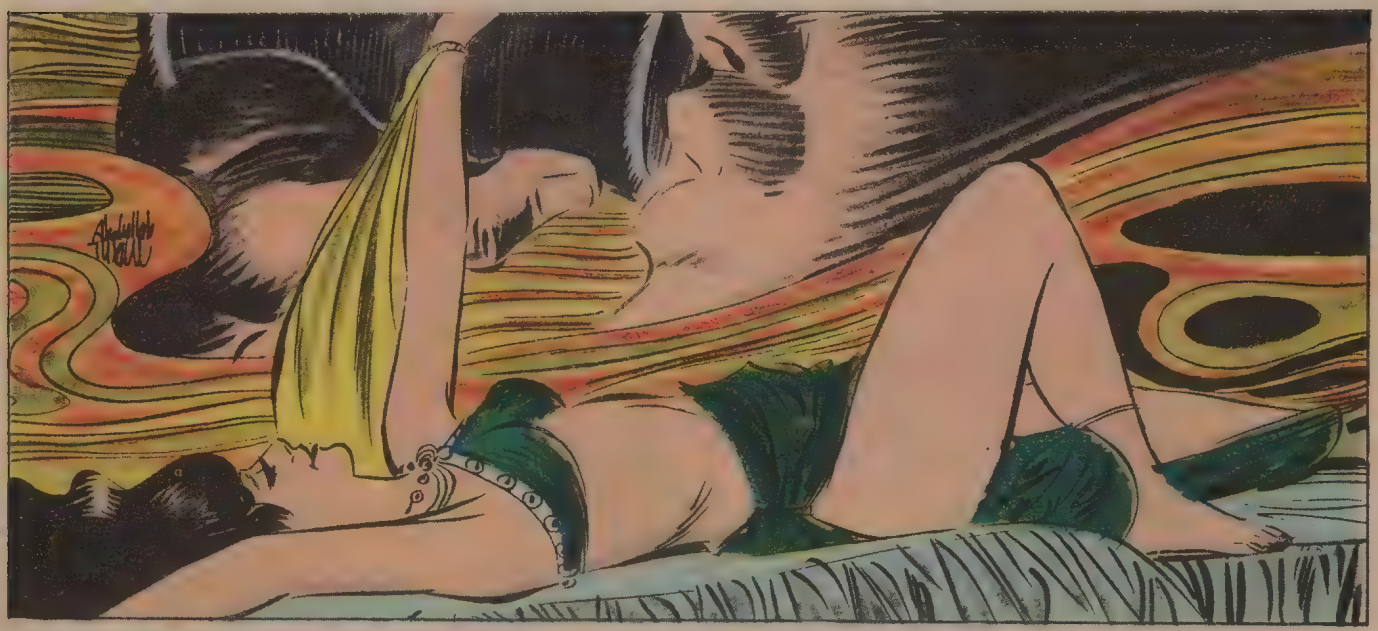

köpükler saçarak dökülüyordu...

En güzel kuşlar bu cennette toplanmıştı...

Bahçedeki havuzların bazılarından, su yerine süt ve şerbet akıyordu.

Cennetin içinde birçok köşk de yapılmış, tavanları altın yaldızlarla, yerleri ise ipek halılarla döşenmişti.

Köşklerin içinde dünyanın dört bir yanından kaçırılmış, eşi bulunmaz güzellikte kızlar vardı.

Şeyh Gaffar ve müritleri, dünya üzerinde kurulan bu yalancı cennette, şarap içip, afyon çekerek zevk içinde yaşıyorlardı.

İşte, fedaileri Şeyh Gaffar'a bağlayan bu yalancı cennetti...

Cennete her mürit giremiyor ancak fedai derecesine yükselmiş olanlar alınıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 NİSAN 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 168 FİYATI 100 KURUŞ

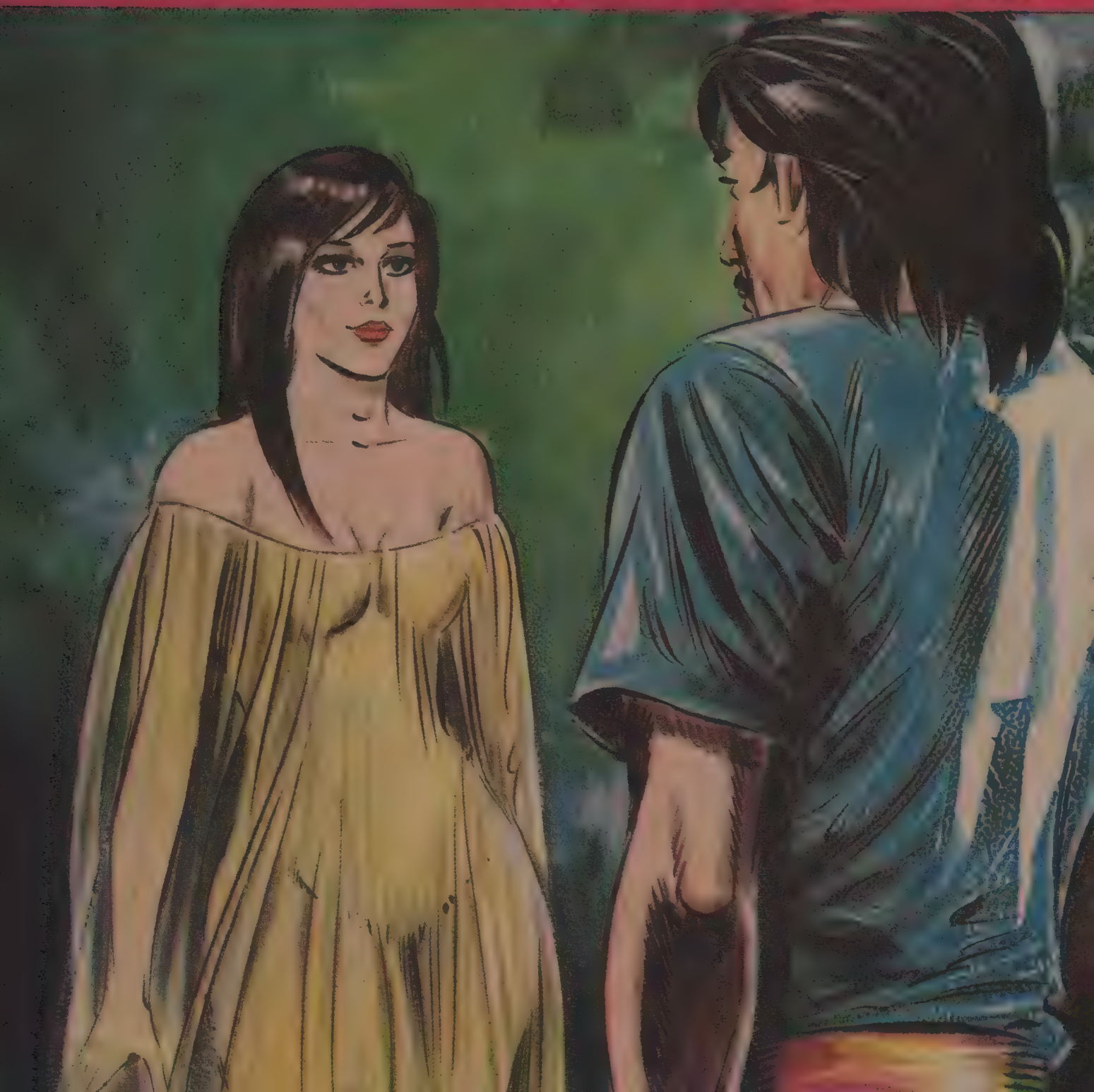

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

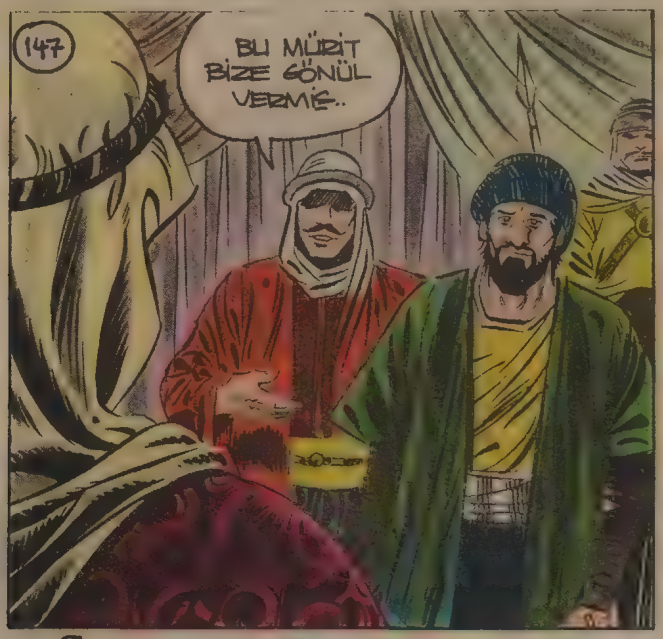

Şeyh, kendisine bağlı olan adamları üç bölüme ayırmıştı. Bunlar Dai, Refik ve Fedai adlarını taşıyordu. En büyük komutanlara Büyük Dai deniliyordu.

Fedai adayları, Büyük Dai tarafından şeyhe takdim ediliyor ve:

"-Ey ulu şeyh! Bu mürit bize gönül vermiş, inançlarımıza bağlanmıştır. Her emrimize boyun eğecek bir fedaidir. Yol göstermenize muhtaçtır" diyordu...

Aday, yüksek bir tahtta oturan Şeyh'in ayaklarını öpüyor, şeyh de ona bir dua okuduktan sonra:

-"Sen de artık bizdensin... Tanrının bütün nimetleri senin olsun" diyordu.

Fedai adayı, güzel cariyeler tarafından şeyhin huzurundan alınıyor, dinlenme odasına götürülüyordu...

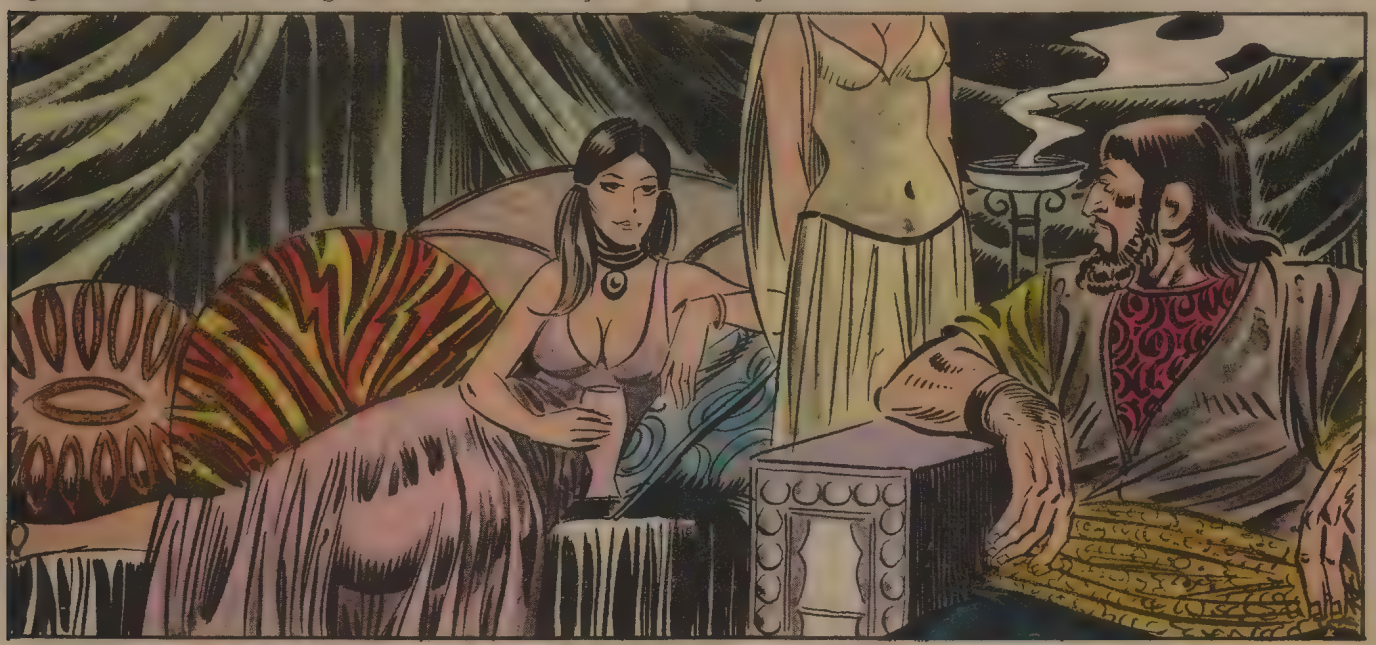

Orada billûr bir kadeh içinde adama şerbet içiriyorlardı..

Şerbetin içinde uyuşturucu madde olduğundan, fedai adayı az sonra sızıp kalınca, hemen soyulup süslü elbiseler giydiriliyor, cennetteki köşklerden birinin içine bırakılıyordu.

Adam kendisine geldiğinde cennetteki huriler arasında, o güne kadar rüyalarında bile görmediği bir zevk âlemine dalıyordu.

Bir süre sonra, hurilerin sunduğu şarapla yeniden uykuya dalıyor ve uyandığında kendisini dinlenme odasında buluyordu.

Fedai, ölünce bu cennete kavuşturulacağına inandırıldığından her emri gözünü bile kırpmadan yerine getiriyor, bir an önce cennete kavuşmak için sabırsızlıkla ölümünü bekliyordu.

Şeyh Gaffar birisini öldürteceği zaman müritlerinden birini çağırıyor ve ona soruyordu:

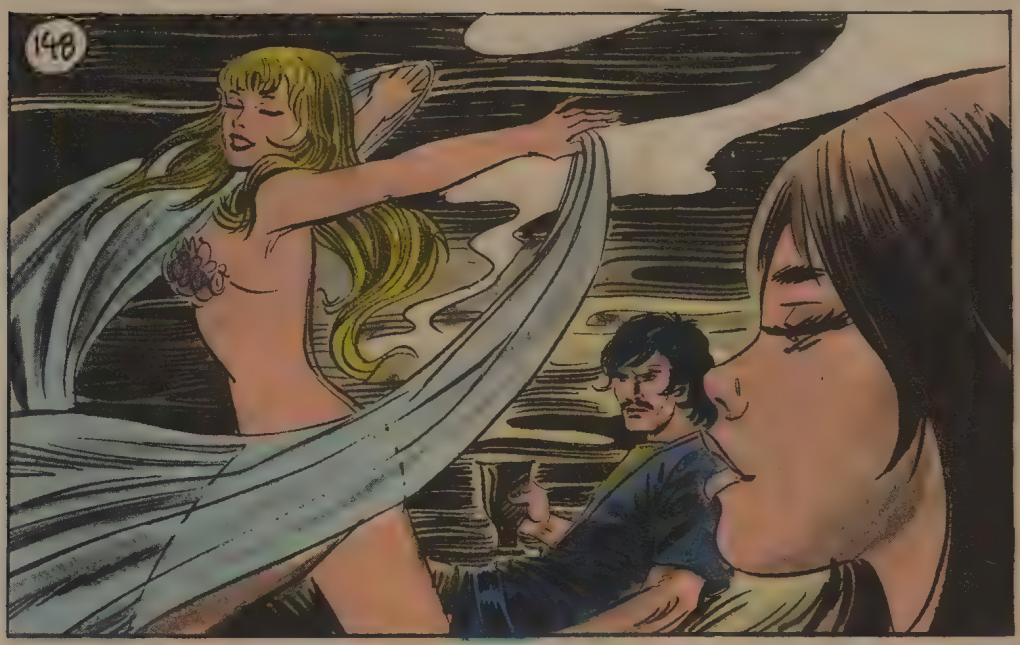

"-Cennete gitmek ister misin?"

"-Evet isterim."

"-Öyleyse git, şu adamı öldür.."

... Ve emri derhal yerine getiriliyordu.

★★★

Kara Murat şimdi böyle bir cennette yaşı - yordu.

Yüz adaleleri gevşemiş,bakışları kaymıştı. Dumanlanan gözleri, üzerlerindeki tüyleri havada uçurarak çevresinde dönen kadınları birer huri gibi görüyordu.

Birden bu kadınların hepsinin kaybolduğunu fark etti.

Rüya sona mı ermişti?

Cennet bitmiş miydi?

Yine gerçeğin o katı yüzüyle mi karşı karşıya gelecekti?

Fakat hayır...

Çevresindeki huriler kaybolur kaybolmaz karşısındaki duvarı örten perde aralanmış ve tüller içinde çırılçıplak bir kadın usul usul kendisine yaklaşmaya başlamıştı.

Salonun içini şehvet duygularını artıran çıldırtıcı bir müzik kapladı..

Kara Murat'ın başı dönüyor, kulakları uğuldduyordu.

Erişilmez bir zevk dalgasına doğru adım adım yaklaştığını hissediyor, genç gövdesi dayanılması güç bir arzuyla titriyordu.

Birden dondu kaldı..

Salona giren ve ince tüller içinde kendisine doğru ilerleyen huriyi tanımıştı.

Zeynep Sultan'dı bu..

Onun, böylesine büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğunu o zamana kadar nasıl olup da fark edemediğine kendisi de şaşırdı.. Zayıf bir sesle:

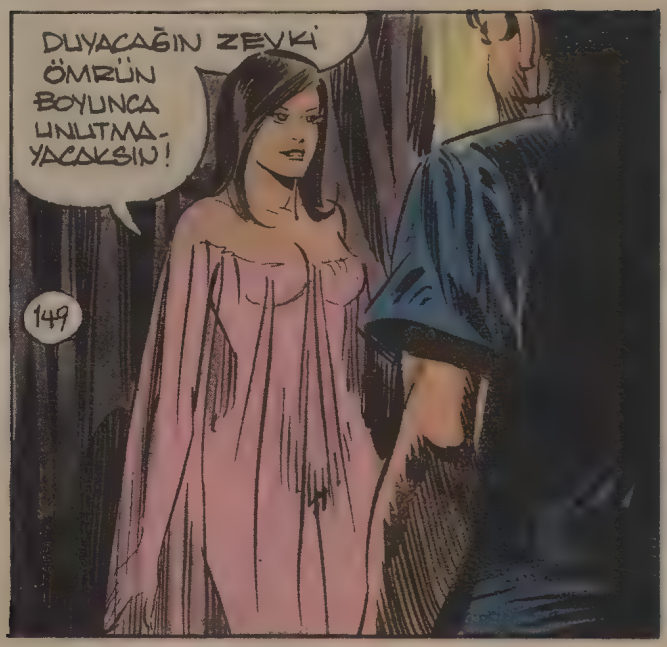

-Zeynep Sultan, diye mırıldandı.

Genç kız, yavaşça fısıldayarak cevap verdi:

-Evet! Benim! Şu anda ikimiz de dünyadan uzaktayız.. Cennetteyiz biz.. Emsalsiz bir gece geçireceksin.. Sonra böyle geceleri yeniden yaşamak arzusu içini kavuracak.. Bu cennete yeniden kavuşabilmek için emirlerime uyacaksın. Ne dersem onu yapacaksın Kara Murat.. Senin vücudunu da, ruhunu da satın alıyorum.. Bunun karşılığında sana ebedi mutluluğun yolunu açıyorum.. Hayat sadece cennete ulaşmak için bir köprüdür.

Kara Murat, afyonlu içkinin etkisiyle sarhoş gibiydi.

Başındaki dönme artmıştı.

İki adım ötesinde duran Zeynep Sultan şimdi ona ilahi bir varlık gibi görünüyordu.

Benliğini öyle büyülü bir güç sarmıştı ki,

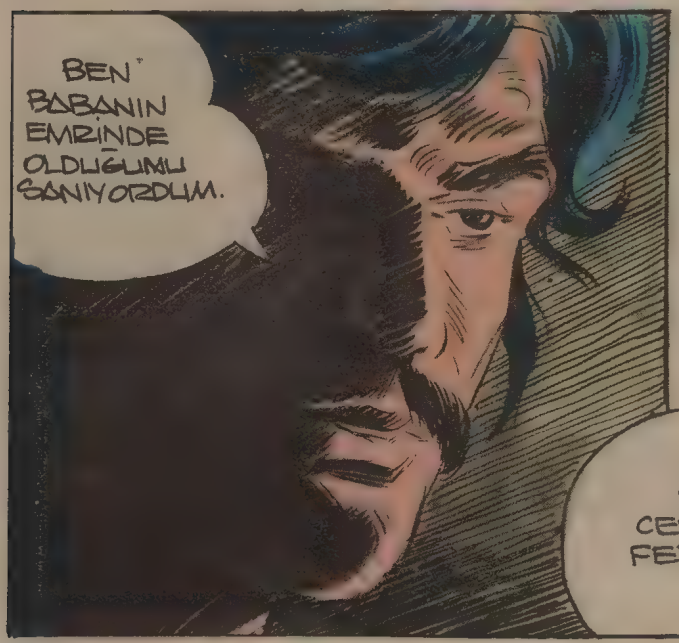

o anda genç kızın her emrini duraksamadan yapabilirdi..

İradesine hakim olamamasına rağmen son bir gayretle mırıldandı:

-Ben.. Ben, babanın emrinde olduğumu sanıyordum..

Bakışları aşk ve şehvet dolu olan Zeynep Sultan parlak, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi:

-Hayır! Benim emrimdesin.. Benden başka kimseyi dinlemeyeceksin.. Sen, benim cennetimin fedaisisin...

Genç kız, usulca yaklaştı, üzerindeki tülü attı, çıplak kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı. Sıcak nefesi, delikanlının yüzünde alev gibi dolaştı..

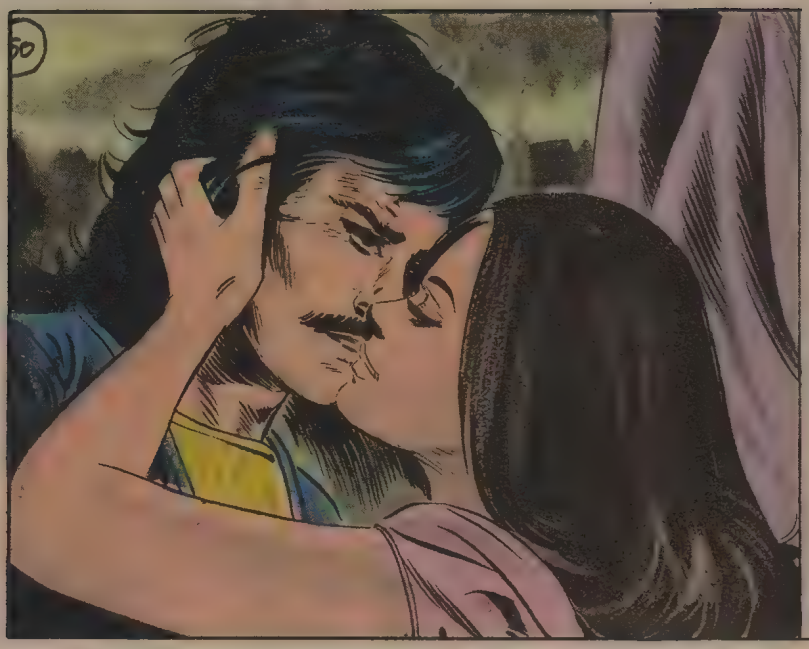

Kara Murat, karşı koymanın, çekişmenin hiç bir faydası olmayacağını düşündü...

Üstüne garip bir uyuşukluğun çöktüğünü hissediyordu.

Gizli bir güç, onu Zeynep Sultan'a doğru itiyordu sanki...

Artık bütün isteği genç kızın yanına uzanmak, dudaklarına yakın olmak, onun güzel kokusunu içine çekerek, vücudunun yumuşaklığını tatmak

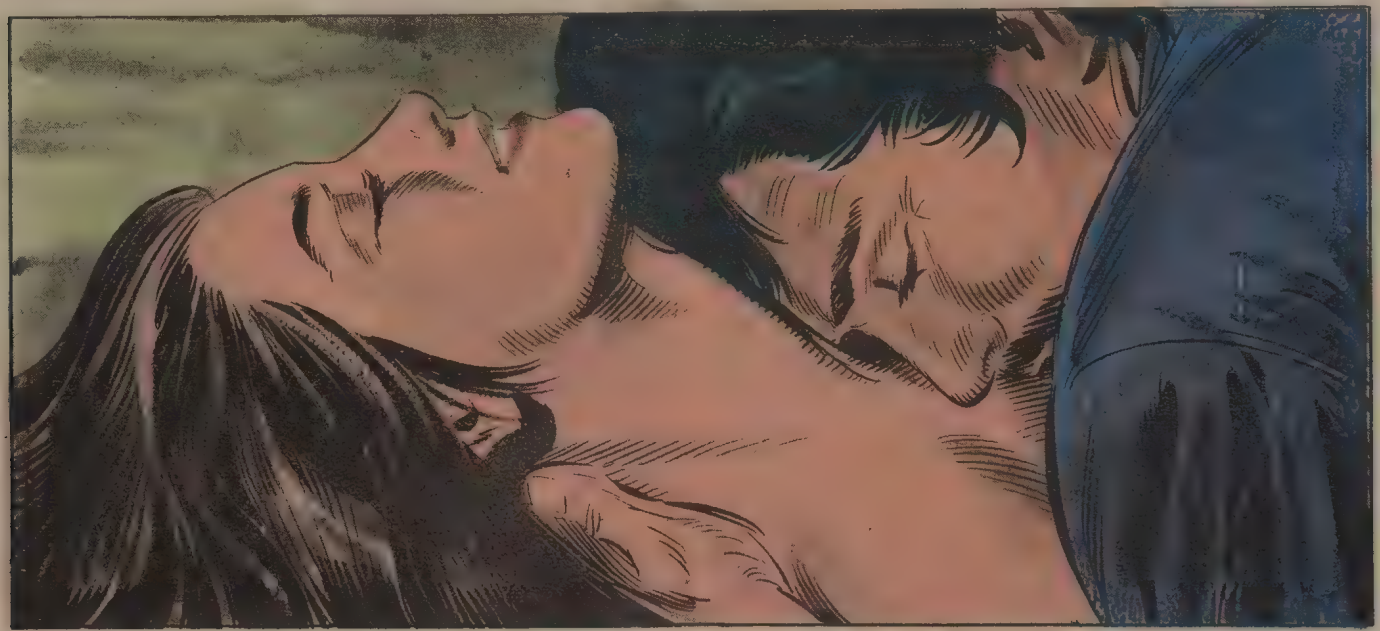

çek mi olduğunu ayırt edemiyordu.

Kendisini kızgın bir ok gibi hissediyordu o anda...

Zeynep Sultan'ı, kendisini serinletecek bir ırmak gibi görüyor, bu ırmağın suyunu bulup, derinliğine gömülerek onunla birleşmek dayanılmaz bir ateş gibi içini yakıyordu...

Genç kızın ıslak dudaklarını ağzıyla kapadı.

tı...

Güçlü kollarını birden Zeynep Sultan'ın ince vücuduna dolayıp, vahşi bir kuvvetle kendine doğru çekti...

Genç kızın körpe vücudu acıyla kıvranıyormuş gibi sarsıldı, pembe ağzından ihtiras dolu bir haykırış fırladı...

Şehvet ikisinin de başını döndürmüştü.

Kara Murat, artık bunların rüya mı, ger-

Çılgın gibi nefessiz kalıncaya kadar öptü onu. Kesik kesik soluk alıyordu.

Ellerini kızın boynundan, göğüslerine doğru kaydırdı.. Şakaklarının zonkladığını hissediyordu. Parmakları genç kızın göğsüne dokunduğu anda ürperdi. Cildi ipek gibiydi...

"Bu cennete bayıldım" diye düşündü Kara Murat...

İhtiras dolu genç vücutların birbirine dokunuşu, ikisini de tatlı bir zevk dalgasına doğru götürüyordu.

Zaman aktı, gitti...

Çılgın sevişmenin sonunda, kızgın ok ırmağı buldu, sularının derinliğine gömülüp onunla birleşti...

İkisi de soluk soluğaydı..

Yay gibi gerilen vücutlar birleşmeden sonra gevşedi, boşalan ciğerler nefesle doldu ve ateş söndü...

Zeynep Sultan yerde, halının üzerinde yatıyor, konuşmuyor, soluk alırken titriyor, hafif hafif inliyordu.

Bir süre sonra gözlerini açıp, Kara Murat'a bakarak içini çekti:

-Beğendin mi?

Delikanlı başını salladı:

-Beğenmemek mümkün mü?

Genç kız en tatlı sesiyle fısıldadı:

-Dilersen bu cennete, sonsuzluğa dek kavuşabilirsin.. Ama her emrimi yapacak, gerekirse uğrumda öleceksin.. Tıpkı babamın fedaileri gibi.

-Böyle bir cennette yaşayacaksam, hemen ölmeye hazırım...

Zeynep Sultan'ın yüzünde, şeytanca bir ifade belirdi. Zaferinden emin bir şekilde gülümseyerek:

-Acele etmek yok, dedi. Zamanı gelince ben sana söylerim. Bu gece seni bazı arkadaşlarla tanıştırmak istiyorum.. Sabaha karşı saat tam üçte, kalenin güneyindeki gül bahçesinin sonuna kadar yürü.. Biri gelip nereye gittiğini soracak... Ona "Cennetin yolunu arıyorum" diyeceksin.. Seni bana getirecekler...

Kara Murat, bu garip sözlerden hiç bir şey anlamadı ama itiraz da etmedi:

-Geleceğim...

Zeynep Sultan tülünü üzerine geçirdi, geldiği gibi sessizce salondan çıkarken, omuzunun üzerinden Kara Murat'a bakıp:

-"Kavgada da, aşkta da çok güçlü" diye düşündü..

Böyle bir erkeğe hakim olmak önemli şeydi. Artık ona her istediğini yaptırabilirdi. Ancak, insanı gerçek dışı âlemlerde yaşatan ilaçlı içkiden delikanlıya her gün içirmek gerekiyordu... Bu da pek zor bir iş değildi.

★★★

Kara Murat, aradan ne kadar zaman geçti bilemiyordu...

Bir saat mi, bir gün mü, bir hafta mı? Dal-

dığı hayal âleminden uyandığı vakit artık cennette değildi..

Etrafında güzel kadınlar yoktu. İnsanı başka dünyalara götüren o tatlı müzik de kaybolmuştu..

Bulunduğu yer, çıplak denecek kadar boş bir odaydı...

Acaba gördükleri rüya mıydı?

Karşısında, ince tüllerin altında çıplak do - laşan huriler, içtiği uyuşturucu maddelerin etki - siyle gördüğü hayaller olabilir miydi?

Zeynep Zultan'la saatlerce süren çılgın sevişmesini hatırladı.. Bu da mı gerçek dışıydı?

"Bütün fedaileri böyle aldatıyorlar galiba" diye düşündü.

Kalktı.. Odanın kapısında nöbetçi yoktu. Serbestçe aşağıya inip bahçeye çıktı...

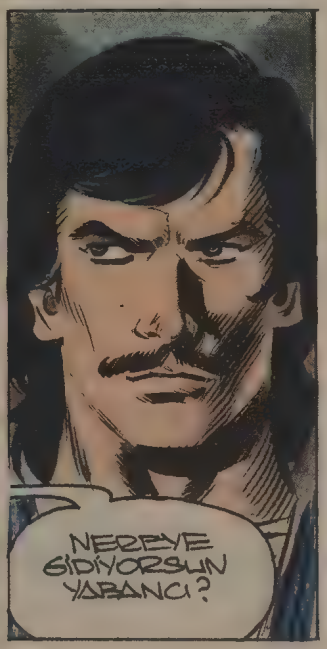

Hava gayet saf ve Sıvas dağlarının ruhu okşayan kokularıyla doluydu. Berrak ve sessiz olan gece, onu iyice kendisine getirdi, büyük bir rahatlık hissetti...

Çiçek kokularını ciğerlerine doldurarak bahçede ilerledi. Hem yürüyor, hem de söyleniyordu:

-Zeynep Sultan bana bahçenin sonuna kadar ilerle, demişti.. Bir adam gelip nereye gittiğimi soracak, ben de ona "Cennetin yolunu arıyorum" diyeceğim..Eğer bütün bunlar gerçekleşirse yaşadığım unutulmaz saatlerin bir hayal olmadığına inanmam gerekiyor..Doğrusu, öyle bir gece daha geçirmek için hayatımın üç yılını feda edebilirim...

Yolun sonuna yaklaşırken, yandaki güllerin arasından hafif bir ses duyuldu:

-Nereye gidiyorsun yabancı?

Kara Murat, büyük bir sevinç içinde paro -

laya cevap verdi:

-Cennetin yolunu arıyorum...

Çiçeklerin arkasında duran iri yapılı adam ortaya çıktı:

-Öyleyse benimle gel...

Adam önde, Kara Murat arkada, bahçenin sonuna doğru ilerlediler..Burada, yıkılacak gibi görünen harap bir bina vardı. Zeynep Sultan'ın hiç bir zaman tamir ettirmek istemediği bu eski bina cennete benzeyen Muşar Kalesi'nin ihtişamına hiç yakışmıyordu..

Köhne bir kapıdan içeri girdiler. Bulundukları yer penceresiz ve dar bir oda idi..Adam duvarın bir bölümüne dokundu. Önlerinde gizli bir geçit açıldı..Elli basamaklı bir merdiven aşağıya doğru uzanıyordu...

Yol gösteren adamla Kara Murat, eski mermer merdivenden inip, dar bir koridora çıktılar...

Yolun öbür ucunda ışıklar yanıyordu.

Kara Murat yaklaşınca, buranın meşalelerle aydınlatılan geniş bir salon olduğunu gördü..

Duvarların kenarına otuz kadar iskemle dizilmişti..Her iskemlede bir adam oturuyordu.

Kara Murat içeri girince, meçhul adamlardan biri ona, oturması için bir sandalye gösterdi. Delikanlı sessizce oturdu ve sonucu beklemeye başladı..

Yarım saat kadar, hiç bir yerden ses duyulmadı..Kimse konuşmuyor, kımıldamıyor, hatta soluk bile almıyordu.

İki genç kız, ellerindeki gümüş tepsilere dizdikleri kristal bardaklarla adamlara soğuk şerbetler dağıttı...

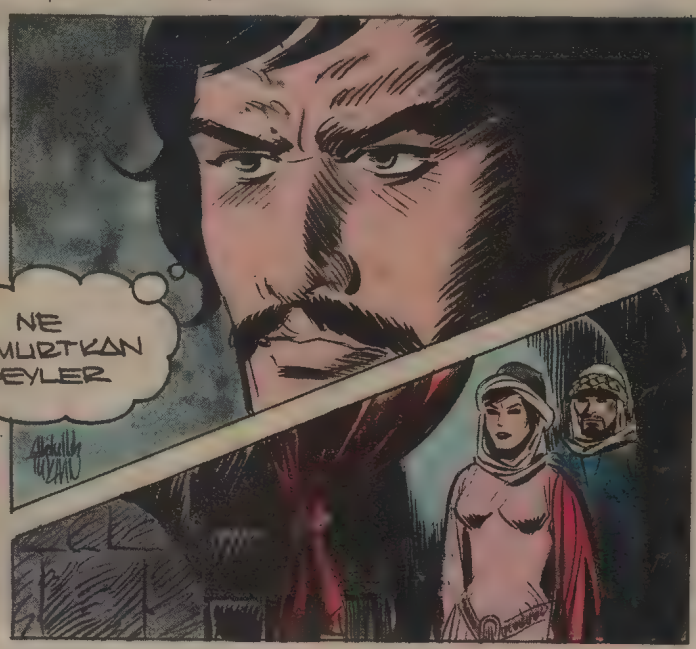

Kara Murat "Garip şey..Kalede herkese günün her vaktinde bu içkiden dağıtıyorlar..Demek ki insanı başka âlemlere sürükleyen ve bütün emirleri itirazsız yaptıran uyuşturucu madde bu şerbetin içinde.."

Kara Murat, uzatılan bardağı aldı, fakat içmeden usulca yere döktü..Kendisine dikkat eden olmadığı için bunu kimse görmedi...

Kara Murat kendi kendine şöyle düşünüyordu:

"-Burada bir takım garip adamlar var, acaba kimdir bunlar? Yüzleri hiç gülmüyor..Ne somurtkan şeyler...Zeynep Sultan'ın bunlarla ilgisi ne? Neden çağırdı beni buraya?

Bu sırada, koridorda ayak sesleri duyuldu, bütün başlar o yana çevrildi...

Kara Murat, Zeynep Sultan'ın yanında iki muhafızla birlikte içeri girdiğini gördü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 NİSAN 1977 ÇARŞAMBA - ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 109 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Birkaç saat önce kolları arasında zevkle kıvranan bu genç kadın yine o zamanki gibi güzel, büyüleyici, arzu ve şehvet dolu bir yaratıktı.

Zeynep Sultan, mağrur adımlarla salonun ortasına geldi. Bir iki kere yutkunduktan sonra :

-Buraya sizleri neden topladığımı çoğunuz biliyor! dedi. Gözlerini salondaki adamların üzerinde bir bir dolaştırdıktan sonra devam etti :

-Bilmeyenleriniz için tekrarlıyorum. Babamı devirmek zamanı gelmiştir. Onu tahtından indirmezsek, bu hepimizin sonu olacaktır... Bütün komşu beylikler bize diş biliyor.. Bütün büyük ülkeler bizden hem korkuyor, hem de kinlerini kusmak için fırsat kolluyor.. Daha birkaç hafta önce babam, Osmanlı Sultanının elçilerini kovdu... Osmanlı Devleti'nin, bu ağır hakaretin altında kalacağını sanmak herhalde saflık olur. Düşmanlarımızın hızla artması bizim sonumuzu yaklaştırı -

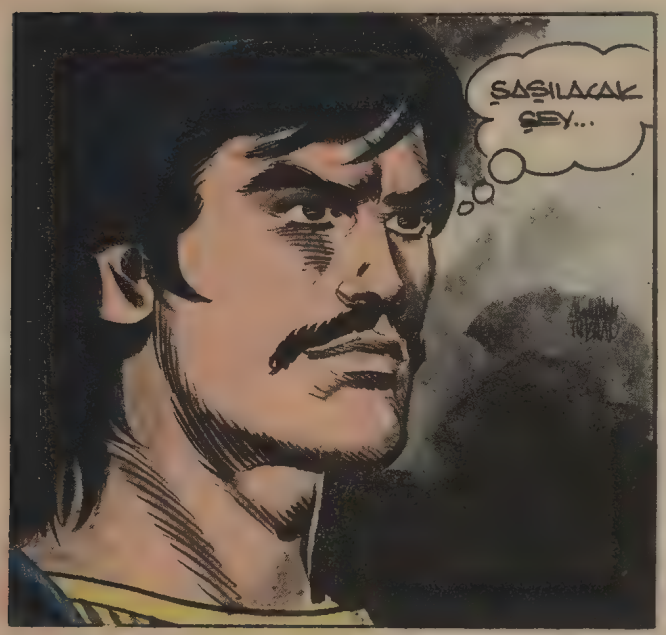

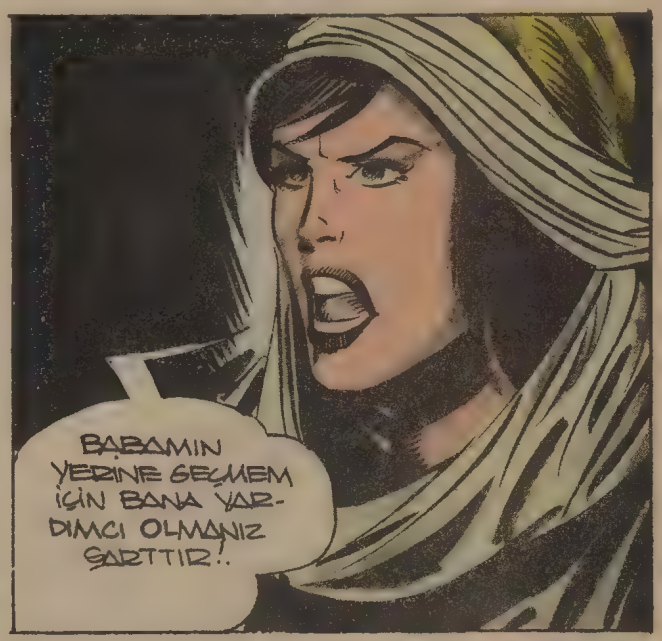

yor.. O halde bu gidişe "Dur" demek zamanı geldi.

Kara Murat, duydukları sözlerle irkildi ... Dondu kaldı adeta.. Kulaklarına inanamadı.. Şeyh Gaffar'ın kızı babasına isyan ediyordu.. Onu öldürüp yerine geçmek için gizli toplantılar düzenliyor, planlar hazırlıyordu...

Bu saltanat hırsı, nasıl bir duyguydu böyle?

Kardeşi kardeşe, evlâdı babaya düşman ediyordu!..

Zeynep Sultan'ın gözlerinde, avının üzerine atılmak isteyen bir kaplanın vahşi pırıltıları yanıyordu. Güzel sesi, hırçın ve zalim bir ifadeye bürünmüştü :

-Babamın yerine geçmem için bana yardımcı olmanız şarttır.. Başaracağız... Size hiç bir şey vaat etmiyorum.. Çünkü kaledeki her şey sizindir...

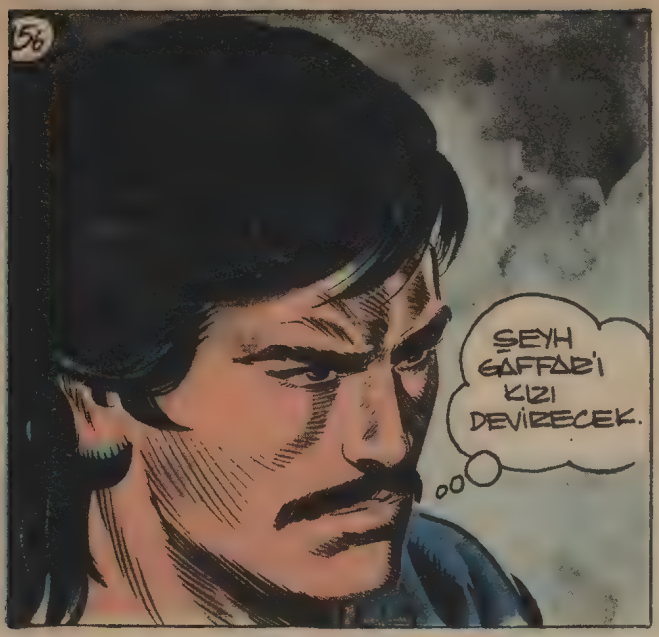

Servet, istikbal, lüks ve saltanat hülyasıyla daha şimdiden sarhoş olanlar, altın torbalarının, elmasların hayaliyle kendilerinden geçenler, o güne bir an önce kavuşmak hırsıyla Zeynep Sultan'ı alkışladılar...

Kara Murat kendi kendine :

-Vay canına! dedi. Zalimlikte eşi olmayan Şeyh Gaffar'ı, yine kendisi gibi zalim olacağa benzeyen kızı devirecek... Peki, beni ne diye çağırdı

Zeynep Sultan?

Genç kız, artık, mağrur bir komutan edasıyla konuşuyor, sesi zaman zaman haykırış halini alıyordu :

-Bu gece her şeyi bitireceğiz.. Yarın, kalenin mutlak hâkimi ben olacağım... Hazırladığımız plan gereğince herkes üzerine düşen görevi yapacak.. Babama sadık olarak bilinen komutanları sabaha karşı yataklarında bastırıp öldüreceksiniz.

Babamı ise ben yok edeceğim... Yanıma öyle güçlü bir kahraman alacağım ki, babamın en sadık koruyucusu Çapur Vahap bile bizi durduramaya - cak...

Zeynep Sultan'ın kalbi, şimdi bir ihanet ve cinayet rüzgârıyla titriyordu :

Kara Murat kendi kendine :

-Şeyhi mahkûm ettiler! Onu öldürecekler... Bir baba için ne talihsizlik... diye düşündü.

Zeynep Sultan devam ediyordu :

-Eğer, Durakoğlu denilen serseri aptallık etmeseydi, bu iş çoktan bitmiş olacaktı.. Babama olan kinini bildiğim için şehire inip, kaldığı handa onu buldum, kaleye girmesini sağladım, ama o öcünü alacağı yerde, sevdiği kızı kurtarmaya kalktı.. Ne aptallık!..

Kara Murat'ın şaşkınlığı her geçen an artıyordu...

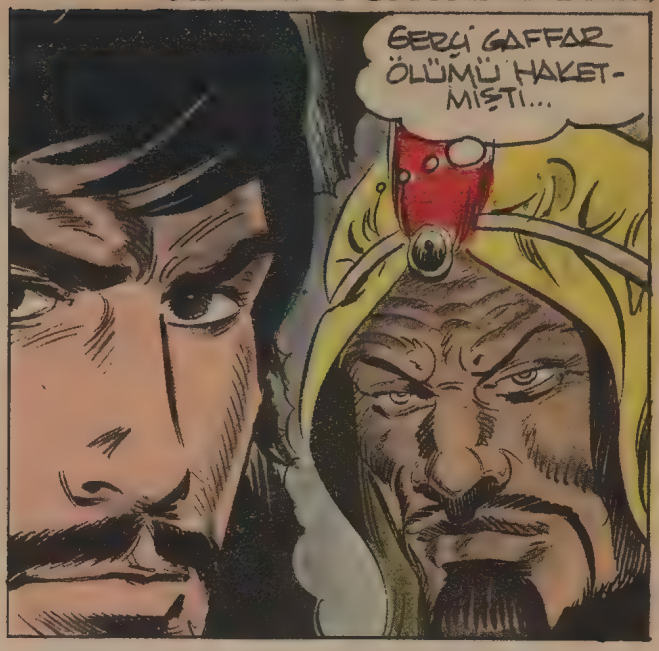

Demek, Durakoğlu'nun kaleye girmesini Zeynep Sultan sağlamış, babasını yok etmek için delikanlının kininden faydalanmak istemiş, ama işler umduğu gibi yürümemişti...

Birden içinde ona karşı bir tiksinti duydu.

Tatlı, munis, sevimli görünen bir kadın, bu kadar zalim olabilir miydi?

Kendi babasına bıçak çekebilir miydi?

Gerçi Şeyh Gaffar, canavarlıkta eşi bulunmayan bir insandı. Ölümü bin defa hak etmişti.

Ama Kara Murat'ın, her türlü kalleşliğe ve ihanete isyan eden bir yaradılışı vardı.. O, hayatının hiç bir devresinde, düşmanlarına karşı bile, hainlerle iş birliği yapmamıştı...

Bu gece, Zeynep Sultan'ın, kendisinden de yardım isteyeceği anlaşılıyordu... Genç kadın Kara Murat'ta yarattığı etkiden, üzerinde kurduğu nüfuzdan o kadar emîndi ki, ona fikrini bile sor-

mamıştı. Bu durum Kara Murat'a daha da ağır geldi...

Ne yapması gerektiğini düşünüyordu...

Zalime karşı, zalimi mi tutmalıydı?

Kayıtsız mı kalmalıydı? Çok zor bir durumdaydı...

Öyle müthiş bir sır öğrenmişti ki, buradaki insanların en ufak bir kuşkuda, kendisini parça parça etmek isteyecekleri muhakkaktı..

Zeynep Sultan'ın yüzü o anda, saltanat hırsı ile gerilmişti. Başını dimdik tutarak yeniden konuşmaya başladı. Güzel gözlerinde garip bir pırıltı vardı :

-Evet... Artık söyleyecek bir şeyiniz yoksa ayrılma zamanı geldi demektir. Fakat daha önce size, aramıza giren yeni arkadaşı tanıtacağım...

Bütün başlar, Zeynep Sultan'ın gösterdiği Kara Murat'a döndü. Hepsi ona derin bir merakla bakıyordu. Komutanlardan biri :

-Sahi, dedi. Bu delikanlının az önce buraya girdiğini görmüştük.. Ama ona buraya girmek için gereken parolanın sizin tarafınızdan verildiğini düşünerek ses çıkarmamıştık...

Zeynep Sultan ilerledi, Kara Murat'ı elinden tutarak, isyancılara tanıttı :

-Baylar! Size Kara Murat'ı takdim ederim. Kendisi, bugüne kadar gördüğüm en yaman silahşordur.. Beni canavarların pençesinden kurtarmıştır.. Babamın yenilmez diye bildiği Vahap Pehlivanı iki saniye içinde yere vurmuştur... Bu gece bana en büyük yardımı Kara Murat yapacaktır.

Salonda bir mırıltı dolaştı..Herkes delikanlıya takdirle baktı.. Etraftan hayranlık dolu sesler

yükseldi.. İsyan başarılırsa Kara Murat'ın Muşar Kalesi'nin en önemli kişilerinden biri olacağı anlaşılıyordu.

Bazıları ilerleyip Kara Murat'ın elini sıkmak istedi.

Ama Kara Murat, uzatılan ellere bakmadı bile... Herkesin şaşkın bakışları arasında başını öne eğdi, yüzünü kederli bir ifade kapladı...

Zeynep Sultan'ın o anda içine düştüğü şaşkınlık o kadar büyüktü ki, kelimelerle anlatmak mümkün değildi...

Gözleri hayretle büyüyen genç kadının ayaklarının dibinden alevler fışkırsa bu kadar şaşırmaz, böyle dehşete düşmezdi...

Bu ne demek oluyordu böyle?

Kara Murat, kendisine uzatılan elleri neden sıkmamıştı?

Salonu, güvensizlik duygusunun yarattığı bir soğukluk kapladı... Herkes delikanlıya kuşkuyla bakıyordu.

Zeynep Sultan, sapsarı bir yüzle ve titrek bir sesle sordu :

-Bizimle birlikte hareket etmeyi kabul etmiyor musun?

Kara Murat, başını gururla kaldırdı, cesaretle parlayan siyah gözlerini Zeynep Sultan'ın

çer birden ansızın havada parladı.. Kara Murat'ı parça parça edeceklerdi :

-Hain !

-Bizi ele verecek !

-Onu gebertmek gerek !

-Casusu öldürelim !

-Bizi ele verirse hepimizin sonu gelir...

Kara Murat çevik bir hareketle iki adım geriye sıçrayıp hızla kılıcını sıyırdı :

yüzüne dikerek :

-Ben, dedi, Böyle düzenlerden anlamam. Öldürmek istediğim adamın karşısına geçer, kılıcını çekip kendisini korumasını isterim. Bir adamı, can düşmanım bile olsa, yatağında boğamam. Yalan söylemek ve gerçeği gizlemek adetim olmadığı için size bunları söylüyorum.. Ne yapayım, benim huyum bu...

Adamlar öfkeli çığlıklar attılar... On han-

-Bu yaptığım hainlik değildir!.. Adına mertlik derler... Ama sizin gibiler bunu bilmezler.

Müthiş bir kavga başlamak üzereydi.

Kapalı salonda, Kara Murat'ın, otuz kişinin saldırısına uzun süre dayanması olanaksızdı.

Fakat Zeynep Sultan elini kaldırarak adamlarına durmalarını işaret etti. Çünkü Kara Murat'ın kolay kolay boyun eğmeyeceğini, canını pahalıya satacağını biliyordu...

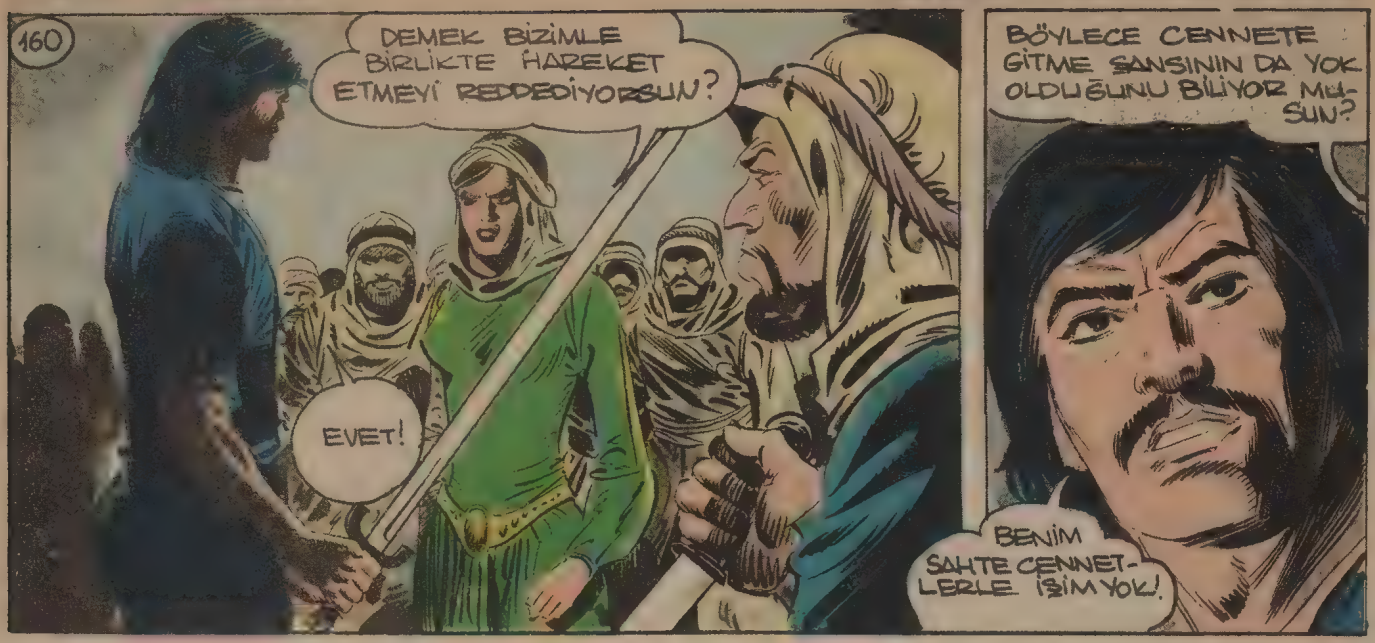

Böyle önemli bir gecede, daha başlangıçta adamlarının bir kısmını kaybetmek, bütün planını bozabilirdi.

Genç kadın, dişleriyle pembe dudaklarını kemiriyor, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu :

-Demek bizimle birlikte hareket etmeyi reddediyorsun?

-Evet...

-Böylece cennete gitme şansının da yok olduğunu biliyor musun?

-İçtiğim ilâçlı içkilerin etkisi çoktan geçti.. Benim sahte cennetlerle işim yok...

Kara Murat'ın sert konuşması, sakinleşmek üzere olan havayı yeniden gerginleştirdi.. Kaşlar çatıldı, homurdanmalar arttı...

Zeynep Sultan adamlarını susturarak, Kara Murat'a döndü :

-Fikrini açıkça söylemen, mert bir kişi olduğunu ortaya koyuyor.. Bunun için ve daha önce bana yaptığın yardımlar nedeniyle seni öldürtmeyeceğim.. Ama, amacıma ulaşıncaya kadar da, seni burada hapsetmek zorunda bulunuyorum.

Salondaki adamlar, başlarını sallayarak Zeynep Sultan'ın bu fikrini doğru bulduklarını gösterirken Kara Murat ateş saçan bakışlarını onların üzerinde dolaştırarak konuştu :

-Beni serbest bırakırsanız sizi ele vermem.. Çünkü ben bir hain, bir muhbir değilim... Bunu böyle bilmenizi isterim!..

Zeynep Sultan, Kara Murat'ı kendisine bağladığını sanmakla ne kadar hata ettiğini düşündü.. İçirdiği uyuşturucu maddelerin etkisinin bu kadar çabuk geçtiğini ilk kez görüyordu. Soğuk bir tavırla :

-Ya serbest bırakmazsam? diye sordu.

Kara Murat'ın gözlerinde, çelik ışıltısı gibi bir parıltı yanıp söndü, bıçak gibi keskin bir sesle:

-O zaman, zorla çıkar giderim !. dedi. .

Delikanlının kendisine olan sonsuz güveni Zeynep Sultan'ı titretti. Böylesine güçlü bir insanın kendi emrine girmemesi, genç kadın için gerçekten büyük kayıptı...

Kara Murat, sert adımlarla kapıya doğru yürüdü ve koridora çıktı. .

Kimse ona engel olmadı...

O zaman delikanlının kalbi ümitle doldu...

Hiç ummuyordu ama, galiba buradan kavgasız, dövüşsüz, sağsalim çıkabilecekti...

"Zeynep Sultan, kendisini ele vermeyeceğime inandığı için mi çıkmama engel olmadı? Yoksa bir tuzak mı hazırlıyor?" diye düşündü.

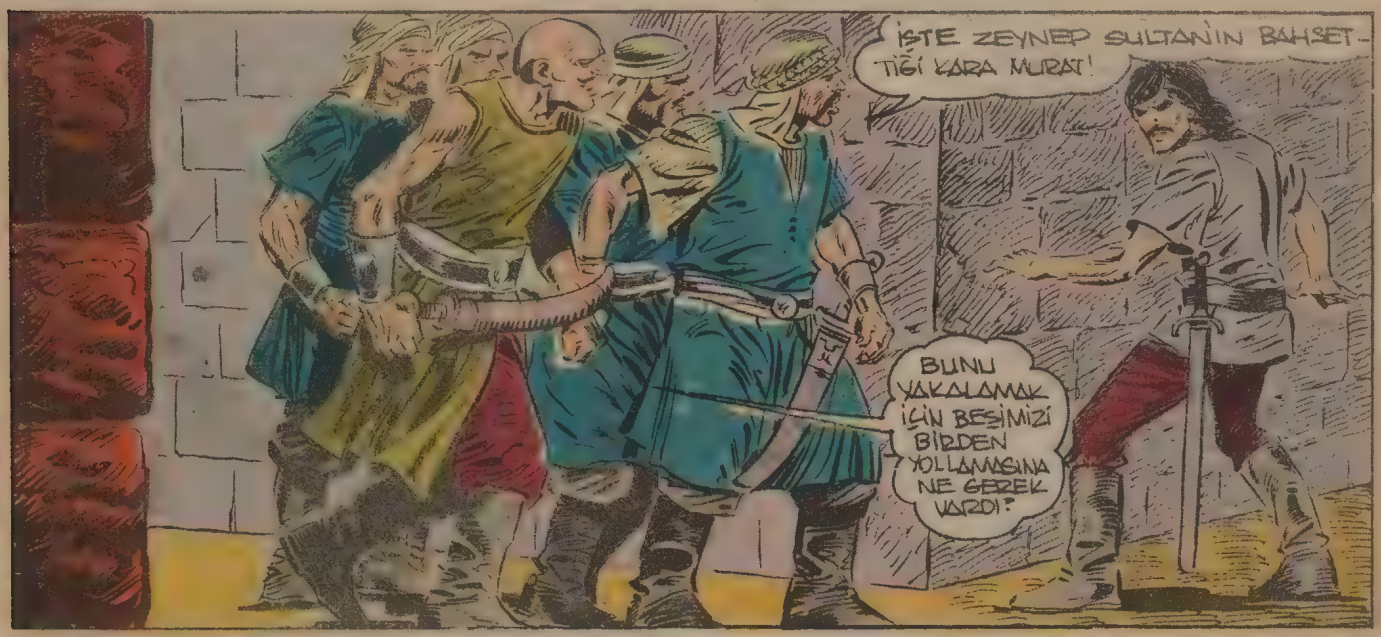

Tam koridorun sonuna yaklaşırken, birdenbire karşısına tepeden tırnağa silahlı beş silahşorun çıkarak yolunu kestiğini gördü. En öndeki silahşor :

-İşte Zeynep Sultan'ın bahsettiği Kara Murat ! dedi.

Ötekiler kaba kaba güldü. Dazlak kafalı olanı :

-Bunu yakalamak için beşimizi birden yollamasına ne gerek vardı? Ben tek başıma yapardım bu işi. . diye söylendi.

Beriki itiraz etti :

-Öyle deme. . Zeynep Sultan'ı kurtarırken on haydutla birden boğuşmuş...

Öndeki silahşor alaylı bir kahkaha attı :

-Tek başına on kişiyle boğuşmuş öyle mi ? Doğrusu bunu görmek isterdim. . Biraz palavraya benziyor...

-Haklısın.. Bazı şeyler var ki, insan gözleriyle görmeden inanmıyor.. Her halde palavra var bu işte...

Kara Murat, koridorun beş silahşorla kapandığını görünce durmuş, sakin bakışlarıyla adamları süzmeye başlamıştı. Onların konuşmalarını bir süre dinledikten sonra :

-Sanıyorum sizler beş kişisiniz, dedi ve yüzünde beliren zehir gibi alaylı bir gülümsemeyle sordu :

-Karşımda şansınızı denemek ister misiniz yiğit savaşçılar?

Silahşorlardan biri haykırdı :

-Bizimle alay ediyor? Ne bekliyoruz? Hemen tepeleyelim ! Benim sabrım kalmadı !

Öteki itiraz etti :

-Acele etme arkadaş ! Bırak da son duasını yapsın! Nasıl olsa geberteceğiz !..

Kara Murat, beş silahşoru, elleri kılıçlarının kabzalarında, kendisine doğru ilerlediklerini gördüğü zaman, hiç şaşırmamıştı...

Bu adamlar, kendisini öldürmek için üzerine geliyorlardı...

Zeynep Sultan ile isyancı arkadaşlarının müthiş sırlarını öğrendikten sonra, buradan sağ çıkmasına izin vereceklerini hiç ummamıştı zaten...

Zeynep Sultan, cellat olarak bu adamları seçmişti demek ki.. Ölüm yeri de, koridorun sonuydu...

Birden genç kadına karşı büyük bir öfke duydu..

Onun hayatını kurtarmıştı.. Canını tehlikeye atmış, haydutlarla dövüşmüş, Fırat nehrinin azgın sularıyla boğuşmuştu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 NİSAN 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 170 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Şimdi ise Zeynep Sultan, kendisini öldürtmek için üzerine beş adam yolluyordu..

"Kurtulursam, ondan bunun hesabını soracağım" diye söylendi.

Kılıcını çekti, keskin bakışlarını düşmanlarının üzerine dikerek:

-Haydi pis cellatlar, diye gürledi. Aşağılık hanımınızın verdiği görevi yerine getirin...

Beşi birden kılıçlarını çekti. Dazlak kafalı

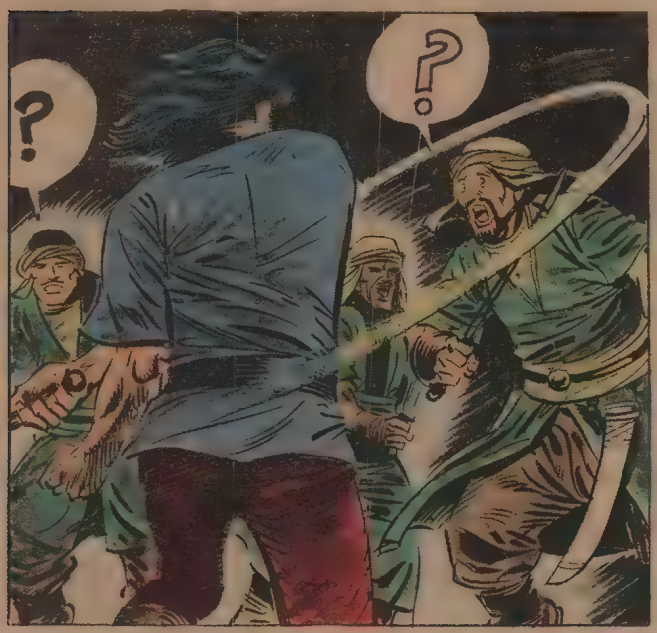

beş kişiydi.. Üstelik Muşar kalesinin en yaman silahsorlarıydı hepsi de...

Zeynep Sultan'ın adamları, ilk saldırıdan sonra karşılarındakinin öyle kolay kolay yutulur lokma olmadığını anlayarak şaşkına döndüler. Bu yabancı genç, doğrusu kılıcını büyük bir ustalıkla kullanıyordu.

Çok çevikti.. Vücudu yay gibi geriliyor, eğilip bükülüyor, kılıçlı kolu havada şimşek gibi

silahşor:

-Haydi arkadaşlar, diye bağırdı. Şu kabadayıdan biraz kan alalım..

Silahşorlar kendilerine korkusuzca meydan okuyan gencin üzerine büyük bir öfkeyle atıldılar. Hepsi de onu tepelemenin çok kolay olacağını sanıyordu..

İlk bakışta, haksız da değildiler.

Çünkü Kara Murat bir kişi, kendileri ise

daireler çiziyordu.

Delikanlı artık, bir ölüm kasırgası gibiydi.

Şimdi yalnız dövüşmek vuruşmak, kan ve ölüm saçmak, yolunu kesen adamların kafasını dağıtmak, kolunu koparmak, kulaklarını kesmek doğramak, budamak, ya ölmek, ya da öldürmek istiyordu.

Beş silahşor, ummadıkları bir fırtınaya yakalanan yolcular gibi paniğe kapılmışlardı..

Birkaç saniye sonra acı bir haykırış duyuldu:

-Ah, yanağım...

Bu sesi hemen başka bir feryat izledi:

-Kulağım..Kulağım gitti..Alçak adam. Bunu pahalıya ödeteceğim sana...

Derken bir inilti daha işitildi:

-Ah yüzüm...

Üç adam birden ellerini yüzlerine götürdükleri vakit, parmaklarının kandan kıpkızıl olduğunu dehşetle gördüler...

Kara Murat'ın kılıcı, intikam rüzgârı gibi esmiş, silahşorların yüzünü korkunç bir şekilde doğramıştı..

Delikanlı dövüşmeye devam ederek:

-Artık elimden kurtulsanız bile bu yüzle insan içine çıkamazsınız, diye homurdandı.

Kılıçlar birbirine çarpıyor, çelik şakırtıla-

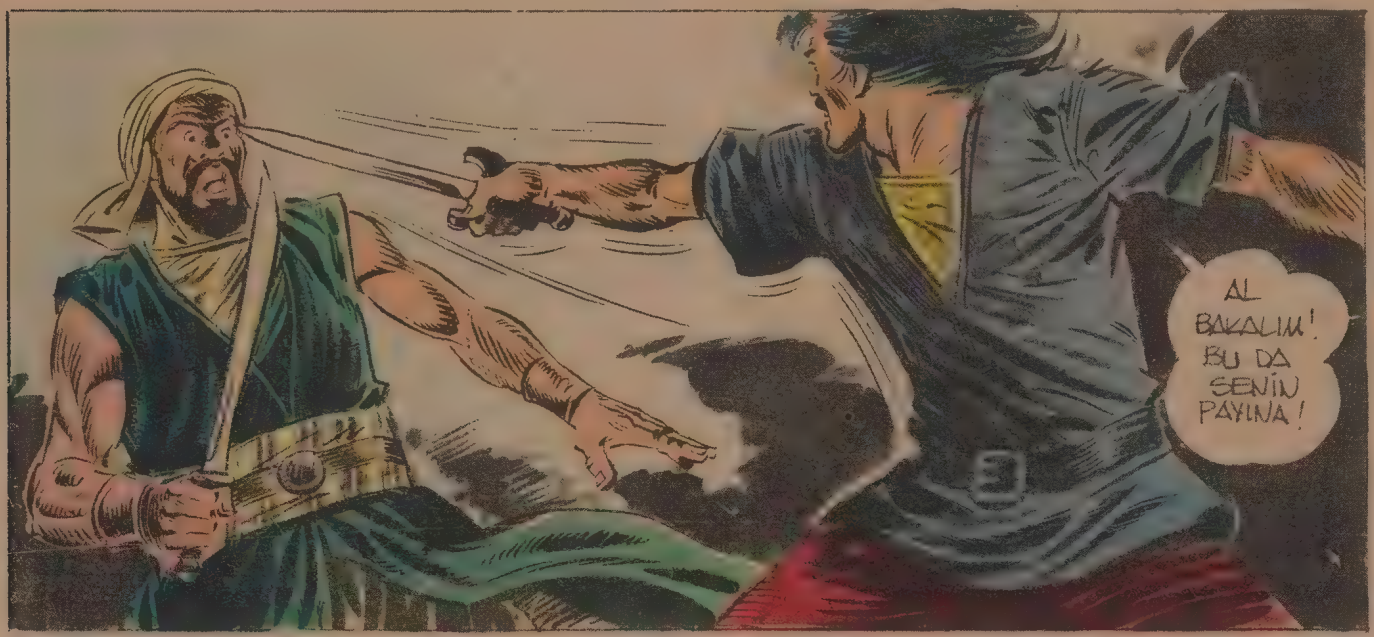

rı arasında küfürler birbirine karışıyordu:

-Kara Murat..Pis casus. Artık senin için kurtuluş yok..Yarım dakikalık ömrün kaldı, anladın mı serseri köpek?

-Ciğerlerini çıkarıp kedilere yedireceğiz..

-Gözlerini oyacağız..

-Beynini patlatacağız senin...

Kara Murat, söylenenlere hiç aldırmadan sağa sola, öne arkaya sıçrıyor, kendisini korurken ansızın yaptığı ataklarla karşısındakileri birer birer avlıyordu:

-Al bakalım, bu da sana ahbap..Yanağında, açmış olduğum bu yaranın sana çok yakışacağını sanıyorum..Her zaman aynaya bakarken beni hatırlarsın..Al bakalım..Bu da senin payına. Kaşının yarısı gitti. Ama eminol yakışıklılığından bir şeyin eksilmedi...

Geniş koridorda, kanlı bir oyun oynanıyordu.

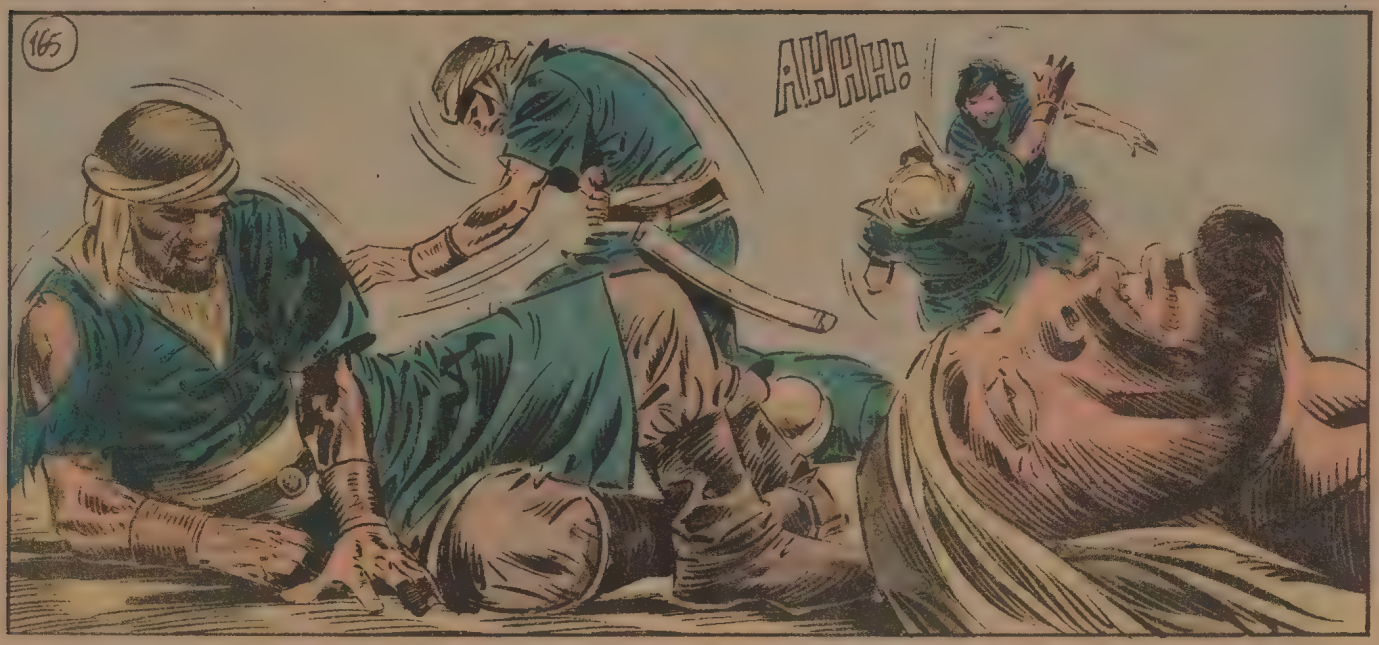

Kara Murat'ın dili de kılıcı gibi öldürücüydü...

Her yer kan içinde kalmıştı...

Onu bir vuruşta yere sereceklerini sanan silahşorlar yaralanmışlar, perişan bir hale düşmüşlerdi..Üstleri başları paramparça olmuş, yüzleri gözleri kan içinde kalmıştı..

Kara Murat mükemmel dövüşüyordu ama karşısındakiler de beş kişiydi..Üstelik hepsi de iyi yetiştirilmiş, birinci sınıf savaşçıydı..

Delikanlı, bunlardan üçünü ağır şekilde yaralayarak yere serdiği zaman kendisi de aldığı, yaralarla bitkin düşmüştü..

Hele omuzundan aldığı yara biraz derindi ve ona çok büyük acı veriyordu..

Son bir gayretle atılıp adamlardan birini daha yere serdi...

Yorgunluktan cins bir at gibi soluyordu..

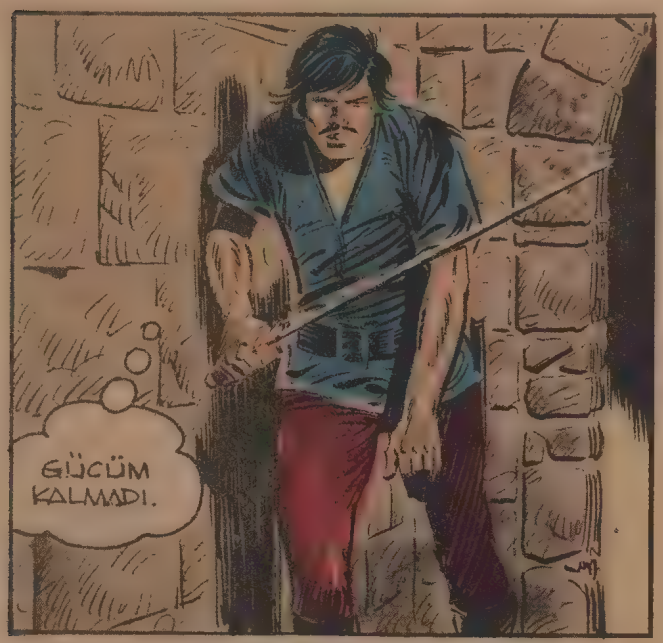

Bacakları kendisini taşıyamayacak hale gelmişti..

Duvara dayanarak birkaç saniye öyle kaldı.

Yavaş yavaş güçten düşüyor, gözleri kararıyordu..Bir ara ona, koridorun tavanı başına yıkılıyor gibi geldi..

Az sonra, yere serilen beş adamdan, yarası en hafif olanı kendisini toparlayarak ayağa kalktı. Kara Murat'ı ayakta görünce derin bir hayret

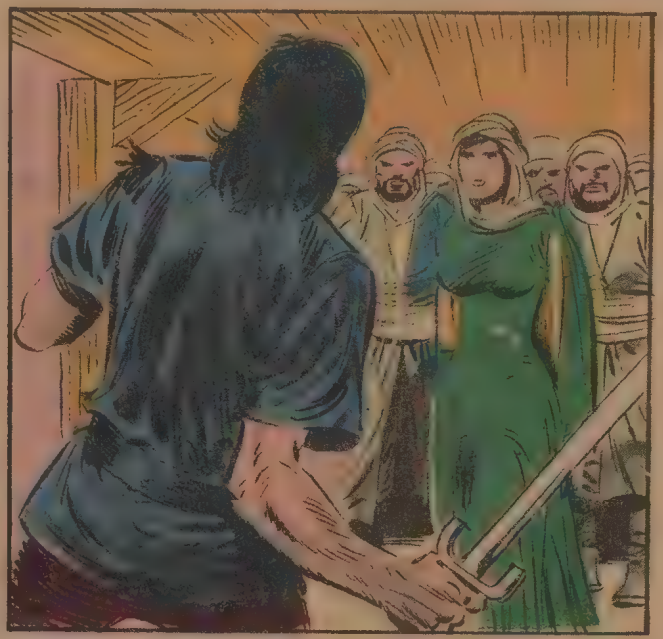

çığlığı boğazından fırladı:

-Aaa.Ölmemiş..Hâlâ yaşıyor..

Bu haykırış Kara Murat'ı kendisine getirdi. Yaralıların üzerinden atlayarak kapıya doğru koşmaya başladı..

Merdivenlerden tırmanıp harap bir salona çıktığı vakit, karşısında Zeynep Sultan'la bir düzine silahlı adamın durduğunu görerek titredi...

Zeynep Sultan'ın yüzü sapsarıydı.. Pembe dudaklarının rengi uçmuş, bakışları kararmıştı.. Kara Murat'ı canlı görünce adamlarına kızdı:

-Aptal herifler.. Beceriksizler.. Beş kişi bir kişiyle baş edemedi.. Bir de kendilerini usta silahşor zannederler..

Zeynep Sultan'ın Kara Murat'a karşı bir kini yoktu. Fakat öğrendiği sırrı Şeyh Gaffar'a söylemesinden korkuyordu.. Bu yüzden onu öl-

kese kafa tutması işten bile değildi. Kara Murat, kendilerine katılmayı kabul etseydi, babasını kolayca alt edebilecek ve saltanat koltuğuna kurulacaktı..

Bunu düşününce öfkesi alevlendi, hırçın bir sesle adamlarına haykırdı:

-Öldürün.. Yaşatmayın haini...

Kara Murat, üzerine saldıran on adamdan

dürmesi şarttı.. Kara Murat bu binadan dışarı sağ çıkarsa her şey berbat olacak, bütün darbecilerin hayatı tehlikeye girecekti.. O, yok edilmesi gereken bir belâydı..

Böyle düşünmekle beraber içinden delikanlıyı takdir ediyordu. Tek başına, beş yaman silahşoru çiğneyip geçmesi gerçekten olağanüstü bir şeydi...

İnsanın böyle bir adamı olduktan sonra her-

kurtulmak için yukarı tırmanan merdivenlere doğru atıldı.

İkinci kata çıktığı anda, karşı koridordan dört kişinin kendisine doğru koştuğunu görüp bir üst kata doğru tırmanmaya devam etti..

Her yandan silahlı adamlar fırlıyordu..

Zeynep Sultan onu yok etmek için bütün silahşorlarını seferber etmişti...

Üçüncü katın koridoruna çıkıp yürürken öbür uçtan silahlı adamların yolunu kestiklerini gördü..

Şimdi iki ateş arasında kalmıştı.

Kurtulması imkansız görünüyordu.

Onu, ya diri diri ele geçirecekler, ya da öldüreceklerdi.

Zeynep Sultan:

-Teslim olmazsa gebertin diye haykırdı..

Adamlar, Kara Murat'ı iki taraftan sıkıştırıp yok etmek için hızla atıldılar..

Ama hamleleri boşa gitti.

Çünkü delikanlı, koridorun yanında gözüne çarpan bir kapıyı açarak içeri girmiş, kapıyı adamların yüzlerine kapayıp kilitlemişti..

Zeynep Sultan'ın silahşorları, avlarını ellerinden kaçırmış aç kurtlar gibi uludular. Kapıyı omuzlayıp, öfkeyle tekmelediler.. Bir yandan da

ağıza alınmayacak küfürler savuruyorlardı..

Zeynep Sultan şeytanca bir gülümsemeyle:

-B[illegible]ayın, kapı çok sağlam, kıramazsınız. V[illegible] işten, dedi..

Adamlar şaşırdılar..

-Nee? Kaçmasına göz mü yumalım yani?

-Hayır.. Kaçamayacak.. Ona korkunç bir ölüm hazırladım.. Böyle olmasını istemezdim ama o bize karşı çıktı. Birliğimizi tehlikeye soktu ve ölümü hak etti...

Zeynep Sultan, binanın çatı katına geldiklerini, Kara Murat'ın sığındığı küçük odanın, bu kapıdan başka çıkacak yeri olmadığını biliyordu.

Dama çıkabilse bile nereye gidecekti? Aşağıya atlayamazdı. Çünkü bir kuyu kadar derindi ve ölüm muhakkaktı.

CENNETİ SATAN ADAM

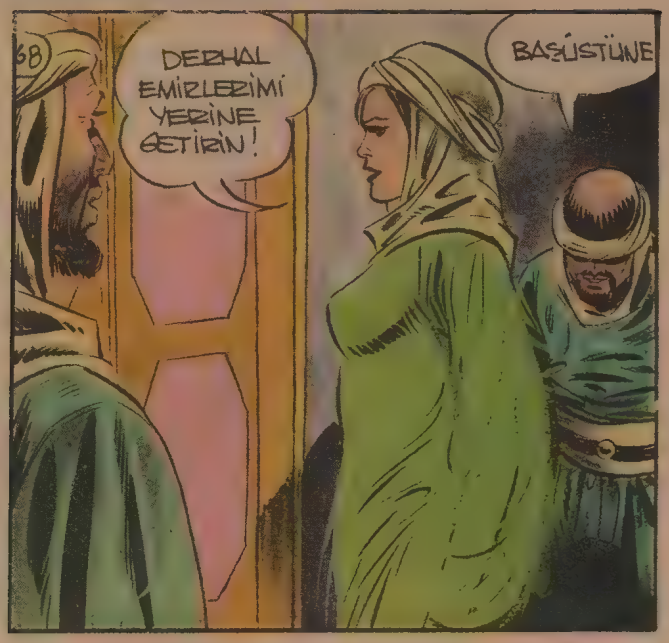

Köşkün yanında, o köşk gibi birkaç harap binadan başka hiç bir şey yoktu. Bağırsa da haykırsa da sesini kimseye duyuramazdı..

Adamlarından birini çağırdı..

Bazı emirler verdi..

Adam on dakika sonra döndü. Yanında bir kaç kişi daha vardı...

Bunlar, tuğla ve harç da getirmişlerdi.

Hemen işe koyularak, Kara Murat'ın girdiği odanın kapısına kalın bir duvar ördüler.

Zeynep Sultan, zehirli bir gülümseyişle adamlarına sordu:

-Fikrimi nasıl buldunuz?

Hepsi birden hayranlıkla:

-Mükemmel, dediler. Kara Murat'a eşsiz bir mezar hazırladınız..

-Siz otuz kişi canını alamadınız ama şimdi açlıktan ve susuzluktan kıvrana kıvrana ölüp gi-

decek..

Zeynep Sultan merdivene doğru yürürken:

-Kara Murat belâsından kurtulduk, diye sevinçle mırıldandı..

Genç kadın bu fikri, yıllar önce babasından öğrenmişti..

Şeyh Gaffar, ünlü ve güçlü bir bey olmadan önce böyle yepyeni bir ölüm şekli icat etmişti... İşlerini bozan adamları çağırtır, bir mahzene, ya da çatı arasında bir odaya kapatıp kapının önüne kalın bir duvar ördürürdü.

Artık içerideki adamı bir daha kimse hatırlamaz, yiyecek, içecek vermez, arayan soran olmazdı.

Talihsiz adam, açlıktan günlerce can çekişir ve sonunda ölürdü...

★★★

Kara Murat, tavan arasında girdiği odanın kapısını kilitleyince rahat bir soluk almıştı. Sevinç içinde:

-Şimdilik kurtuldum, diye mırıldandı.

Ama bu kurtuluşun geçici olduğunu biliyordu. Az sonra Zeynep Sultan'ın adamlarının kapıya yükleneceklerini ve kısa zamanda kırıp içeri gireceklerini düşündü...

O zaman ölene kadar çarpışacaktı...

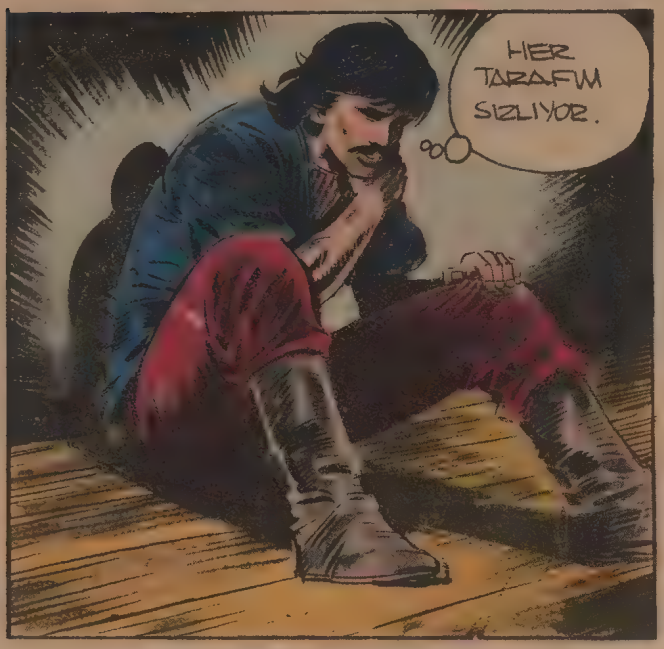

Bir kenara otururak dinlenmeye çalıştı. Bütün vücudu sızlıyor, kemikleri ağrıyordu. Aldığı yaralar derin değildi ama ona çok acı veriyordu.

Aradan uzun süre geçtiği halde kapının zorlanmadığını görünce şaşırdı...

Adamlar neden saldırmıyordu?

Yoksa açlık ve susuzluktan ölmesini mi bekleyeceklerdi?

-"Eğer amaçları buysa, aldanıyorlar. Onlardan önce ben saldırıya geçerim." diye mırıldandı.

Ani bir kararla yerinden fırlayıp kapıya koştu, anahtarı çevirip açtı..

Birden gözleri dehşetle büyüdü...

Karşısında kapkara bir duvar vardı..

Yüreğini öldürücü bir endişe kapladı, alnında iri ter taneleri belirdi:

-Vay canına. Kapının önüne duvar örmüşler. Diri diri bu odaya gömmüşler beni rezil herifler.

Bir süre sonra kendini toparladı, daha sakin ve soğukkanlı düşünmeye başladı..

Acaba bu odadan kaçmak imkânsız mıydı?. Hiç kurtulma şansı yok muydu?

Bunu anlamak için bulunduğu yeri karış karış incelemeye başladı...

KARA MURAT

CENNETİ SATAN ADAM

Ufak bir odaydı burası.. Tavandaki küçük pencereden içeriye hafif bir ışık sızıyordu..

-Demek sabah oluyor, diye söylendi.

Bu pencereden dama çıkabilirse belki kaçacak bir yer bulabilirdi.

Tavan fazla yüksek değildi. Kara Murat, baca klarında kalan son güçle pencereye sıçradı, kol kuvvetiyle kendisini yukarı çekip dama çıktı..

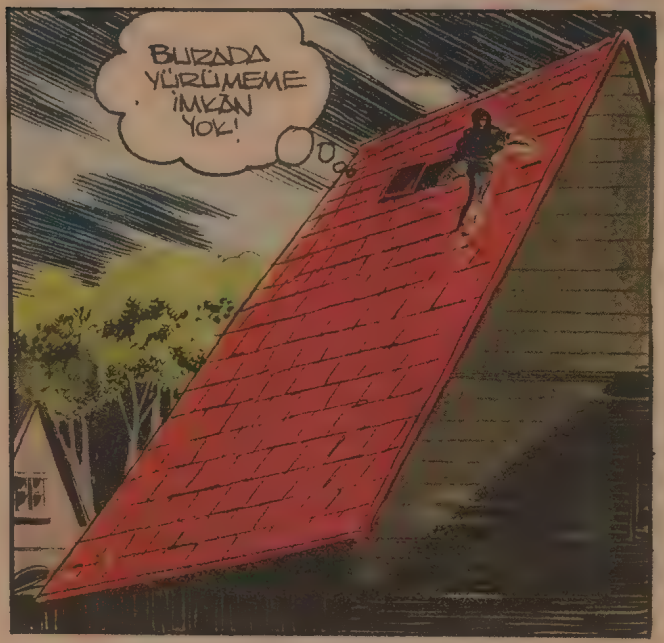

Çevresine bakındığı vakit, kaçmanın imkansız olduğunu görerek umutsuzca içini çekti.

Çatıda yürümek olanaksızdı. Tutunacak en küçük bir yer bile yoktu. Damdan aşağıya baktı. Yerden en az otuz metre yükseklikteydi..

Kurtuluş çaresinin olmadığı görülüyordu.

Hiç olmazsa, kılıcı elinde dövüşerek ölseydi.

Böyle fare gibi kapana tutulmuş durumda, açlıktan ve susuzluktan kıvrana kıvrana ölmek onun için çok acı bir son olacaktı..

İçindeki bütün öfkeyi boşaltırcasına haykırdı:

-Alçaklar! Reziller! Lanet olsun hepinize..

Nereden geldiği belli olmayan bir ses:

-Ne var? Ne bağırıyorsunuz sabah sabah? diye sordu.

Kara Murat çevresine hızlı bir bakış fırlattı.. Karşıda bir çatı daha vardı. Bu çatının küçük penceresinden bir baş uzanmış ona bakıyordu. Karşı çatı karanlıkta kaldığı için seslenen kişinin yüzü seçilemiyordu..

Kara Murat alaylı alaylı güldü:

-Ne o ahbap seni gözcü olarak mı oraya yerleştirdiler? O mendebur ve ahlâksız hanımına söyle, buradan mutlaka kurtulup ondan bunun hesabını soracağım...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 MAYIS 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 171 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Karşı çatıdan ansızın sevinç dolu bir ses yükseldi:

- Çok şükür seni buldum!
- Kimsin sen?
- Beni tanımadın mı?
- Senin gibi köpekleri nereden tanıyayım?
- Öyle deme beyzadem... Yüzüme iyice bak. Karanlıkta yüzümü seçemiyorsan, sesimi tanıman gerek...

Karşı damdaki gölge başını biraz daha yukarı çıkarınca günün ilk ışıkları yüzüne vurdu.. Kara Murat birden onu tanıdı.. Bu büyük bir insan değildi.. Bir çocuktu...

- Şimdi seni tanıdım, diye haykırdı. Sen Hüseyin değil misin?.. Tuh, Allah canını almasın. Günlerden beri neredesin be çocuk? Orada işin ne?
- Beni buraya yerleştirdiler beyzadem.. Yakaladıkları vakit esir gibi davranmışlardı, şimdi

misafir ediyorlar...

Kara Murat, Durakoğlu'nun yakalanması sırasında Şeyh Gaffar'a söyleyip, Hüseyin'i serbest bıraktırdığını hatırladı. Demek çocuğa, karşıdaki köhne binada yatacak bir yer vermişlerdi.. Kendi kendine:

- Ne güzel bir rastlantı! diye mırıldandı..

Hüseyin ona seslendi:

- Sen orada ne yapıyorsun beyzadem?
- Beni hapsettiler buraya.. Kapıyı da duvarla ördüler.. Diri diri mezara gömdüler senin anlayacağın.. Aşağıya atlayıp ölmezsem, burada açlıktan, susuzluktan gebereceğim...
- Şeyh Gaffar mı yaptırdı bu işi?
- Bırak şimdi bunları.. Buradan kurtulmam için bana yardım et...

Kara Murat'a güç durumda iken hizmet etmek fikri, küçük Hüseyin'i birden coşturdu, sevinç içinde:

- Bekle beyzadem, şimdi geliyorum, diyerek, pencereden kayboldu..

Kara Murat onun arkasından:

- Dur beni dinle, bana kalın ve uzun bir ip bulman gerek! diye bağırdı, ama duyuramadı.

Canı sıkılmış bir halde pencereden içeri girip, odanın ortasına oturdu, yaralarını saydı.. Üç delik vardı vücudunda...

- Demek Zeynep Sultan'a iade etmeye borçlu olduğum üç yara var! diye söylendi..

Yaraları önemli değildi. Sadece canını yakıyordu o kadar...

Sık sık pencereden dama çıkıp bakıyor, Hü -

seyin'den heyecanla haber bekliyordu. Çünkü, buradan yalnız onun yardımıyla kurtulabileceğini anlamıştı..

Gözleri ve kulakları hep karşıdaki damdaydı.

Aradan zaman geçtikçe endişelenmeye, umudunu yitirmeye başladı.

Nerede kalmıştı bu çocuk? Ne yapmayı düşünüyordu? Birdenbire titredi. Gözlerinde bir sevinç ışığı yandı Hüseyin, Kara Murat'a sesleniyordu :

-Geldim beyzadem.. İp bulmak zor olduğu için geciktim...

-İp mi getirdin?

-Evet...

-Hay aklınla bin yaşa.. Çabuk bir ucunu bana at.

-İpi taşa bağladım, şimdi atıyorum beyzadem .

-Sağlam mı bari?

-Evet.. İşte attım...

Hüseyin ipi fırlattı. Kara Murat havada yakaladı, sonra odaya inip, kapının tokmağına sıkıca bağladı..

Tekrar dama çıktığı vakit, iki bina arasında ipten bir köprü kurulmuştu. Hüseyin de ipi kendi bulunduğu odadaki ağır bir masanın bacağına bağlamıştı.. Kara Murat:

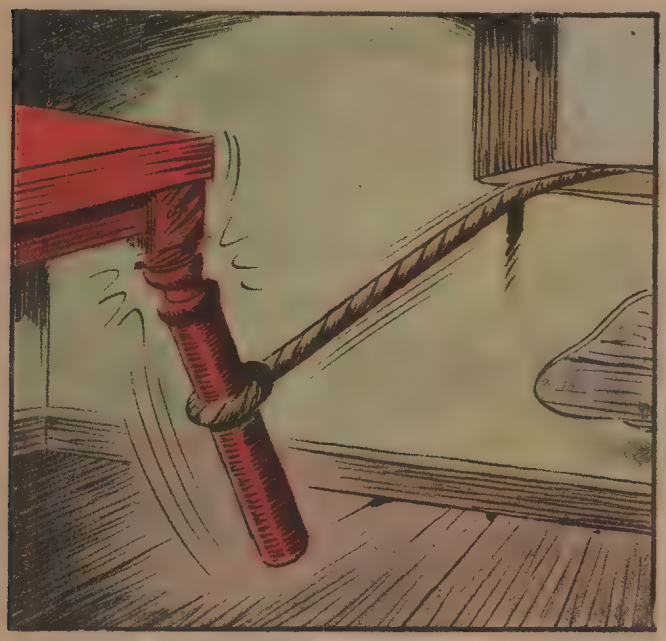

bıraktı, yavaş yavaş karşı dama doğru ilerlemeye başladı..

Parmakları ipi sımsıkı kavramış, kol adaleleri çelik gibi sertleşmişti..

Fakat, daha birkaç metre gitmemişti ki, korkunç bir çatırtı koptu, ipin, Hüseyin'in bulunduğu tarafta olan kısmı birden boşaldı.

Masanın bacağı kırılmıştı! ..

Küçük Hüseyin, ipi gerçi çok sıkı bağlamıştı ama, yıllardır bakımsız kalan masanın bacağının içinden çürümüş olabileceğini hiç düşünmemişti...

- Düğümü sıkı attın mı? diye sordu.

Hüseyin, hayatının en mutlu dakikalarını yaşıyor, bu hizmetiyle efendisinin hayatını kurtardığını düşündükçe göğsü gururla şişiyordu:

-Hiç merak etme beyzadem, sımsıkı bağladım. Yol hazır, geçebilirsin!

Bu köhne binalar, kalenin en uzak köşesinde olduğu için etrafta kimseler yoktu.

Kara Murat, ipe tutunarak gövdesini boşluğa

Kara Murat ansızın kendisini boşlukta buldu.

Hüseyin korkunç bir çığlık attı.

Kara Murat ipin bağlı kaldığı binanın duvarına hızla çarptı. Ama çevik bir hareketle dönüp, ayaklarını duvara dayayarak çarpışın şiddetini azalttığı için tehlikeyi ucuz atlattı.

İp parmaklarını kesmiş, avuçlarının içini paralamıştı. Duyduğu büyük acıya rağmen, bütün gücünü kullanarak yavaş yavaş aşağıya kaydı, iki metre kala ipi bırakarak bahçeye atladı.

Bu sırada, büyük bir üzüntü içinde, Kara Murat'ı izleyen küçük Hüseyin:

- Allah beni kahretsin! Az daha onu öldürüyordum! Ne aptal şeymişim ben! diye düşünüyordu.

-Affetmek de ne demek? Hayatımı sana borçluyum küçük.. Aşağıya in de alnından öpeyim senin...

★★★

Zeynep Sultan, Kara Murat'ın sığındığı odanın kapısına duvar ördürdükten sonra, harap binadan, öfkeyle çıktı. Sadık adamlarından ikisi de peşinden geliyordu.

Kara Murat, bahçeye indikten sonra, başını kaldırarak Hüseyin'e seslendi:

- Üzülme küçük!.. Olur böyle şeyler!

Hüseyin'in kalbi derin bir acı içindeydi. Utancından ona bakamıyordu. Gözlerini başka tarafa kaçırarak:

-Beni af mı ediyorsun beyzadem? diye sordu.

Kara Murat gülümsedi:

Genç kadın acı acı içini çekerek:

"-Babamı bir saat içinde yok etmezsem, bütün planlarım altüst olacak" diye düşündü.

Kalbi derin bir endişeyle titriyordu..

Gözlerinde, babasını öldürmek fikrinin, korkunç parıltıları vardı.

İstese onu zehirleyebilir, ya da kalbine bir hançer saplayabilirdi...

Ama bu, kale içinde kanlı kavgaların çıkmasına sebep olurdu.. Çünkü kale halkının çoğu, şeyhe bir köle gibi sadıktı..

Şu halde en uygun yol, onu bir yabancının öldürmesiydi...

Şeyhin katili yakalanıp, başı kesilerek cezalandırılırsa, fedailerin öfkesini yatıştırmak çok kolay olurdu.

Zeynep Sultan, babasını Kara Murat'a öldürtebileceğini düşünerek planlarını buna göre hazırlamış, ama delikanlı onunla işbirliği yapmayı reddedince her şey alt üst olmuştu. Vahşi bir tavırla gülümseyerek:

- Galiba cinayetten sonra onu idam ettireceğimi anladı! diye mırıldandı.

Şimdi bir başka yabancı bulması gerekiyordu. Güçlü, gözü pek, eline çabuk bir yabancı...

Bu kim olabilirdi?

Gözleri birden sevinçle parladı, dudaklarına zalim bir gülümseme yayıldı:

-Şimdiye kadar neden aklıma gelmedi?. Durakoğlu var ya! Ondan faydalanabilirim.. Babama karşı büyük bir kin besliyor. Onu öldürmek için kalkıp buraya kadar geldi. Cinayeti Durakoğlu işlerse, benden kimse kuşkulanmaz. Babama en sadık olan fedailer bile emrime girer...

Zeynep Sultan, yanındaki adamlara bazı emirler verdi, sonra onlardan ayrılarak tek başına, zindanların bulunduğu binaya doğru yürümeye başladı...

Sabahın alacakaranlığında Zeynep Sultan'ı karşısında görünce gözleri iri iri açılan zindancı korkuyla kekeledi:

- Buyurun sultanım...

-Mahkûmu göreceğim!

-Hangi mahkûmu?

-Durakoğlu'nu...

-Fakat efendimiz...

-Ne diyorsam onu yap zindancı! İtiraz istemem...

Zeynep Sultan'ın sözlerinde tüyler ürpertici bir tehdit vardı. Bakışları öyle vahşi, öyle sabırsız bir ateşle yanıyordu ki, zindancı boyun eğmek zorunda kaldı:

-Emredersiniz...

-Bana, onun kapatıldığı hücreyi göster!

-Eşkıya ile aynı hücrede kalıyor... Benimle gelin.. Fakat babanız bunu duyup kızarsa, lütfen beni koruyun...

-Babam duymayacak, sen de mükafatını göreceksin...

-Sağolun sultanım!..

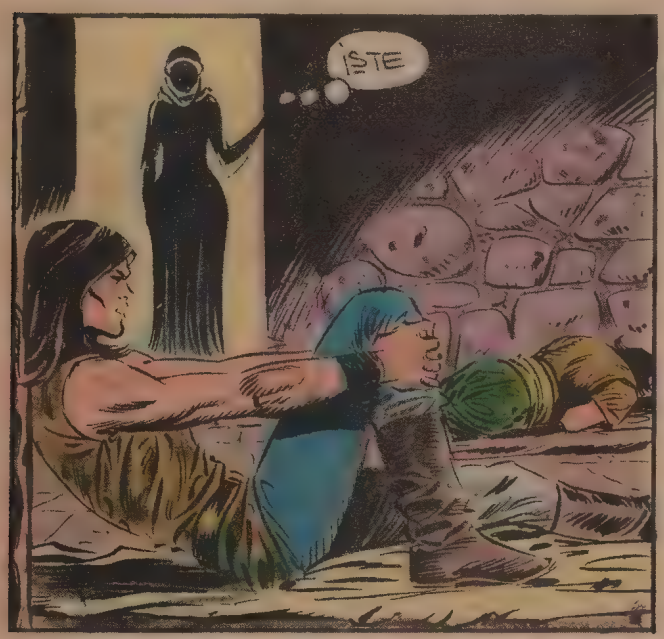

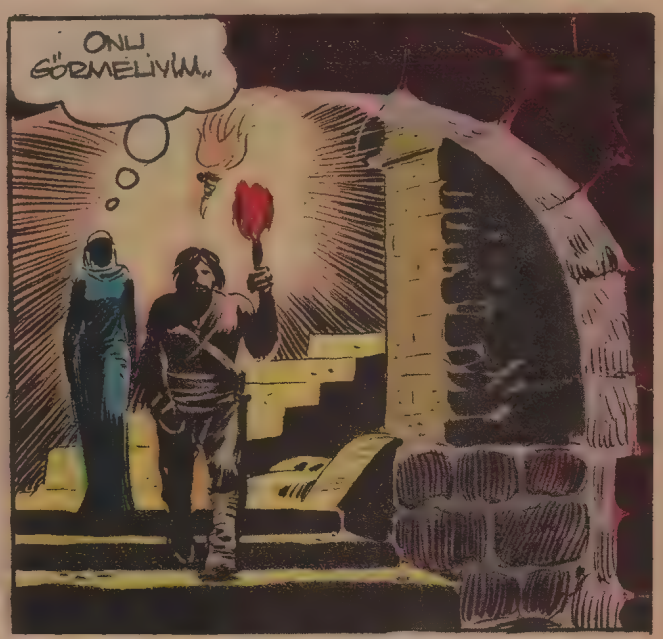

Zindancı, eline yanan bir çıra aldı. Taş basamaklı merdivenlerden inip, rutubetli koridorlardan, hücrelerin bulunduğu bölüme doğru ilerlediler...

Birkaç dakika sonra zindancı bir hücrenin önünde durdu. Zeynep Sultan:

- Aç kapıyı! diye emretti.

Zindancı bu emre derhal uydu ve genç kadın, yanan çıranın ışığı altında zindanın bir köşesindeki şiltenin üzerine kıvrılarak uyuyan eşkıya Kürt Abdo'yu gördü...

Durakoğlu ise öbür köşedeki şiltenin üzerindeydi. Fakat uyumuyordu. Sırtını duvara dayamış, ayaklarını hücrenin ortasına doğru uzatmıştı...

Genç adam, zindanın demir kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğu halde yerinden kımıldamadı.. İnanılmayacak kadar soğukkanlıydı.. Sakin bir sesle:

- Vakit geldi mi? diye sordu.

Tatlı bir ses:

-Cesaretine hayranım, dedi. Ölüm karşısında bile cesursun. Ama buraya seni cellada teslim etmeye değil, hayata ve özgürlüğe kavuşturmaya geldim. . .

Durakoğlu, başını kapıya doğru çevirdi. Zeynep Sultan'ı görünce hayretle yerinden fırladı:

-Nee? Siz ha? Gözlerime inanamıyorum. . .

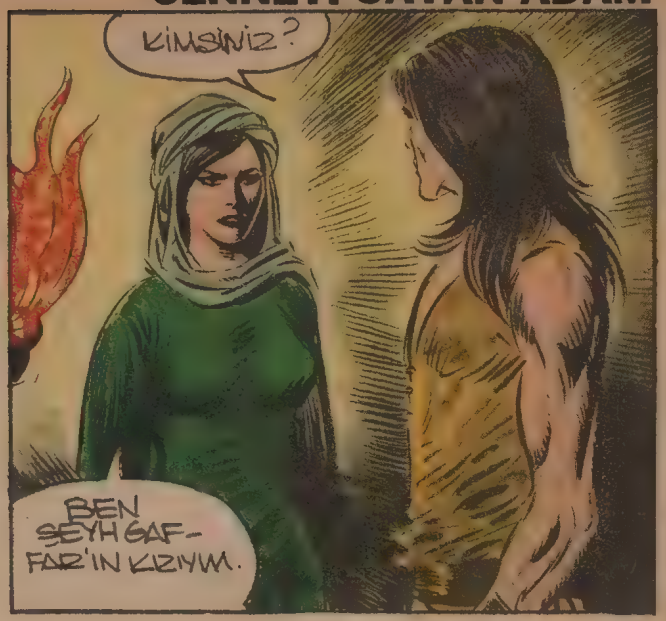

- Evet, benim. . Handa seni ziyaret eden ve kaleye girmek için yol gösteren kadın. . .

-Buraya nasıl girdiniz? Kimsiniz? Neden bana yardım ediyorsunuz?

Zeynep Sultan garip bir şekilde gülümsedi. Parlayan gözlerinde sınırsız bir ihtirasın alevleri tutuşuyordu. Acı bir sesle:

-Ben, Şeyh Gaffar'ın kızıyım! dedi.

Bu kısa cümle, Durakoğlu'na bütün gerçeği bir

anda anlattı. Delikanlı zeki bakışlı gözlerini genç kadına dikip onu uzun uzun süzdü:

-Lütuf buyurup, zindanıma kadar geldiğiniz için size minnettarım. Şimdi söyleyin, benden yardım mı istiyorsunuz?

Genç kadın Durakoğlu'na cevap vermedi, zindancıya dönüp, yanan çırayı elinden aldı, bir işaretle ona çekilmesini emretti. Adamın, konuşulanları duymasını istemiyordu. . .

Durakoğlu hafifçe gülümsedi:

-Yanılmıyorsam, ne istediğinizi anladım. . Ama bunu bir defa da sizin ağzınızdan duymak isterim. . Teklifinizi söyleyin. . Bakalım kabul edilebilecek gibi bir şey mi?

Zeynep Sultan hayretle mahkûma baktı. . . O, zindana girerken, hayatını kurtarmak için her teklifi kabul etmeye hazır, ezik, boynu bükük bir adam bulacağını sanmıştı.

Oysa şu anda karşısında duran, adeta kendisine meydan okuyan bir insandı. Acı bir sesle:

-Burada, senin hayatın üzerine pazarlık yapacağız! dedi. Ama sevineceğin yerde, bu sakin duruşun, meydan okuyan bu halin, dudaklarındaki alaylı gülümseme bana hakarettir...

Durakoğlu, genç kadının sinirli haline yine gülümseyerek baktı:

-Ölüme mahkûm olan ve bu yüzden artık, hiç bir şeyden korkusu kalmayan bir adamın bu hakkıdır sanırım...

Zeynep Sultan öfkeyle dudaklarını ısırdı. Konuşmanın şekli, işi tehlikeli bir duruma götürüyordu. Durakoğlu da Kara Murat gibi, teklifini ret mi edecekti yoksa?

Nasıl insanlardı bunlar?

Can düşmanlarının başı için bile, başkalarıyla pazarlığa girmemekte direniyorlardı.. Mertlik mi, yoksa aptallık mıydı bu?

Zeynep Sultan sesini yumuşatıp, yüzüne tatlı bir ifade vermeye çalışarak:

-Bakıyorum, dedi. Ne durumda bulunduğunu ve sana getirdiğim affın değerini anlamıyor gibisin..

Durakoğlu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Dudaklarındaki gülümseme zehir gibi, alaylı bir hal almıştı:

-Sizden af beklediğimi nerden biliyorsunuz?

Zeynep Sultan'ın kalbinde ansızın bir öfke seli kabardı.. Bu kadarı da çoktu artık.. O buraya Durakoğlu'na hâkim olmaya gelmişti.. Oysa şimdi karşısında alaylı sesi, sakin duruşuyla, kendisini çileden çıkaran bir insan vardı. Hırçın bir sesle sordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 MAYIS 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 172 FİYATI: 150 KURUŞ

Sevgili Okuyucular,

Artan maliyet nedeniyle, derginiz KARA MURAT, bu sayıdan itibaren 150 kuruşa satılacaktır. Elimizde olmayan bu fiyat artışını hoşgörü ile karşılayacağınızı umuyoruz

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

–Teklifimi kabul etmiyor musun?

-Öyle bir şey demedim... Zaten teklifinizin ne olduğunu da bilmiyorum... Sadece tahmin ediyorum... Şimdi söyleyin bakalım, teklifiniz nedir?

Zeynep Sultan, Durakoğlu'nun da Kara Murat gibi teklifi kabul etmemesi halinde ne yapacağını düşündü...

O zaman kalede kanlı bir isyan çıkartmaktan başka çaresi kalmıyordu.

Pusuda bekleyen fedailerine gereken işareti verecek, onlar da, Şeyh Gaffar'ın ne kadar sadık adamı varsa boğazlayacaktı... Bu çok feci, çok kanlı bir şey olacaktı... Oysa yabancılardan biri babasını öldürmeyi kabul etse, darbe kansız başarılacaktı...

Zeynep Sultan aslında ne istediğini, nereye gittiğini bilmeyen zavallı bir kadındı... İhtiras -

ları onu rüzgârın sürüklediği çöpe benzetmişti. O, bu halde bile, Şeyh Gaffar'dan sonra kalenin tek hâkimiydi... Ama genç kadın bununla yetinmiyor, daha fazlasını istiyordu.

Zeynep Sultan, Durakoğlu ile konuşurken hücrenin köşesinde başka bir ses duyuldu.. Kürt Abdo uyanmıştı... Eşkiya kalın sesiyle homurdandı :

-Ne oluyor? Bu ne gürültü yahu? Ölmeden önce rahat bir uyku uyuyamayacak mıyız?

Adam, gözlerini açıp da, yanan çıranın ışığı altında Zeynep Sultan'ın güzel, fakat öfkeli yüzünü görünce şaşırdı, iliklerine kadar titredi :

-Aman Allahım!.. Zeynep Sultan bu!... Ne arıyor burada?

Sonra heyecanla konuşulanları dinlemeye başladı...

Dinledikçe kalbinde bir umut yeşeriyor, ölümden kurtulmak fikri sel gibi benliğini sarıyor, coşkun bir sevinç ve mutluluk rüzgârı yaratıyordu.

Ama Durakoğlu neden böyle işi ağırdan alıyordu? Kürt Abdo bunu bir türlü çözemedi.

Zeynep Sultan metin bir sesle sordu :

-Peki, madem ne istediğimi biliyorsun, söyle öyleyse.

Zeynep Sultan titredi... Boğuk bir sesle mırıldandı :

-Düşündüklerimi çok iyi anlamışsın! Zeki bir insansın... Şimdi cevabını söyle...

Durakoğlu gülümsedi :

-Aslında bir kadının arkasından yürümek -tense ölmeyi tercih ederim. Ama yarın cellada teslim edileceğim... Bu dünyada hiç bir şeyim yok... Hatta bir yuvam, bir ocağım bile... Sadece

Durakoğlu o anda Zeynep Sultan'ı çok küçük görüyordu. Babasına tuzak hazırlayan bir insan, kim olursa olsun, utanılacak bir yaratıktı. Acı bir sesle konuştu :

-Buraya bana, babanızı öldürmemi teklif etmeye geldiniz. Çünkü, hem onun yerine geçmek istiyorsunuz, hem de onu öldürmeye cesaret edemiyorsunuz... Bunun için, onu yok edecek birini arıyorsunuz...

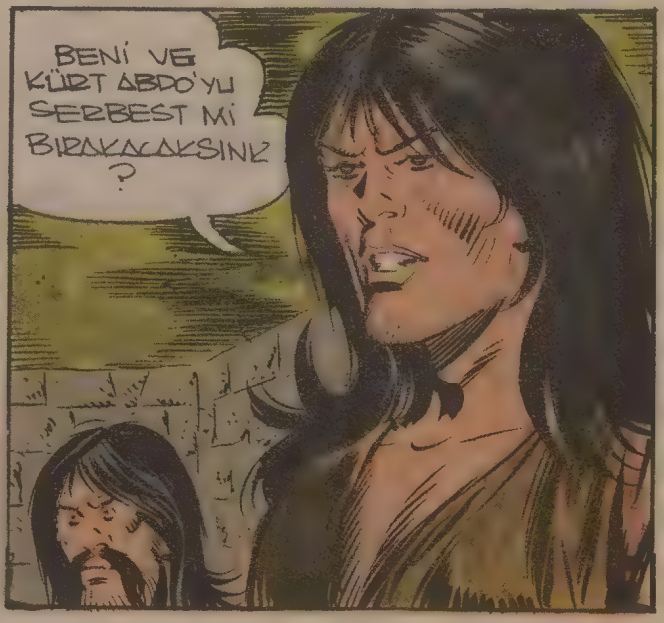

alınacak korkunç bir öcüm var... Ölmeden önce bu işimi halletmek isterim...

Zeynep Sultan sevinçle haykırdı :

-Demek kabul ediyorsun?

-Evet.., Ama bir sorum var.. Bu hizmetimin karşılığı olarak beni ve Kürt Abdo'yu serbest mi bırakacaksınız, yoksa babanızın katilleri olarak yakalatıp astıracak mısınız?

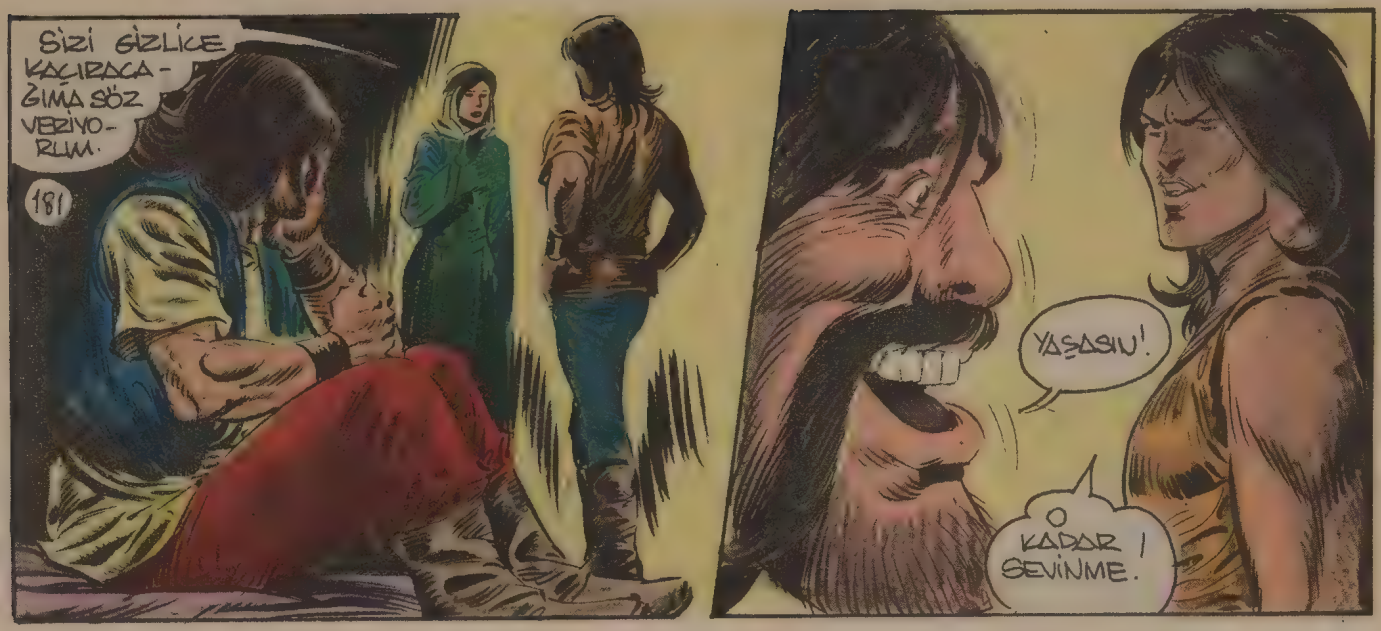

Zeynep Sultan birden sapsarı kesildi, vücudunu garip bir ürperti kapladı... Bu müthiş genç, kalbinden geçenleri okuyordu sanki.. Boğuk bir sesle :

-İkinizi de serbest bırakamam, dedi. Böyle hareket edersem bütün kale halkı bana karşı ayaklanır!.. Ama sizi gizlice kaçıracağıma söz veriyorum... Ayrıca, bütün ömrünüzce yetecek kadar para da vereceğim... İnanın bana...

Köşeden Kürt Abdo'nun sevinç dolu sesi duyuldu :

-Yaşasın... Kurtulduk ve zengin olduk...

Durakoğlu ona ters ters baktı :

-O kadar sevinme... Önümüzde başarmamız gereken zor işler var...

-Zor mu? Zor ne demek? Adam öldürmek benim için çocuk oyuncağı gibi bir şey...

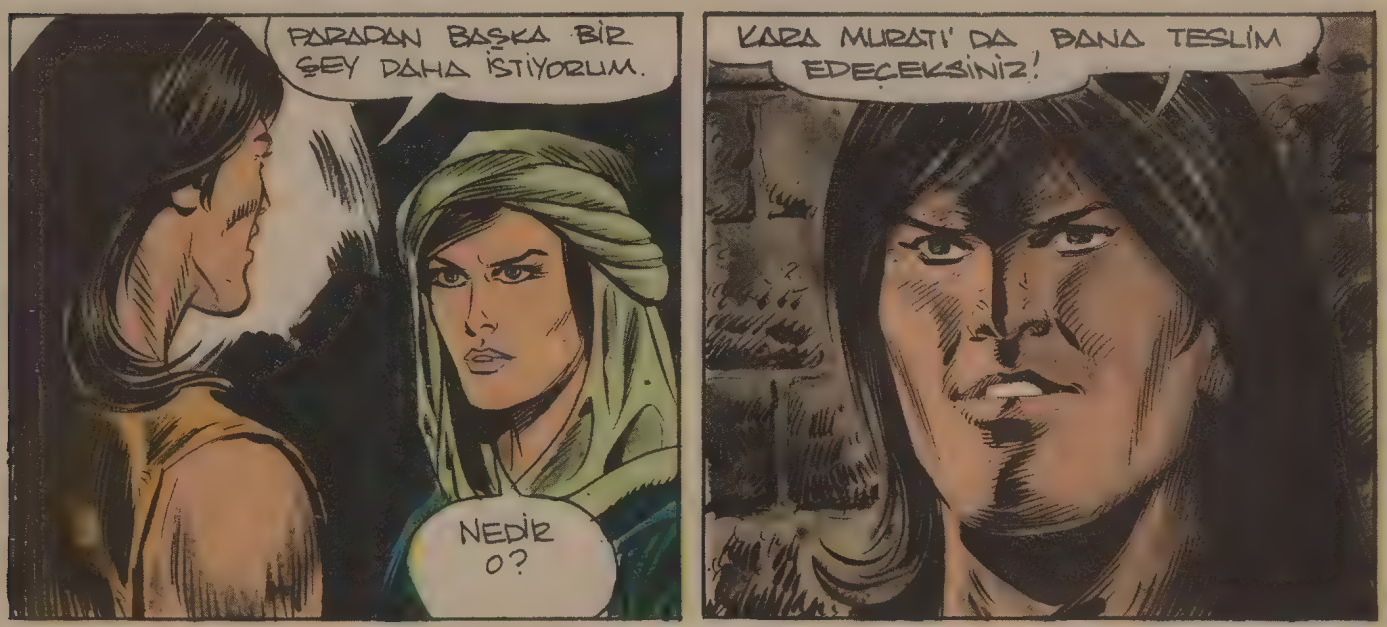

Durakoğlu kızdı :

-Ama Şeyh Gaffar'ı öldürmek o kadar kolay değil...

Sonra Zeynep Sultan'a döndü, sakin, fakat kararlı bir sesle :

-Pekâlâ, dedi. Dediğiniz gibi olsun!.. Zaten şu anda size inanmaktan başka bir çaremiz yok.. Ama, ben, paradan başka bir şey daha istiyorum..

-Nedir o?

-Kara Murat'ı da bana teslim edeceksiniz!

Zeynep Sultan hayretle kaşlarını kaldırdı :

-Ne yapacaksın onu?

Durakoğlu dişlerini gıcırdattı, bütün kinini yansıtan bir sesle :

-Bana yaptığı kalleşliğin hesabını soracağım! diye homurdandı.

Kürt Abdo atıldı :

-Al benden de o kadar !. O dürzünün ciğerlerini sökmezsem rahat edemeyeceğim...

Zeynep Sultan'ın gözlerinde garip bir ifade belirdi, zalim bir gülüşle :

-İsteğiniz olacak, dedi. Kara Murat şu anda, tavan arasındaki odada benim tutsağımdır. Darbe başarıyla sonuçlandıktan sonra onu size teslim edeceğim..Şimdi benimle gelin...

Genç kadın, zindanın kapısını açarak dışarı çıktı. Koridorda bekleyen zindancı onun karşısında saygıyla eğildi :

-Konuşmanız bitti mi Sultanım?

Zeynep Sultan'ın gözlerinde vahşi ışıltılar yanıp söndü :

-Evet bitti !. Şimdi onları da beraber götürüyorum !.

Zindancı birden yerinden fırladı, şaşkınlık

ve dehşet dolu sesi koridorda yankılar yaptı:

-Nee? Mahkûmları götürüyor musunuz? Fakat bu imkânsız efendim... Buna izin veremem... Hayatım söz konusu.. Onlar kaçarsa şeyh beni astırır...

Yüzü cinayet hırsı ile gerilen Zeynep Sultan, "Bu adamın ölmesi gerek" diye düşündü.. Elinde gizlediği hançeri saplamaya hazırlanırken,

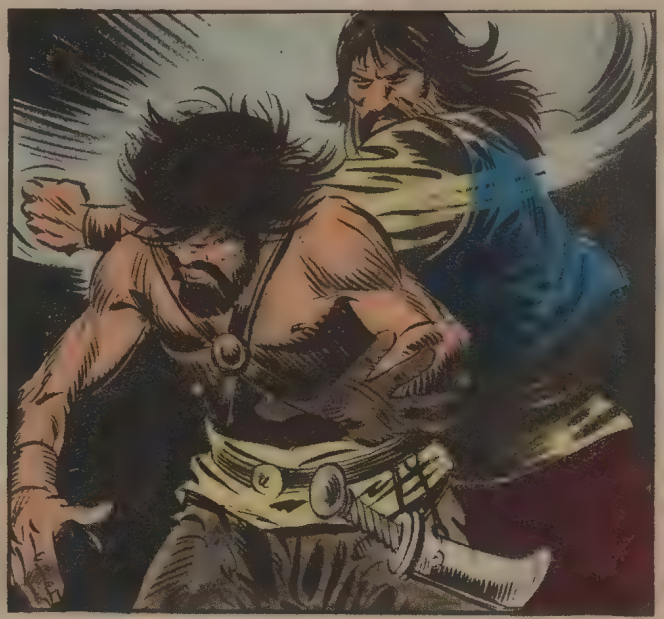

hücrenin aralık kapısını iterek dışarı fırlayan Kürt Abdo bir yumrukta zindancıyı yere serdi. Eşkiyanın balyoz gibi inen yumruğu karşısında zavallı adam "Gık" bile diyemeden bayılmıştı.

Zeynep Sultan atıldı, hançerini baygın yatan zindancının kalbine saplamak istedi ama, son anda güçlü bir el onu bileğinden yakaladı.

Durakoğlu sert bir sesle :

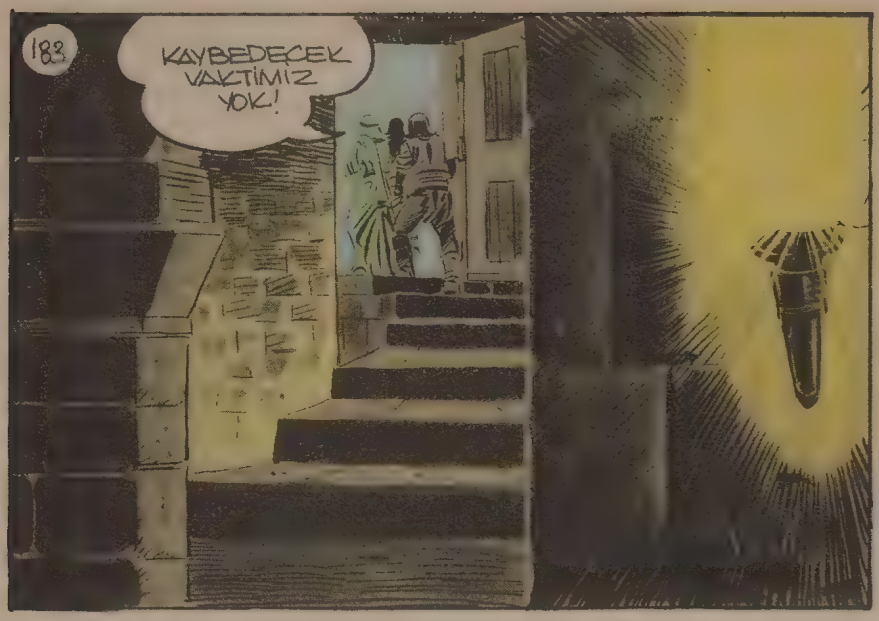

-Onu öldürmenize gerek yok! dedi. En az bir saat kendine gelemez.. Bu süre içinde biz işimizi çoktan bitiririz...

Zindancıyı bayıldığı yerde bırakarak hızla merdivenlerden tırmanmaya başladılar...

Vakitleri çok dardı... Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu...

Dışarı çıkarken onlara, Zeynep Sultan'ın fedailerinden olan iki kişi daha katıldı...

hi salonda bulurdu...

Yanında her zaman iki, ya da üç fedai bulunduğundan bu defaki "Ölüm ziyaretinin" şüphe uyandırma ihtimali yoktu...

Zaten etrafta tek tük muhafız vardı.

Zeynep Sultan, Şeyhi salonda bulamadığı zamanlar hizmetçilere ve muhafızlara sorardı:

-Babam nerede?

Ona, yatak odasında olduğunu söylerlerdi ..

★★★

Şeyh Gaffar'ın yatak odası, şatonun geniş avlusuna bakıyordu. Bu odadan önce bir oda daha vardı ve ondan önce de bir büyük salondan geçmek gerekiyordu.

Büyük odanın kapısı, mermer merdivenlere ve hole açılıyordu.

Zeynep Sultan, babasını ziyarete geldiği zaman holü geçer, büyük merdivenlerden çıkar, Şeyh Gaffar'ın yatak odasına girerdi. Çünkü Şeyh, kızının tam bir serbestliğe sahip olmasını emretmişti.

İsyancılar, yeraltındaki gizli salonda Şeyh Gaffar hakkında ölüm kararı verdikleri sırada Şeyh uyanıktı. Yatak odasındaki altın işlemeli koltuğunda oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı.

Yanıbaşında, Muhafız Kıtası Komutanı Ali Hurşit ayakta duruyordu...

İkisi de birer hayalet gibiydiler... Alçak sesle, fısıldaşarak konuşuyorlardı :

Ali Hurşit :

-Bana casuslarım yanlış haber getirmez ulu Şeyhim! Beklenen gün geldi !.dedi.

Şeyh Gaffar boğuk bir sesle :

-Cinayet günü !. diye mırıldandı.

Ali Hurşit başını salladı :

-Evet !...Sizi öldürmeye gelecekler, ama

kendileri ölecek !..

Şeyh Gaffar'ın yüzü sapsarıydı. Sesi titri - yordu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı :

-İsyancıların elebaşısının kızım olması beni can evimden vurdu..Buna bir türlü inanmak istemiyorum...

-Az sonra gözlerinizle göreceksiniz. Sabaha karşı hepsi kurt sürüsü gibi saraya saldıracak ... Sizin kutsal kanınıza susamış olan aldatılmış in-

sanlar merdivenleri tırmanacak, kendilerine engel olmak isteyen herkesi boğazlayacak... Sonra bu odanın kapısı kırılacak ve ulu Şeyh, yatağında hançerlenerek öldürülecek...

Şeyh Gaffar ürperdi. Boğazından bir inilti fışkırdı, dehşet saçan gözleriyle Ali Hurşit'e baktı:

-...Ve bütün bunları kızım yapacak, öyle mi?

-Evet ulu şeyhimiz !.

-Söylediklerin doğru çıkmazsa, ölümlerden ölüm beğen...

Komutan, gururla göğsünü şişirdi:

-Öyle bir şey olursa hançerimi gözlerinizin önünde kalbime saplar, kızınıza bu çirkin iftirayı attığım için cansız vücudumu ayaklarınızın dibine sererim efendimiz...

Ali Hurşit, sadık bir çoban köpeği gibiydi. Sinirli sinirli gülerek, henüz ortalıkta olmayan düşmanlara karşı yumruklarını sıktı :

-Gelin bakalım katil sürüsü'. Ali Hurşit sizleri bekliyor !

Sonra, yatak odasının kapısını açarak içe - riye on fedai aldı. Hepsini birer birer süzerek:

-Siz dedi. Şeyhin odasında kılıç ve hançerleriniz ellerinizde bekleyeceksiniz. Dışarıda ne

duyarsanız duyun, yerinizden ayrılmayın. Ne kadar kuvvetle geleceklerini bilmiyoruz. Ters bir durum olursa, kanınızın son damlasına kadar çarpışacağınıza yemin edin...

On korkunç ses :

-Yemin ederiz'. diye bağırdı.

Ali Hurşit, adamlarının üzerinde yarattığı etkiden memnun bir şekilde gülümsedi :

-Öyleyse girin odaya...Şeyhin duası sizin-

le beraberdir...

On fedai, ellerinde kılıç ve hançerle Şeyhin yatak odasına girdiler...

Hepsi de dudakları kasılmış şekilde ve gözleri garip parıltılar içinde beklemeye başladı.

Şeyh Gaffar :

-Siz bekleyin...Gelirlerse hepsini öldürürsünüz...Fakat, kızımı canlı istiyorum, onun cezasını ben vereceğim ! diyerek silahşorların ö-

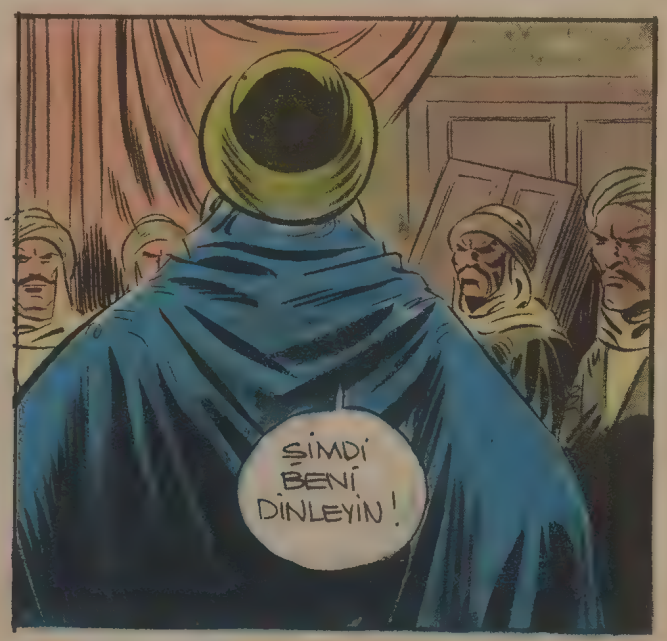

nünden geçip, odanın ikinci kapısından dışarı çıktı... Şeyhin yatak odasında kalan silahşorlar ilk iş olarak ortada, dövüşe engel olacak ne kadar eşya varsa duvar diplerine yığdılar. İçeri girecek isyancıların, arkasına saklanacak hiç bir şey bulamamalarını istiyorlardı...

Bu iş bitince, baskıncıları nasıl karşılayacaklarını konuşmaya başladılar...Ali Hurşit planını şöyle anlattı :

-İçerisi karanlık olacak...Onlar odaya girerken ben kapının arkasına saklanacağım...Sizlerde duvarların diplerine sinersiniz. Hepsi içeri girdikten sonra ben hemen kapıyı kapatır, sürgüyü sürerim...O zaman hep birden katillerin üzerine atılır, hançerlerimizle delik deşik ederiz!... Tamam mı?

-Tamam!

-Öyleyse hepimiz yerimizi alalım ve artık hiç konuşmayalım...

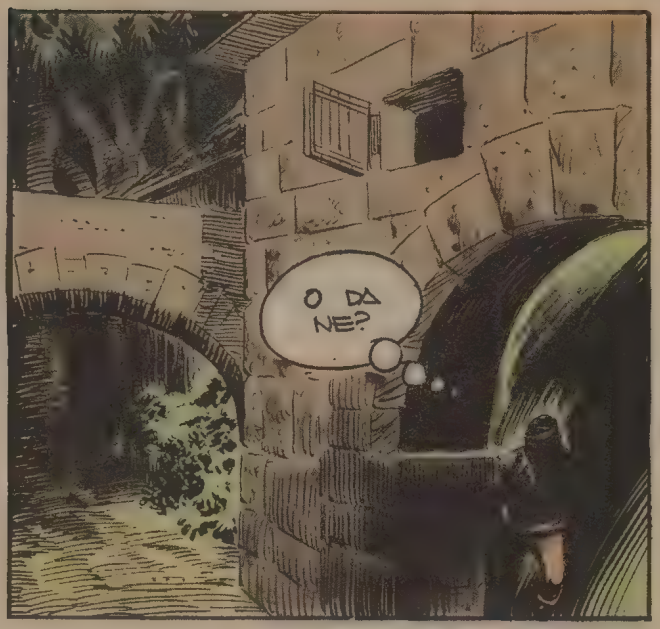

Silahşorlar, kararlaştırılan şekilde odaya dağıldılar. Hepsinin rengi uçmuştu. Elleri hançerlerinde, heyecanla beklemeye başladılar.

★★★

Artık gün iyice ağarmıştı.

Kara Murat, çatıdaki ölüm odasından kurtulup bahçeye indikten sonra küçük Hüseyin'i beklerken az ötedeki çakıl taşlı yolda ayak sesleri duydu. Bir çiçek kümesinin arkasına gizlenerek gelenlere baktı. Birden hayretler içinde kalarak mırıldandı :

-Aaa!...Zeynep Sultan bu!...Şu güzel rastlantıya bak!...Şimdi karşısına çıkayım da dudakları uçuklasın korkudan...

Kara Murat çevik bir hareketle fırlayarak yolun üzerine çıkmaya hazırlanırken ansızın yerinde çakıldı kaldı...Zeynep Sultan'ın arkasından gelen dört kişiden ikisini tanımış, vücudunda şaşkınlıktan doğan bir ürperme dolaşmıştı :

-Durakoğlu ve Kürt Abdo!...Ne arıyorlar burada? Zeynep Sultan, babasını öldürtmek için onları kandırmış demek ki...Önce Gaffar'ı öldürtecek, sonra da katil diye onları yakalatacak ... Durakoğlu bunu düşünemeyecek kadar saf mı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 MAYIS 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 173 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Bir an ortaya çıkarak onları uyarmak istedi.. Ama Durakoğlu'nun Şeyh Gaffar'a karşı duyduğu kinin büyüklüğünü biliyordu..Kendisini dinlemeyecekti.. Belki de bile bile gidiyordu ölüme...

Kara Murat, çiçeklerin arkasından dolaşıp, hızla Şeyh Gaffar'ın sarayına koştu. Şeyhin yanında bulunursa belki suikastı önleyebilirdi..Kara Murat böyle hareket ederken Şeyhi değil, Durakoğlu'nu düşünüyor, arkadaşını tehlikeden kurtarmak istiyordu:

"-Şeyhin canı cehenneme... O mendebur herifden bana ne?" diye söylendi.. Muşar Kalesi'nde gereken her şeyi öğrenmişti. Şimdi sağ-salim buradan kurtulması gerekiyordu. Ama Durakoğlu'nu kaderi ile baş başa bırakamazdı...

Zeynep Sultan'la Durakoğlu'ndan çok önce saraya varıp mermer sütunların arasından hızla

geçti..Kimse ona engel olmadı..Sanki geleceğini biliyorlarmış gibiydi...

Kara Murat:

-Garip şey ! diye düşündü. Şeyhin yanına bu kadar kolay gidilebilir mi?

Hole girip merdivenleri tırmanarak salona çıktı..Karşısında saygıyla eğilen bir uşak:

-Şeyh hazretleri yatak odasındalar.. Sizi

bekliyorlar ! dedi...

Kara Murat'ın şaşkınlığı daha da büyüdü :

-Hımm... Beni bekliyormuş !..diye söylendi... Bundan haberim yoktu doğrusu. Şeyh sabahın bu saatinde beni neden bekleyebilir?

Oysa uşak bir yanlışlık yapmıştı...

Ona, gelmesi beklenen kişileri yatak odasına çağırması emredilmişti.

Uşak bu kadar erken başka bir kimsenin Şeyhi arayacağını düşünmediğinden Kara Murat'ı beklenen ziyaretçi sanmış ve ona odayı göster - mişti...

Sarayın içinde derin bir sessizlik vardı.

Yatak odasında pusu kuran fedailer kapıya yaklaşan ayak seslerini duydular.. Heyecandan titreyen adamlar, kılıç ve hançerleri ellerinde saldırmaya hazırlandılar. Gözlerinde, avlarını bekleyen yırtıcı hayvanların acımasız ifadesi vardı...

Kapı açıldı.

Kara Murat odanın içine iki adım attı.

Aynı anda Şeyhin odada olmadığını anladı..

Ellerinde hançerlerle bekleyen gözleri kanlanmış adamları görünce hafifçe sarardı.

Hızlı bir hareketle, kapıdan çıkmak için geriye döndü.

Aynı anda kapı kapandı...

Tuzağa düşürülmüştü!...

O zaman dimdik kesildi, ayaklarını gerip göğsünü şişirerek odanın ortasında durdu:

-Beni öldürmek mi istiyorsunuz? dedi.

Fedailerin komutanı:

-Evet! diye homurdandı...

Kara Murat korkusuzca sordu:

-İyi ama neden?

Adam:

-Şeyhin emri! dedi ve adamlarına dönerek emretti:

-Öldürün!..

Kara Murat bir anda çevresinde, hançerlerini havaya kaldırmış, gözlerinden kin fışkıran bir kalabalık gördü. Fedailer haykırıyordu:

-Gebertin !..Komayın !.. Kahrolsun Şeyhin düşmanı !..

Kara Murat çevresine mucize bekleyen bir adam haliyle bakındı..

Gerçekten bu adamların elinden kurtulabilmesi için mucize lâzımdı...

Bu feci dakikada, düşürüldüğü tuzağı iyice kavramış, mahvolmanın eşiğine gelmişti...

Ancak bunu anladıktan, hiç bir umut kapısı kalmadığını kestirdikten sonradır ki, kendisine savaş alanlarında büyük bir ün kazandırmış olan o eşsiz cesaretini toparladı...

Hızla kılıcını sıyırdı ...

Bu sefil adamlara canını ucuza satmayacaktı..Kanının son damlasına kadar çarpışacak, onların bir çoğunu mahvedecek, kanlar içinde odadan çıksa bile Şeyhi gizlendiği delikte bulacak ve onu kendi eliyle hançerleyecekti...

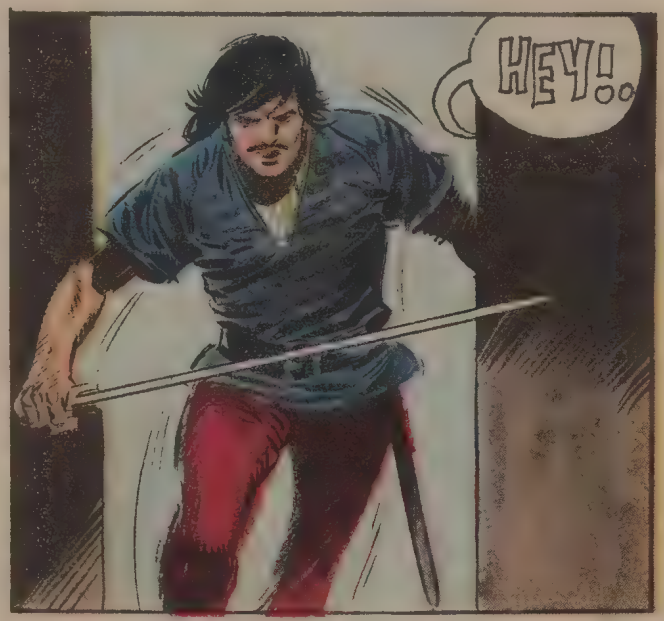

İçini korkunç bir kin dalgası sarmıştı..

Bu saniyede, öldürmekten başka bir şey düşünmüyordu:

-Demek dövüşeceğiz? Pekâlâ öyleyse.. Gelin bakalım köpek sürüsü ! diyerek savunma durumu aldı.

Adamlar:

-Geber ! diye bağırarak saldırdılar...

Kara Murat hızla odanın boş olan sağ tarafına doğru atıldı.

-Buraya gelin.. Buraya gelin Şeyh Gaffar' ın köpekleri ...

Adamlar o tarafa gelince Kara Murat gayet ustaca bir hamle ile boş kalan ikinci kapıdan dışarı fırladı...

Böyle bir manevrayı hiç beklemeyen fedailer, avlarının ellerinden kaçmak üzere olduğunu görünce öfkeyle uludular:

-Tutun!..Kaçırmayın!..Yakalayın! Öldürün!..

Fakat Kara Murat kapıdan çıkmıştı bile... Karşısındaki ilk koridora daldı..Ama az sonra koridorun sonundaki kapının kilitli olduğunu dehşetle gördü...

Çaresiz dövüşmesi gerekiyordu...

Bulunduğu yer, kavga için çok uygundu.

Çünkü koridorda yan yana ancak iki kişi kılıç kullanabilirdi.

Böylece arkasından emin olarak ve ikiden fazla kılıçla karşılaşmadan çarpışacaktı..

On fedai, birkaç saniye sonra ona yetişti. Ve dövüş olanca şiddetiyle başladı...

İlk hamlede uzun bir kılıç Kara Murat'ın göğsüne dokundu, elbisesini yırtarak etinde ufak bir delik açtı...

Kara Murat, göğsünden aşağıya doğru ılık

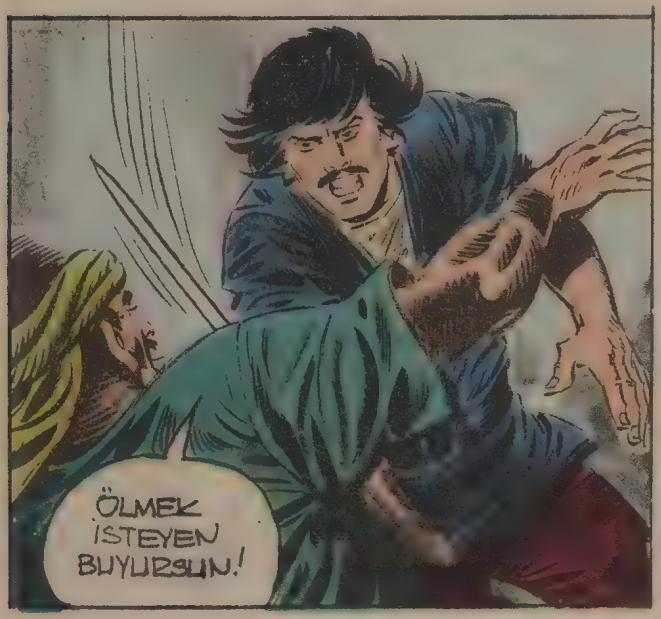

bir kanın akmaya başladığını hissederek öfkelendi, çılgın bir hamle ile iki kişiyi cansız yere serdi..Bir yandan da söyleniyordu :

-Rezil herifler!..Haydi...Ölmek isteyen buyursun...

Bir adam daha kanlar içinde yere düştü, titredi, çırpındı ve öldü.

Fakat Kara Murat da kan kaybediyordu. Her geçen an gücünün azaldığını hissediyor, başı dönüyor, onu içinde biriken korkunç kin, ayakta tutuyordu..

Fedailerin komutanı:

-Ha gayret! diye haykırdı...Yoruldu! Herifin işini bitirelim!..

Adamlar öyle şiddetli saldırdılar ki, Kara Murat bu hücumu geri püskürtürken sağ kolunda bir yara daha açıldı.

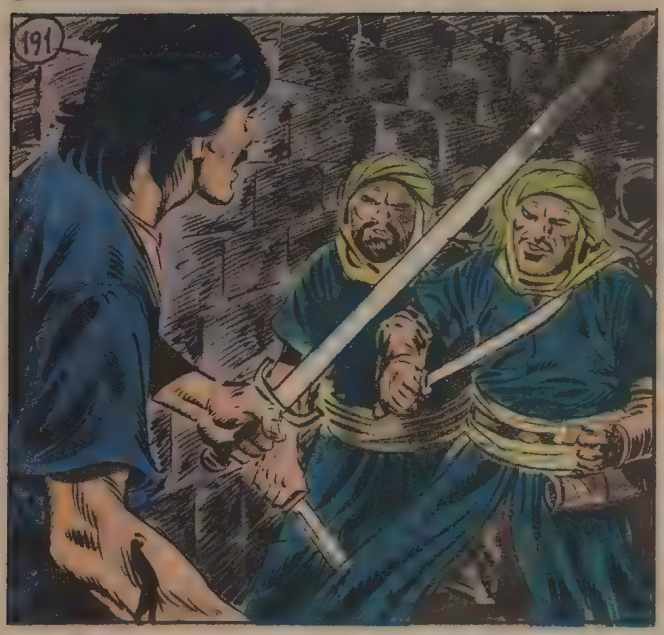

Canı o kadar acıdı ki, kılıcını sol eline alarak dövüşe devam etmek zorunda kaldı.

Artık, bütün saray ayağa kalkmıştı....

Gürültüye koşuşan muhafızlar birbirinin üzerine yığılarak kavga yerine varmaya çalışıyor, ama koridor dar olduğu için Kara Murat'ın karşısında iki kişiden fazlası dövüşemiyordu...

Bununla beraber her devrilenin yerini yeni bir fedai alıyor, Kara Murat ise yorgunluktan ve

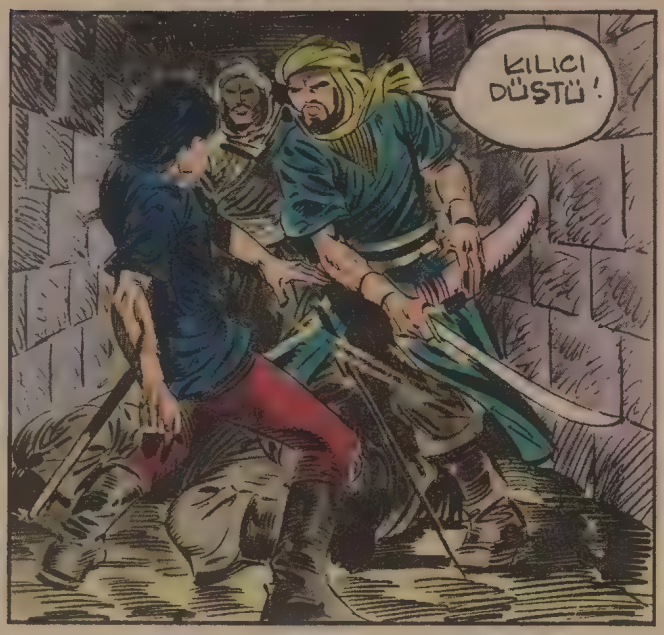

kaybettiği kandan gücünün kesildiğini, gözlerinin kararmakta olduğunu hissediyordu. Bir ara :

-Artık kaybettim ! .. diye mırıldandı...

Bu insan seliyle daha fazla başa çıkmasına olanak yoktu...

Son bir şiddetli saldırıyı daha geri püskürtürken yara alan elinden kılıcı fırladı, tok bir ses çıkararak mermer zemine düştü.

Şimdi silahsız kalmıştı...

Eliyle duvara dayanarak geriledi.

Karşısında gözü dönmüş adamlar, ellerinde kılıçlarla üzerine yürüyorlardı...

Artık kendisi için her şeyin bittiğini düşündü...

Halbuki öyle olmadı.

Birdenbire duvara dayandığı eli boşluğa rast-

ladı...

Bir kapı açılmıştı...

Kara Murat bütün ağırlığını eline verdiği için, boşlukla karşılaşınca o yana doğru yıkıldı ...

Kulağının dibinde tatlı bir kadın sesi fısıldadı:

-Oh ! ..Çok şükür ! Tam zamanında yetiştik ! ..Kurtulacaksınız ! ..

Fedailer, Kara Murat'ın birdenbire karşılarından kaybolduğunu görünce, çılgına döndüler... Kudurmuşçasına uluyarak atıldılar ama, sağlam demir kapı yüzlerine karşı gürültüyle kapandı...

★★★

Zeynep Sultan, yanındakilerle birlikte saraya girdiği vakit ortalığı büyük bir kargaşalık içinde buldu..

Muhafızlar korkunç sesle haykırıyor "Tutun! Canavarı yakalayın ! " sesleri koridorlarda yankılar yapıyordu...

Zeynep Sultan, bir fedaiyi çevirerek sordu :

-Ne var ? Ne oluyor böyle?

-Ulu şeyhin hayatına kastetmek isteyen bir caniyi yakalamaya çalışıyoruz...

Zeynep Sultan titredi, Durakoğlu sarardı.

Kürt Abdo hayretle homurdandı...

Bu ne demekti?

Şeyhi kim öldürmek isteyebilirdi?

Durakoğlu fedainin kolundan tutarak sarstı:

-Şeyhi öldürmek isteyenin kim olduğunu biliyor musun?

-Evet...Kara Murat adında biri..Önceleri şeyhin güvenini kazanmıştı. Casusmuş meğerse..

Zeynep Sultan kulaklarına inanamadı... Boğuk bir sesle:

-Olamaz ! İmkânsız bu! diye bağırdı...

Durakoğlu ona soğuk soğuk baktı:

-Neden olamazmış ?...

-Çünkü onu çatıya hapsettim..Odanın kapısına da duvar ördürttüm ! ..

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

-Sen Kara Murat'ı tanımıyorsun galiba.. O iğne deliğinden bile geçer...

-Bir an için kurtulduğunu düşünsek bile, babamı öldürmeye kalkışmasına imkân yok..Çünkü bunu ben ona teklif ettiğim vakit kesinlikle reddetmişti...

Durakoğlu'nun dudaklarındaki gülümseme alaylı bir hal aldı:

-Kara Murat bu..Ne yapacağı belli olmaz.. Üstelik başkalarının emriyle hareket etmeyi de hiç sevmez..Bütün muhafızlar onun peşine düşmüşken biz bundan yararlanıp şeyhi odasında kıstıralım...

Zeynep Sultan'ın gözlerinde, vahşi bir galibin zalim sevinci, ışıldadı...İçinden şöyle söylendi:

"-İşte sonun geldi baba !..Kara Murat'tan

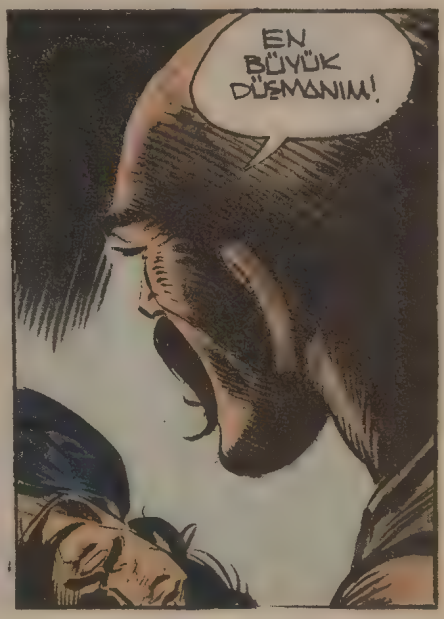

kurtuldun ama Durakoğlu'nun öfkesinden kurtulamayacaksın..Sonra da ben senin katillerini astırıp, tahtına kurulacağım! .."

★★★

Kara Murat, umutsuzca çarpışırken, son anda açılan bir kapıdan içeriye yuvarlanmıştı..

Kapanan demir kapı, dışarıda kalan muhafızlar tarafından öfkeyle sarsılırken genç bir kızın ince parmaklı zarif eli, Kara Murat'ın kan içinde kalan elbisesinin üzerinde dolaştı:

-Aman Allahım !..Yaralanmış !.. Çabuk bir şeyler yapalım Vahap !..

Kara Murat'ı kurtaran genç kız, Elif'ti..Yanında da iri gövdesiyle Şeyh Gaffar'ın pehlivanı Çopur Vahap duruyordu..

Dev adam, yerde, yarı baygın bir halde yatan Kara Murat'ı soğuk bakışlarla süzdü:

-Dünyada, beni yenen tek insan bu..diye homurdandı...En büyük düşmanım benim... Şimdi

onun kafasını tavuk gibi kopartabilirim...

Elif'in güzel sesi, tehdit edici bir hal aldı :

-Dikkat et ... Beni kızdırıyorsun Vahap .. Ne söz vermiştin bana?. Dediklerimi aynen yapacaksın.. Şimdi Kara Murat'ı sırtına al ! Onu tedavi edebileceğimiz bir yere götürelim ..

Çopur Vahap sessizce başını eğdi, Kara Murat'ı güçlü kollarıyla kaldırıp, omuzuna alarak yürümeye başladı...

Genç kızın, onun üzerinde büyük etkisi olduğu anlaşılıyordu. Acaba Elif, dev adamı nasıl hakimiyeti altına alabilmişti?

Vahap Pehlivan, köle gibi sadık olduğu Şeyh Gaffar'a böyle ihanet etmeye nasıl cesaret edebilmişti?

Neden bunu yapıyor, sonu ölümle bitebilecek bir tehlikeye kendini atıyordu?

Bunları anlamak için biraz geriye dönüp Elif'le dev adam arasında geçenleri anlatmamız gerekir...

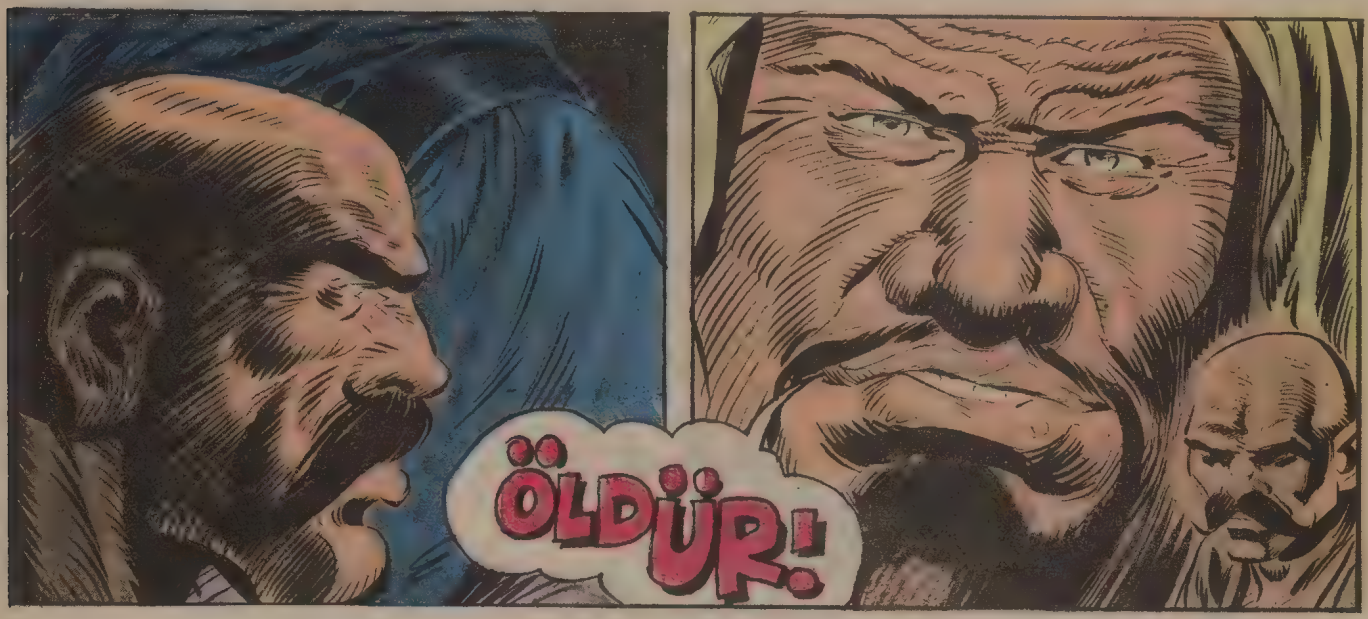

Çopur Vahap, gerçekten eşine az rastlanır irilikte, kuvvetli bir adamdı...

Nereden gelmişti?

Şeyh Gaffar'ın yanına nasıl girmişti?

Bu belli değildi...

Güçlüydü.. Sadıktı.. İyi, ya da kötü bir insan denemezdi ona... Kendisine kalsa, ne bir kimsenin fenalığını ister, ne de fenalık yapabilirdi. Kendi başına böyle bir şey yapmak gelmezdi elinden.

Ama Şeyh Gaffar'a çok bağlıydı.. Onun, "Öldür" dediğini hemen öldürür, efendisinin her emrini düşünmeden yerine getirirdi. Bunu yaparken en küçük bir vicdan azabı da duymazdı. Çünkü görevini yaptığına inanırdı.

Bütün katılığına ve duygusuzluğuna rağmen dev adam âşıktı... DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 MAYIS 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 174 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Elifi seviyordu...

Âşık olduğu kızı düşündükçe umutsuzlukla başını sallar "İmkânsız.. İmkânsız." diye mırıldanırdı.

Çopur Vahap, Elif'i gördüğü an sevmişti. Hem çılgınca bir aşkla.. O günden itibaren bu güzel yaratığı görebilmek için fırsat buldukça kasabaya inmiş, evinin etrafında, çiçek sattığı yerlerde dolaşmış, sokağa çıktığı saatleri hesap ederek yolunu beklemiş, onu gördüğü zamanlar mutlu olmuştu...

Ama günler geçtikçe, aşkı da alevlenmiş, sadece uzaktan görmek Vahap'ı tatmin etmez olmuştu.

Artık, onu kollarının arasına alıp, göğsünün üzerinde sıkmak, ipek gibi saçlarını koklamak, dudaklarını, dudaklarının kıskacında ezip, kalbinde tutuşan ihtiras ateşini söndürmek istiyordu.

Ama bu olacak şey miydi?

Kendisi neydi?

Bir uşak!..

Eğer aşkından söz edecek olsa, hakaret göreceği, sefil ve rezil bir insan sayılacağı muhakkaktı.

Hem kimi seviyordu?

Ülkenin en şirin, en güzel kızını.. Ona Komutan Ali Hurşit bile âşık olmamış mıydı? Ali Hurşit'i düşündükçe, Çopur Vahap'ın gözlerinde bir kin ışıltısı dolaşıyordu.

Elif'i güzellikle elde edemeyeceğini biliyor, bu düşünce ona ıstırap veriyordu.

Bir gün, genç kızın Muşar Kalesi'ne getirildiğini görünce deli gibi oldu.. Sonra ona işkence yapıldığını öğrenince gözlerinden ıstırap yaşları aktı..

Çaresizlik dev adamı kudurtuyordu...

Sonunda, Elif'i kaleden kaçırmaya karar verdi. Gece gündüz, onun kapatıldığı dairenin etrafında dolaşıyor, uygun bir fırsat kolluyordu.

Elif onu görmüştü... Dev adamın aşkını anlamamasına imkân yoktu...

Kara Murat'ın koridorda, muhafızlarla ölümkalım savaşı yaptığı dakikalarda, Çopur Vahap içini çekerek sevdiği kızı düşünüyordu. Birden ar-

vet rüzgârı, Elif'in güzelliği, tatlı bakışları, adamın aklını başından almıştı...

Genç kız o kadar güzeldi ki... Adam onu her zamankinden daha çekici, daha büyüleyici buldu..

Parlak bakışlı gözleri, Çopur Vahap'ın kalbinde yangınlar tutuşturuyordu.

Dev adam bu emsalsiz güzellik karşısında kendisinden geçti, diz çöküp, genç kızın ayakları-

kasında hafif bir gürültü duydu, başını çevirdiği vakit, büyülenmiş gibi dondu kaldı.

Elif karşısında duruyordu...

Dev adamın kalbi çılgıncasına çarpmaya başladı...

Kız, odasına nasıl girmişti? Nereden gelmişti? Bunları düşünmedi bile...

Ona karşı beslediği duygu, kalbinde esen şeh-

na kapandı. Ona bir ilâhe gibi tapınmak istiyordu.

Elif, Çopur Vahap'ın omuzundan tutarak emretti:

-Ayağa kalk!

Dev adam kalkmak istemedi. O, şehvet ve ihtirasla yanan ruhunu, genç kızın ayaklarını öpmekle tatmine çalışıyor, ummadığı bir mutluluğu bu şekilde sürdürmek istiyordu:

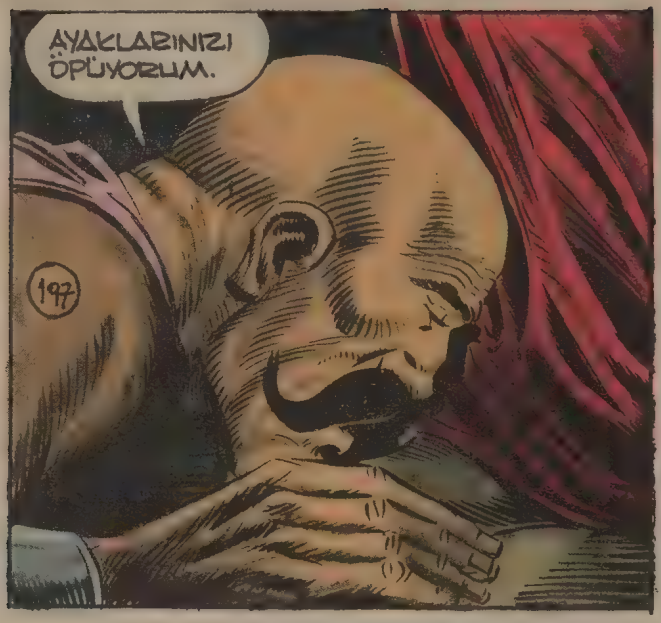

-Hayır... Kalkmayacağım ! dedi.. Rüyalarım gerçek oldu.. Birçok geceler kendimi bu şekilde görmüştüm.. Ayaklarınızı öpüyordum.. Bu rüyanın devam etmesini o kadar isterdim ki. Ama uyanır uyanmaz o rüya bitiyor, derin bir acı gönlümü sarıyordu. Oysa şimdi, düş görmüyorum. Bir gerçekle karşı karşıyayım.. Bu gerçeğin devam etmesi, bütün ömrümce sürüp gitmesi için her şeyimi veririm...

Genç kız, ılık bir sesle yeniden:

-Kalk ! .. diye tekrarladı.

Dev adam yalvardı:

-Bırakınız ayaklarınızı öpeyim...

Elif'in dudaklarında tatlı bir gülümseme çiçeklendi:

-Demek beni o kadar çok seviyorsun?

Dev adam başını eğdi, gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Elif'in sorusuna bundan daha güçlü

bir cevap verilemezdi..

Genç kız elini uzattı. Çopur Vahap atılarak bu küçük ve zarif eli tuttu, ayağa fırlayarak çılgın buselerle küçük parmakları öpmeye başladı.

Genç kız, adamın ellerini öpmesine izin verdi. Birkaç saniye sonra hakim bir eda ile:

-Bak Vahap, dedi. Şu anda Kara Murat şeyhin fedaileriyle çarpışıyor. Onu koridorda kıstırdılar.. Kurtulma umudu yok gibi...

Genç kızın Kara Murat'tan söz etmesi, dev adamın kıskançlık duygularını alevlendirdi. Birdenbire kan beynine hücum etti, sinirle açılan burun deliklerinden hızlı hızlı soluyor, öfkenin irileştirdiği gözlerinin içinde kırmızı kan damarları görünüyordu..

O anda kızgın bir panter gibiydi.

Elif ona hayretle baktı. Aynı tatlı sesle:

-Ne oluyorsun Vahap?dedi. Kendine gel. Kara Murat adı seni neden öfkelendirdi?..Onu kıskandın mı yoksa?

Dev adam homurdandı:

-Evet...

-Ama benim onunla hiç bir duygusal bağım yok..Beni işkenceden kurtardığı için ona minnet duyuyorum...Bunu sen de biliyorsun.Eğer beni gercekten seviyorsan onu kurtarmalısın...

-Eğer onu kurtarırsan benim sevgimi kazanacaksın...Ama dediklerimi yapmazsan,bir da - ha hiç bir zaman benim yüzümü göremeyeceksin.

Dev adam tatlı bir baygınlık içinde:

-Siz emredin ! diye haykırdı..Emredin dün - yayı yıkayım ! ..

-Kara Murat'ı kurtaracaksın.. - Beraberce kurtaracağız...

-Fakat...

-Hiç itiraz dinlemem.. Ona olan borcumu ödemeliyim..

Elif, dev adamın zayıf tarafından faydalanmak istiyordu. Hafifçe ona yaklaştı,ılık nefesi Çopur Vahap'ın yüzünü yaladı..

Adam aşk ve ihtirasla titredi...

Elif:

Dev adam bir an Şeyh Gaffar'ı düşündü. Ona nasıl ihanet edecekti?İki ateş arasında kalmıştı..

Sonunda aşk ateşi galip geldi..Mutluluğa bu kadar yaklaşmışken,onu kaybetmek hata olacak - tı...

Genç kızı elinden tutarak:

-Geliniz,onu kurtaralım ! dedi.

★★★

Dev adam şimdi, Kara Murat'ı omuzuna al - mış, karanlık bir koridorda ilerliyordu... Muşar Kalesi'ni avucunun içi gibi bilen Çopur Vahap, az sonra onu bir odaya götürüp, sedirin üzerine bı - raktı, eğilip muayene ettikten sonra:

-Yaşıyor ! dedi.

Bu sırada Kara Murat kendisine geldi, gözle- rini açtı, karşısındakilere uzun uzun baktı..

Elif'i de, Çopur Vahap'ı da tanımıştı:

şı da duyduğunu hatırlayarak utandı.. Acaba bir insan iki kişiye birden âşık olabilir miydi?

Aşk denen şey, şu anda duyduğu ürperme miy- di?

Kalbi, Durakoğlu ile Kara Murat arasında bir seçme yapamıyordu.. İkisi de yakışıklı ve güçlü ikisi de sevilecek kadar cesur ve mertti..

Pırıl pırıl bir gülümsemeyle Kara Murat' a

-Beni kurtardınız, sağ olun ! diye mırıldandı.

Dev adam homurdandı:

-Bana kalırsa, senin için kılımı bile kıpır - datmazdım, Elif'e dua et ! ..

Kara Murat tatlı tatlı gülümsedi:

-Sağol güzel kız ...

Elif'in yüzü pembeleşti, kalbinde ılık bir he- yecan kaynadı. Aynı duyguyu Durakoğlu'na kar -

baktı:

-Siz de beni kurtarmıştınız, böylece ödeş - miş olduk! ..

Çopur Vahap genç kızın arkasında, kollarını göğsünün üzerine kavuşturmuş, sadık bir köle gi- bi duruyordu... Elif'e bakan gözleri tarifsiz bir sevgiyle doluydu...

★★★

Şeyh Gaffar, sarayın içinde kopan gürültüyü duyduğu vakit, iliklerine kadar ürpererek:

-Tamam ! Baskın başladı ! diye düşünmüştü. Sonra kendi adamlarının:

-Tutun ! Vurun ! Öldürün ! diye çığlık çığlığa haykırdıklarını duyunca derin bir soluk alarak:

-İsyancıları boğazlıyorlar! diye mırıldandı.. Kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı.

İsyancıların başı olduğu bildirilen kızını nasıl öldürteceğini düşünürken, bulunduğu odanın kapısı birdenbire açıldı ve içeriye genç bir adam girerek söylendi:

-Günaydın Şeyh hazretleri ! .. Beni hapse attırdığınızdan bu yana ne alemdesiniz bakalım?

Şeyh Gaffar, şeytan görmüş gibi geriye çekildi, boğuk bir sesle haykırdı:

-Durakoğlu !

Durakoğlu vahşi vahşi gülümsedi.. Bu gülümseyişte korkunç bir kinin tüyler ürpertici tehditi vardı:

-Evet, benim Şeyh hazretleri...

Şeyh Gaffar dişlerini gıcırdattı:

-Allah belânı versin ! .. Ne istiyorsun benden?

-Senin Azrailinim.. Az sonra canını alacağım... Yeryüzünde bıraktığın pislikleri temizlemek için kanını istiyorum.. Anam gibi sevdiğim Sara Hatun'un, babam gibi sevdiğim Koca Saltuk'un katili.. Onların öcünü almaya geldim. Ama ben senin gibi kalleş değilim.. Sana savunma fırsatı vereceğim.. Kılıca karşı kılıç, hançere karşı hançer, yüreğe karşı yürekle mertçe bir dövüş teklif ediyorum...

Şeyh Gaffar kanlı gözlerini Durakoğlu'na dehşetle dikti, dişlerini gıcırdatarak:

-Sen çıldırmışsın, dedi. Benim gibi yüce bir şeyh, senin gibi bir kopukla düello eder mi hiç?

Sonra kapıya doğru dönerek haykırdı:

-Hey!.. Muhafızlar!.. Yakalayın şunu!..

Kapıdan kimse girmeyince endişelendi, sesini biraz daha yükselterek tekrar bağırdı:

-Kimse yok mu orada?

-Var! dedi sert bir ses.. Biz varız!..

Açılan kapıdan içeriye Zeynep Sultan'la Kürt Abdo girdi...

İkisinin de vahşi bakışlarında ölüm kararı okunuyordu...

Şeyh Gaffar, artık kanlı saltanatının sonuna geldiğini anlamıştı.. Ellerini Zeynep Sultan'a doğru uzatarak:

-Kızım... Sen de mi babana bıçak çekiyorsun? diye inledi...

Kızının kendisine hain hain baktığını görünce korkuyla ürperdi, bütün vücudunun titrediğini hissetti. Kinle homurdandı:

-Ah alçak! Ah habis!.. Ah yılan!.. Beni öldürerek yerime geçmek istiyorsun öyle mi? Sana bu kadar güvenmiş, seni bu kadar sevmiş olmam ne büyük hataymış!.. İnsanların kalbine bu kadar kötülük girebilmesi mümkün müdür? Bu kadar kötü kalpli bir evlat düşünülebilir mi?

Zeynep Sultan babasına hiç cevap vermedi.. Dudaklarındaki zalim gülümseme büsbütün korkutucu bir hal aldı...

Şeyh Gaffar'ın yüzü mosmordu. Artık bütün gerçeği anlamıştı. Durakoğlu, boğuk ıstıraplı, fakat emreden bir sesle:

-Şeyh hazretleri, dedi. Senin için bir tek kurtuluş çaresi vardır...

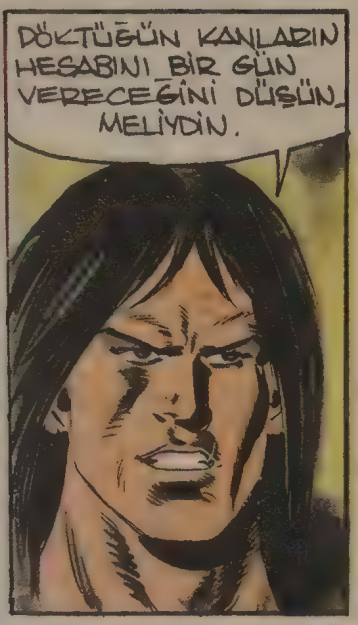

... Beni öldürdükten sonra Kürt Abdo ile Zeynep Sultan'ı da temizleyerek odadan çıkmak ve yardım çağırmak... Eğer reddedersen, erkekçe dövüşemeyecek kadar korkak olan bir adamı öldürmekte hiç tereddüt etmem.

Şeyh Gaffar çevresine umutsuzca baktı. Dudaklarının arasından zayıf bir inilti çıktı:

-Fakat... Cinayet bu ...

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

-Hayır ! Seni öldürmek cinayet sayılmaz... Şeyh Gaffar gibi birini öldüren, katil değildir ... Bir zalimin, bir kan içicinin göğsüne hançer saplamak, zehirli bir yılanın başını ezmekten başka bir şey değildir.. Bugüne kadar yaptığın zulümlerin, döktüğün kanların hesabını bir gün vereceğini düşünmeliydin...

Şeyh Gaffar, artık mahvolduğunu anlıyordu.. Şu sefil adamı bir öldürebilse, belki kurtul-

ma umudu doğabilirdi.

Şeyh, iyi bir silahşor olarak ün yapmıştı.

Dövüşmekten başka çare kalmadığını görünce tek kelime bile söylemeden karşı duvara yürüdü, çapraz asılmış kılıçlardan birini aldı ve davranma fırsatı bırakmadan Durakoğlu'nun üzerine atıldı:

-Al sana ! Geber ! ...

Şeyh Gaffar, bu hamleyi yaparken, Durakoğlu'nun olağanüstü çevikliğini hesaba katmamıştı. Delikanlı bir sıçrayışta geriledi ve aynı anda kılıcını çekerek savunma durumu alıp, Şeyhin saldırısını çeldi:

-Fena bir dövüşçü sayılmazsın Şeyh.. Ama, bu kurtulmana yetmeyecek...

Çarpışma kısa ve müthiş oldu.. Yıldırım hızıyla başlayıp, aynı şekilde bitti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 HAZİRAN 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 175 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

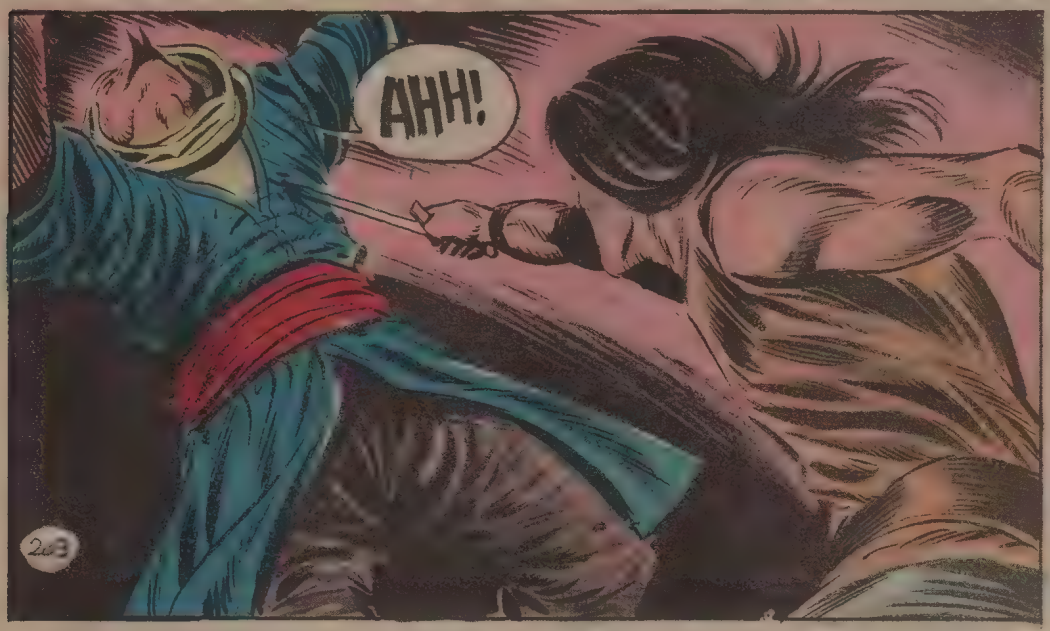

Durakoğlu, hiç bir oyuna gerek görmeden bütün gücüyle saldırmış ve birkaç hamleden sonra kılıçlı kolunu şimşek gibi uzatarak dosdoğru Şeyh Gaffar'ın göğsüne saplamıştı.

Şeyh, birden yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, kılıcı elinden fırladı, kollarını havaya kaldırdıktan sonra sırt üstü yere yuvarlandı.

Durakoğlu'nun kılıcı, adamın göğsünün bir yanından girip, öbür yanından çıkmıştı...

Durakoğlu kılıcını kınına yerleştirirken:

-Öldü! diye mırıldandı... Koca Saltuk 'la Sara Hatun'un öçlerini aldım. Ruhları artık rahat eder.

Babasının boylu boyunca yerde yattığını ve göğsünden kanlar fışkırdığını gören Zeynep Sultan, sınırsız bir ihtirasla:

-" İşte, artık sultan benim! iktidar elimde. Bundan böyle bütün dünya beni tanıyacaktır.. Hiç

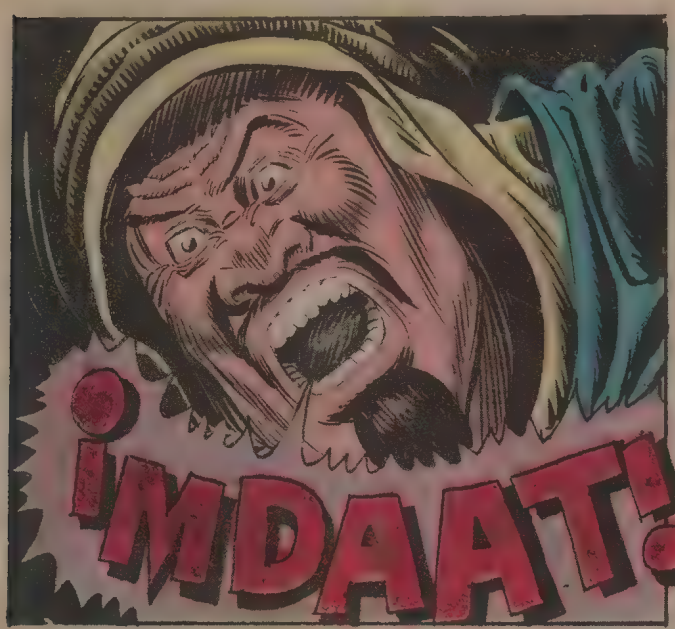

bir kudret benim koskoca bir imparatorluk kurmama engel olamayacak !" diye düşünüyordu.

Bu sırada ceset kımıldadı. Şeyh Gaffar henüz ölmemişti.. Gözlerini açtı, yerinden kalkmak istedi, buna gücü yetmeyince inledi:

- İmdaaat !. Beni öldürüyorlar ! Yetişin!.

Zeynep Sultan, birden hançerini çekerek babasının üzerine atıldı, bıçaklı kolu şimşek gibi havaya kalktı ve indi:

- Geber ! Geber !..

Fakat Şeyh Gaffar, kolunda kalan son kuvvet kırıntısı ile kızının bileğini yakalamayı başardı.. Parmağındaki keskin taşlı yüzük, Zeynep Sultan'ın elini çizerek kanattı.

Artık ölüm halinde olan Şeyh, fazla direnemedi.

Genç kadının bıçaklı kolu hızla göğsüne indi.

Adam inledi, boğuk bir haykırış fırladı ağ - zından...

Gözleri cam gibi parlıyordu. Ama hâlâ ölmemişti...

Bembeyaz kesilen dudaklarından boğuk bir inilti fışkırdı ve zorla mırıldandı:

-Benimle beraber sen de öleceksin zalim kız. Öcümü almış olmamın mutluluğu içindeyim. Çünkü seni zehirledim... Elini çizen ve kanamasına sebep olan yüzüğümde korkunç bir zehir vardı. Bunu kasten yaptım. Öldürmek istediğin babanla beraber sen de öleceksin !.. Öleceksin!.

Zeynep Sultan birden sapsarı kesildi, elin - deki ufak ve önemsiz gibi görünen çiziğe dehşetle bakarak haykırdı:

-Yalan söylüyorsun!.. Yalan !.. Yalan !..

Ölmek üzere olan Şeyh Gaffar müthiş, fakat

sakin bir tavırla:

-"Mahvoldun ! dedi. Az sonra zehirin etkisini duymaya başlayacaksın. Korkunç acılar içinde can vereceksin...

Zeynep Sultan kendisinde zehirin etkisini henüz duymuyordu. Ama ölüm korkusundan çıldırma derecesine gelmişti:

-Yalan söylüyorsun ! Ölürken bile hainliği elinden bırakmıyorsun ! Zehirlenmiş olsaydım şimdiye kadar etkisini görürdüm !.. Oysa gücüm yerinde. Seni alçak düzenbaz. Şimdi yalan söyle - meyi öğretirim sana...

Zeynep Sultan ansızın, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde atıldı, ucundan kan damlayan hançerini peş peşe Şeyh Gaffar'ın göğsüne saplamaya başladı.

Kudurma derecesinde bir öfkeye kapılmıştı.

Şeyh, kızının bıçak darbeleri altında paramparça oldu.

Şeyhin sözlerinin uyandırdığı öfke, gözlerinin önündeki kan, yıllardan beri birikmiş iktidar hırsı, Zeynep Sultan'ı avını paralayan dişi bir kaplana döndürmüştü...

Durakoğlu ile Kürt Abdo, dehşet verici sahneye, ürpererek bakıyorlardı.. Hayatları vuruş -

makla geçen bu iki kavga adamı, gördükleri inanılmaz manzara karşısında donup kalmış gibiydi.

Öyle şaşırmışlardı ki, içeri giren muhafızları bile fark etmediler.

Birkaç saniye sonra Zeynep Sultan'ın yüzünde ufak ufak kırmızı lekeler belirdi. Dudakları mosmor kesildi. Gözleri yuvalarından dışarı fırladı. Dayanılmaz acılar içinde kıvranmaya başlarken:

-Alçak adam! diye inledi. Yalan söylememiş ! Zehirledi beni ! Ölüyorum! Ayaklarımda derman kalmadı !.. Vücudumu bir soğukluk kaplıyor!. Bu ne acı Tanrım !.. Dayanamıyorum. İmdaat... İmdat !..

Zeynep Sultan birden titredi, sarsıldı ve yıkıldı.. Şimdi yerde kıvranıyor, yüzü döşemenin üzerinde sürünüyordu.

Sesi yavaş yavaş zayıfladı, vücudundaki soğukluk ellerine ve kollarına da yayılmıştı. Son bir gayretle doğrulmak istedi, dudakları hafifçe kımıldadı ve babasının ölüsüne bakarak:

-Melun! diye mırıldandı. Sonra vücudu şiddetle sarsıldı, dudaklarının kenarında beyaz köpükler belirdi, gözleri ve ağzı açık kaldı. Ölmüştü...

Batınilerin son temsilcileri olan baba- kız işte böyle can verdi...

Durakoğlu ancak cesetlerden başını kaldırdığı vakit, odaya dolan muhafızları gördü...

Onlar da büyülenmiş gibiydiler...

Gözlerinde bir Tanrı gibi büyüyen Ulu Şeyhin ölümüne bir türlü inanamıyorlardı... Hepsinin yüzünde dehşet vardı. Korku içlerine işlemişti. Ansızın muhafızlardan biri öfkeyle kükredi:

- İşte !. Katiller orada !.. Şeyhimizin öcünü alalım...

-Öldürün !. Yaşatmayın hainleri!..

-Vurun !.. Parçalayın !

Kürt Abdo, odaya dolan muhafızlara acı acı baktı, vahşi bir tavırla:

-Lânet olsun ! Bizi fena kıstırdılar, diye homurdandı. Kurtulma umudumuz yok. Bari kahramanca ölelim...

Durakoğlu şaşılacak derecede sakindi. Dünyaya metelik vermez tavrıyla, fakat gözlerinden şimşekler çakarak konuştu:

- Önemli olan kahramanca ölmek değil, kahramanca yaşamaktır. Haydi davran bakalım, şu it sürüsünü yarıp geçelim.

- Nee ? Yüzlerce fedainin bulunduğu bu kaleden sağ çıkabileceğimizi mi sanıyorsun?

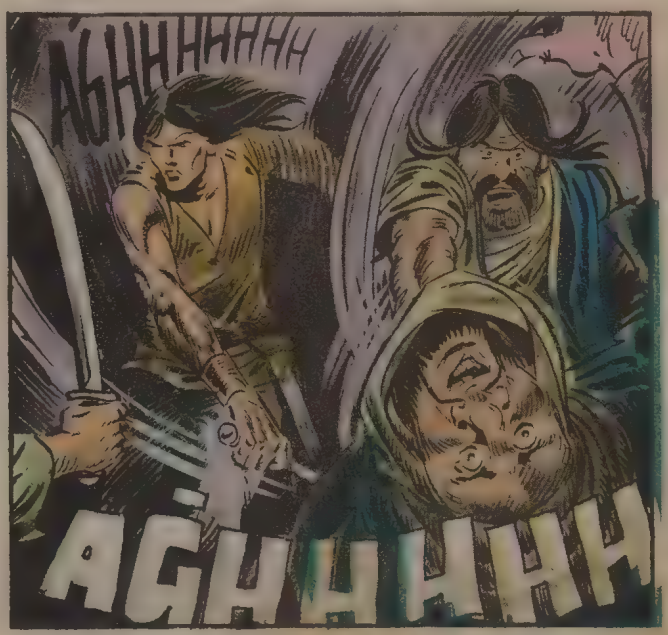

-Çıkamazsak, senin dediğin gibi vuruşa vuruşa ölürüz.

İki yaman kavgacı üzerlerine saldıran muhafızların arasına fırtına gibi daldı. Kollar kalktı, kılıçlar havada parladı, odayı çelik şakırtıları, korkunç feryatlar, acı inlemeler doldurdu.

Muhafız Kıtası Komutanı Ali Hurşit adamlarına:

-Gebertin! Gebertin ! diye bağırıyordu.

Fakat, yüzleri kızarmış, saçları diken diken olmuş, gözleri öfkeyle açılmış, yüz adaleleri kasılmış iki adam, muhafızları yararak koridora çıkıp, kapıya inen merdivenlere ulaşmayı başardı.

Muhafızlar arkalarından, korkunç feryatlar atarak koşuyor:

-Yakalayın katilleri...

- Öldürün !

-Kaçırmayın '. diye haykırıyordu.

★★★

Elif, Kara Murat'a bakarak için için üzülüyordu...

Genç adam, idam hükmü imzalanmış bir ölüm mahkûmu gibiydi...

Şeyhin fedailerinin her yerde aradıkları Kara Murat, Muşar kalesinden nasıl çıkacaktı?

Kara Murat'ın, pencereye yaklaşıp dışarı

bakmasından yararlanarak Çopur Vahap'ın kulağına fısıldadı:

-Onu kurtarmalıyız Vahap.. Bir çaresini bul.

Adam, tapınırcasına sevdiği genç kıza yüreği titreyerek baktı. Onu sevindirmek için elinden gelse tüm dünyayı ateşe verebilirdi. Boğuk bir sesle:

-Yalnız Şeyhin kullandığı gizli bir geçit biliyorum, dedi. Kimse görmeden oraya varabilir -

sek kurtulur.

Sonra Kara Murat'a dönüp seslendi:

- Hey delikanlı ! Benimle gel, seni kurtaracağım !

Ama Kara Murat onu duymadı bile...

Sarayın bahçesine bakan gözleri dehşetle açılmış, rengi hafifçe sararmıştı. Kendi kendine şöyle söyleniyordu:

-Bu da ne? Aşağıda kan gövdeyi götürüyor. Şeyhin fedaileriyle savaşan şu iki adam Durakoğlu ile Kürt Abdo değil mi?

Bahçeden muhafızların korkunç haykırışları dalga dalga gökyüzüne yükseliyordu:

- Öldürün!.

- Şeyhin katillerini yaşatmayın.

- Vurun... İleri... Hücum...

Merdivenlerden inip, kendilerini bahçeye güç atan Durakoğlu ile Kürt Abdo'nun çevresini yüze yakın fedai sarmıştı.

Durakoğlu kanlı kılıcını, sağa sola, her yana savuruyor, ellerde, yüzlerde kanlı yaralar açıyor, başlar koparıyor, kollar uçuruyordu...

- Geri basın! Geri basın köpek sürüsü!. Açılın...

Sırtını duvara dayayan Durakoğlu ile Kürt Abdo'nun hışımla inip kalkan kılıçları, kimsenin

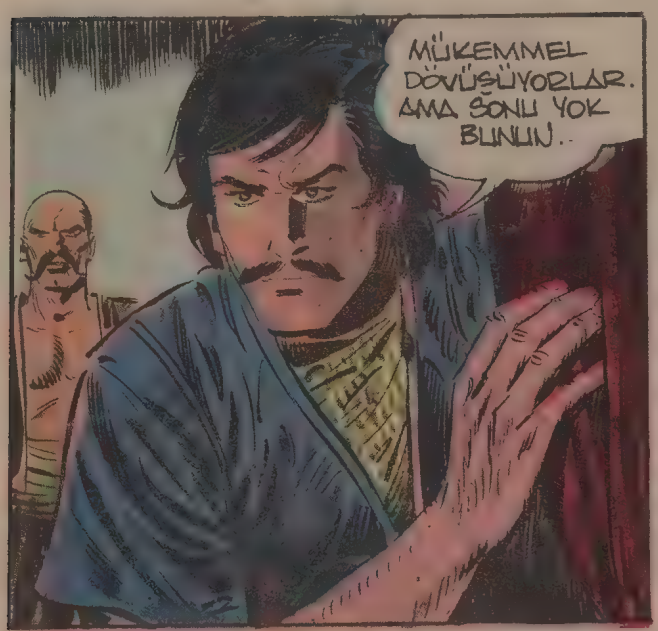

yanlarına yaklaşmasına izin vermiyordu.

Pencereden bakan Kara Murat hayranlıkla:

-Mükemmel dövüşüyorlar ama, sonu yok bunun! diye mırıldandı.

İki kişinin yılmadan üzerlerine saldıran azgın sürüye daha fazla dayanması olanaksızdı...

Bu sırada Çopur Vahap da Kara Murat'ın yanına gelmiş, pencereden bakınca, bahçedeki kavgayı tüyleri ürpererek görmüştü. Gözleri şaşkınlıkla büyüyen dev adam, kendi kendine:

- Vay canına! dedi. Bu iki adam Şeyhi öldürmüş demek ki.. Müthiş bir şey bu!. Az sonra onlar da parça parça olacak... İyi, iyi.. Ben de bu kargaşalıktan faydalanıp Kara Murat'ı kaçırırım.. Hatta, Elif'i de alıp hep beraber kaçmamız daha iyi olur...

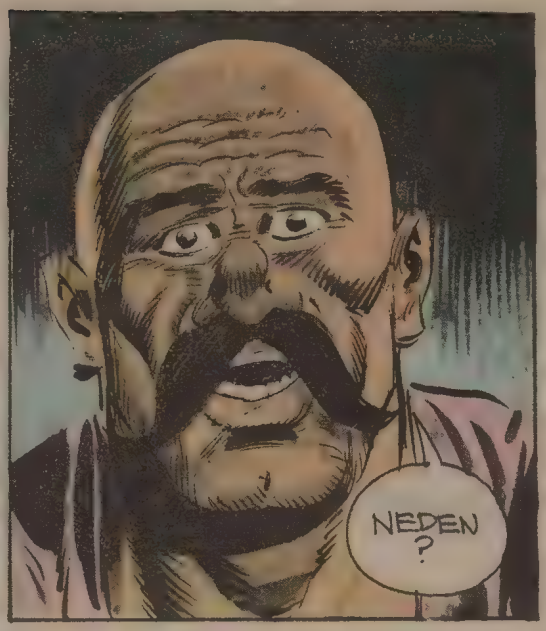

Çopur Vahap sevinçle Kara Murat'ı kolundan tutup çekerek konuştu.

- Haydi, gel benimle, buradan kaçacak bir geçit biliyorum..

Kara Murat, Çopur Vahap'a döndü.. Gözleri kızarmış, yüzü korkunç bir hal almıştı. Bakışlarında kıvılcımlar tutuşuyordu. Boğuk bir sesle:

-Siz gidin, ben gelmiyorum! dedi.

Dev adamın göğsünden garip bir homurtu çıktı.. Şaşkın ve endişeli bir tavırla sordu:

- Neden? Neden gelmiyorsun? Ellerine geçirirlerse seni de parça parça eder bu adamlar..

Kara Murat'ın dudaklarında, ölümle alay eden insanların soluk gülümsemesi belirdi. Çopur Vahap'a aşağıda dövüşenleri göstererek onu titreten bir sesle:

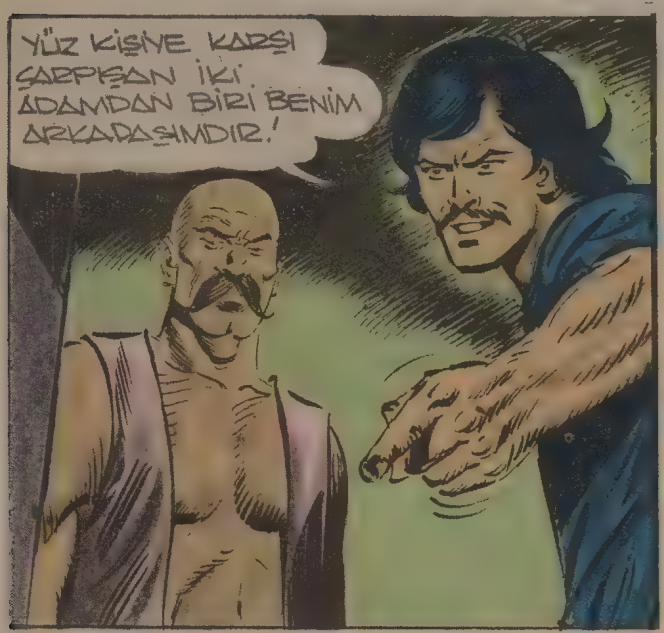

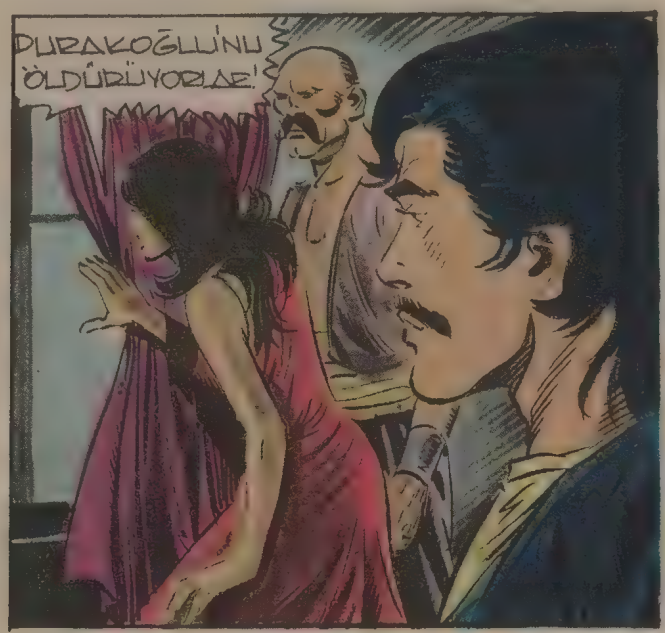

-Bak, dedi... Şurada, yüz kişiye karşı çarpışan iki adamdan biri benim arkadaşımdır. Onu ölüme terk edip kaçamam..

Dev adam homurdandı:

- Sen delisin.. Ona ne faydan dokunabilir ki?

Kara Murat acı acı gülümsedi:

- Haklısın !. Belki deliyim. Ama bazen delilikler de işe yarar !

Konuşmayı sapsarı bir yüzle dinleyen Elif koştu, pencerenin önüne gelip aşağıya baktı. Birden tüyler ürpertici bir dehşet çığlığı odayı inletti:

- Tanrım ! Durakoğlu'nu öldürüyorlar!..

....Ve genç kız Çopur Vahap'ın kolları arasına düşerek bayıldı...

★★★

CENNETİ SATAN ADAM

Durakoğlu ile Kürt Abdo, bahçede aslanlar gibi dövüşüyordu. Ama karşı taraf sayıca yüz defa daha üstündü. Biri öldürülünce yerine hemen birkaçı birden geçiyordu.

Komutan Ali Hurşit, geriden adamlarına emirler yağdırıyor:

-Saldırın !. Atılın.. Vurun yiğitlerim! diye haykırıyordu...

Bir ara gözlerinin nefretle parladığı görüldü.. Her yanı kan içinde kalan Durakoğlu'nun artık son çabasını harcadığını anlamıştı.

Delikanlı kendisini güçlükle savunuyordu.

Komutan Ali Hurşit Durakoğlu'nun kendisine Deliktaş kentinde, yüzlerce kişinin önünde hakaret ettiğini, kolunu büküp Elif'in önünde diz çöktürerek af dilettiğini unutmamıştı.

O utanç verici anı düşününce, kalbindeki kin yeniden alevlendi, bir yangın halini aldı.

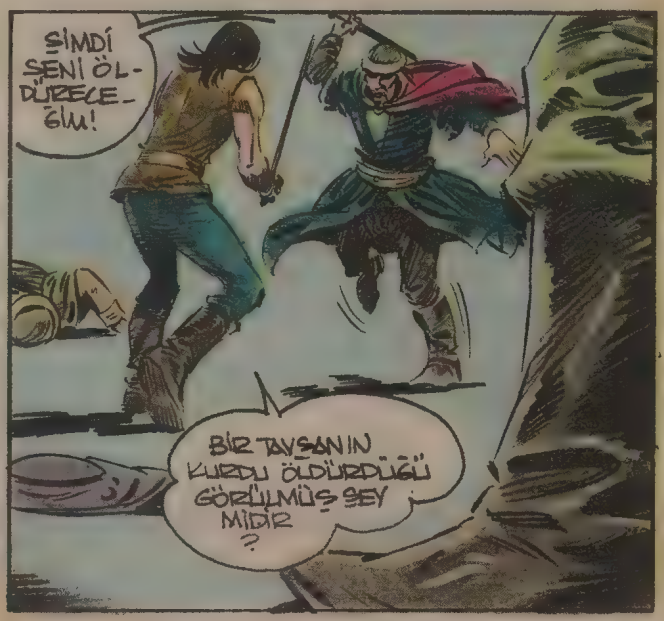

Durakoğlu'nun artık tüm gücü tükenmişti..

Sevinç içinde tepinen Komutan Ali Hurşit:

-Nihayet öcümü alacağım. Nihayet, diye söyleniyordu.

Bu müthiş bir andı.

Adamlarına Durakoğlu'nu göstererek:

- Onu öldürmeyin ! Bana bırakın! diye haykırdı ve fedailerin arasından geçerek Durakoğlu'nun karşısına dikildi:

- Şimdi seni kendi elimle öldüreceğim. Ve sevgilini de kendime karı olarak alacağım.! Gözün arkada kalmasın !

Durakoğlu'nun bakışları kıvılcımlandı... Ölüm karşısında bile titremeyen kalbinden müthiş bir öfke gök gürlemesi gibi patladı:

- Haydi oradan sersem !. Bir tavşanın kurdu öldürdüğü görülmüş şey midir?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 HAZİRAN 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 176 FİYATI 150 KURUŞ

Uzun Kılıçlı Kahraman'ın serüvenleri

10.sayfada başladık

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Ali Hurşit bir küfür savurarak ileri atıldı.. Aynı anda yay gibi boşalan Durakoğlu'nun kılıçlı kolu, komutanın gırtlağını delip öbür yandan çıktı.

Ali Hurşit'in dehşetle büyüyen gözlerinde olanlara inanamıyormuş gibi şaşkın bir ifade belirdi, göğsünden korkunç bir hırıltı yükseldi, ağzından kanlar fışkırarak yere yuvarlanırken:

-Yaktın beni! diye inledi, birkaç defa titredi ve öldü.

Durakoğlu gözlerinden ateşler saçarak:

-Sana, bir daha karşıma çıkmamanı söylemiştim! diye homurdandı...

Muhafızlar, komutanlarının vurulduğunu görünce adeta çılgına döndüler.. Hepsi de ulur gibi sesler çıkararak atıldı...

Saldırı korkunçtu. Durakoğlu acı bir sesle :

-Artık sonumuz geldi, dedi..

Kürt Abdo, kan kokusu almış yırtıcı bir

hayvan gibi bağırdı:

-Ölmeden önce birkaç kişiyi daha haklayalım aslanım..

İşte o anda garip bir şey oldu..

Muhafızlar, birbirini ite kaka, eze çiğneye kaçmaya başladılar.

Ne oluyordu? Bu ne demekti?

Muhafızların üzerine, sarayın penceresinden koca bir masa düşmüş, bahçedeki kalabalıktan en az sekiz, on kişiyi ezmişti.

Kim atmıştı masayı?

Nasıl olmuştu bu?

Herkes gibi Durakoğlu da başını kaldırınca, pencerede iki kişinin durduğunu fark etti..

Derken ikinci bir masa düşerek, muhafızlardan birkaç kişiyi daha ezdi...

Sonra ağır bir koltuk, onun arkasından bir komidin, bir sehpa ve bir vazo olanca şiddetiyle kalabalığın üzerinde patladı..

Pencereden yağdırılan eşyaların ardı arkası gelmiyordu..

Kargaşalık müthişti...

Korku ve öfke çığlıkları gökyüzünü sarıyordu...

Nereye saklanmalı, nereye gizlenmeli, nereye kaçmalıydı?

-İmdat...

-Ölüyorum..

-Yandım..

-Kaçın!. sesleri bahçeyi inletiyordu..

Durakoğlu birden, penceredeki adamlardan birini tanıdı, tarifi imkânsız bir sevinç içinde:

-Kara Murat..Kara Murat bu..diye haykırdı. Kürt Abdo da ölümden kurtulmanın sevinci

içindeydi:

-Vay canına..Bize yardım ediyor be.Biz de onu elimize geçirirsek öldürmeyi düşünüyorduk.. diye söylendi..

Durakoğlu'nun gözleri yaşarmıştı. Sesi titriyordu:

-Kara Murat..Kardeşim.. Senin hakkında kötü şeyler düşündüğüm için utanıyorum..

İki kavgacı, muhafızların içine düştüğü panikten yararlanarak atılıp, çıktıkları kapıdan tekrar saraya girdi. Şimdi Durakoğlu da, Kürt Abdo da Kara Murat'ın yanına ulaşmak ve onunla omuz omuza dövüşerek ölmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Bu sırada Kara Murat ile Çopur Vahap ellerine ne geçirirlerse aşağıya atmaya devam ediyorlardı..

Kısa zamanda, ortalığa öyle bir dehşet saçmışlardı ki, bahçede ölülerden başka kimse kalmamıştı..

Ama muhafızların ilk şaşkınlığı geçtikten sonra aşağısı yine kalabalıklaştı..

Adamlar, saraya kaçan Durakoğlu ile Kürt Abdo'nun peşinden atılmak istediler..

Kara Murat koca bir koltuğu kaldırıp:

-Savulun.. Geri basın, diye bağırarak aşağıya salladı..

Onun hemen arkasından bahçeye ağır bir vazo gönderen Çopur Vahap:

-Galiba ben sekiz kişi geberttim, dedi.

Kara Murat:

-Benden iki kişi fazla öldürmüşsün. Doğrusu böyle şeye dayanamam, diyerek, aşağıya bir sehpa daha savurdu, eğilip baktıktan sonra gülümsedi:

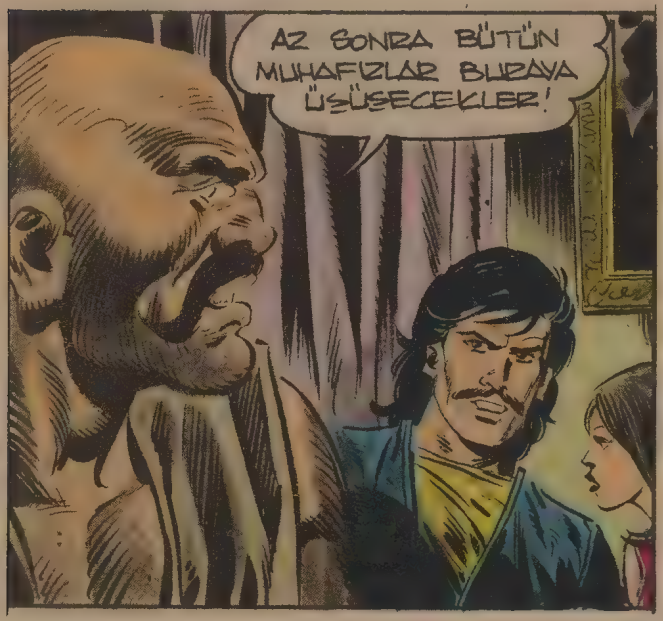

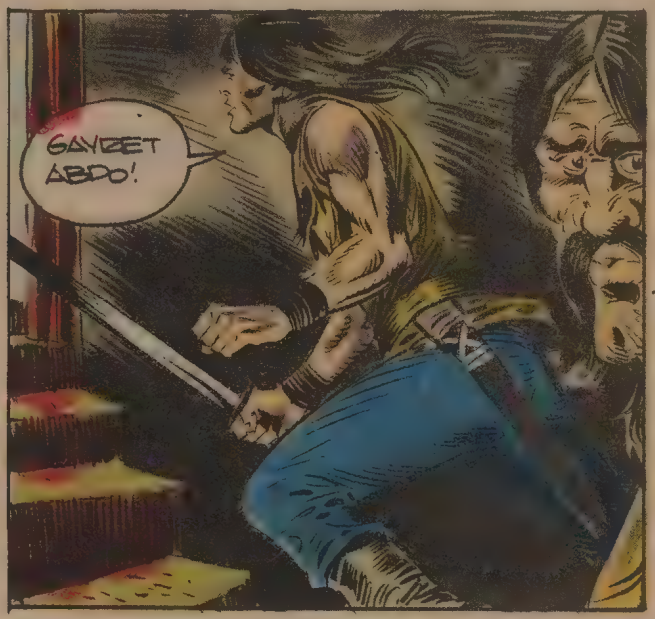

-Şimdi berabere olduk Çopur Vahap..

Dev adam başını salladı:

-Evet. Ama artık gitsek iyi olur. Az sonra bütün muhafızlar buraya üşüşecek..

Kara Murat, Çopur Vahap ve Elif'le beraber salondan koridora fırlarlarken Durakoğlu ile Kürt Abdo kan ter içinde merdivenleri tırmanıyordu...

Peşlerinde, kudurmuş gibi uluyan, garip ve tüyler ürpertici sesler çıkaran öfkeli bir kalabalık vardı...

İkisi de tanınmayacak haldeydi. Üstleri başları paramparça, yüzleri, gözleri kan ve toz-toprak içindeydi...

Durakoğlu birden iki güçlü kol tarafından yakalandığını fark etti.. Bakınca karşısındakini tanıdı:

-Kara Murat.. Kardeşim..

Durakoğlu, arkadaşını hızla bağrına bastı. Siyah gözleri sevinçle parlıyordu. Soluk soluğa sordu:

-Artık yine eskisi gibi beraberiz, değil mi?

Kara Murat:

-Evet, diye gülümsedi:

-Durakoğlu zor zaptedebildiği bir coşku içinde:

-Tanrıya şükürler olsun, dedi.. Kara Murat yine o eski yiğit Kara Murat'mış... Kuşkularım yersiz çıktı.. Artık bütün dünyaya meydan okuyabilirim...

Onlar konuşurken, Çopur Vahap ile Kürt Abdo, merdivenleri çıkıp koridora dalan muhafızları göğüsleyerek geri püskürtmeye çalışıyorlardı.. Kılıçları ellerinde, ölüm fırıldağı gibi dönüyordu.

Elif, Kara Murat'la Durakoğlu'nu saf bir hayranlıkla süzmekteydi.. Kısa bir süre sonra i-

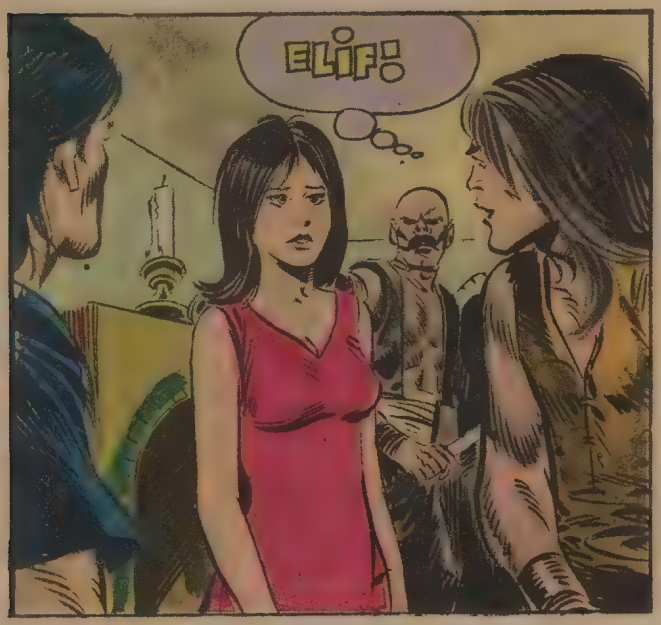

çine daldığı duygulardan sıyrılarak:

-Vaktimiz az.. Kaçmamız gerek, diye onları uyardı...

Durakoğlu işte o zaman Elif'in varlığını fark etti. Şaşkın gözlerle çevresine bakındı:

Bazen sözler, yaşanan olayları anlatmaya yetmez. O anda da öyle oldu ve iki genç birbirlerine o şekilde baktılar ki, bir anda tek bir ruh haline geldiler sanki...

Elif titreyerek: "Tanrım! Durakoğlu'nu da Kara Murat'ı da çok seviyorum. Oysa onlar, en yakın iki arkadaş.. Aralarına girmem doğru olur mu acaba?" diye düşündü...

Çopur Vahap alnından boncuk boncuk terler boşanarak soluk soluğa yanlarına geldi:

-Herifleri merdivenden aşağıya yuvarladık ama, az sonra toparlanıp tekrar üşüşürler...

Durakoğlu, Kara Murat'a kavuşmanın sevinci içinde:

-Gelsinler ! diye bir kahkaha attı... Şimdi gelsin reziller !..Artık alçakların bütün ordularına meydan okurum...

Muhafızlar az sonra koridorun öbür ucunda vahşi yüzleriyle yeniden belirdiler. Bu kez koşmadan, ağır ağır ilerliyorlardı. Yedikleri dayak onları ürkütmüştü..

Kara Murat:

-Haydi, siz gidin..Ben onları bir süre oyalarım!.. dedi.

Durakoğlu itiraz edecek oldu. Kara Murat'ın sesi sertleşti:

-Haydi, gidin diyorum. Kafamı kızdırmayın..

Sonra Çopur Vahap'a döndü:

-Sen gizli bir yol biliyordun değil mi?

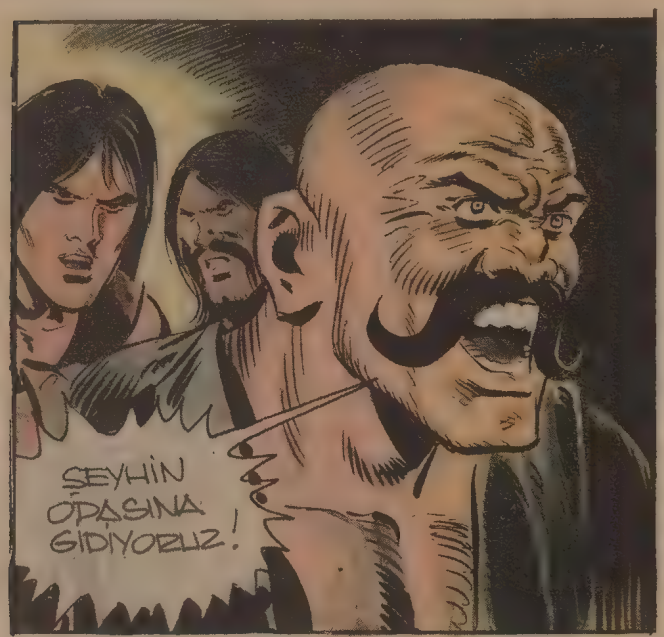

- Evet..Ama kapının açılış şeklini bulabilecek miyim bilmem. Şeyhle bir defa geçmiştim oradan..Çok zaman geçti aradan. Unutmuş olabilirim.

-Hatırlamaya çalış. Tek umudumuz bu. Haydi siz gidin. Ben de arkanızdan geliyorum.

Çopur Vahap:

- Şeyhin odasına, diye bağırdı. Şeyhin odasına gidiyoruz. Gizli yol orada...

Fakat, Kara Murat'ın tüm ısrarına rağmen Durakoğlu ile Kürt Abdo onu yalnız bırakmadı.

Vuruşa vuruşa gerilediler.

Çopur Vahap'ın haykırışını bütün muhafızlar duymuştu. Aralarında fısıltı halinde başlayan şaşkınlık, kısa zamanda uğultu şeklini aldı:

-Şeyhin odasında gizli bir geçit varmış !..

-Oradan kaçacaklar !..

- Engel olalım!..

- Vurun !..Öldürün !..

- Nasıl öldürelim? Yanlarına yaklaştırmıyorlar ki...

-Allah belâlarını versin. Şeytan mı bu herifler?

Ali Hurşit'in ölmesinden sonra komutayı ele alan İzzet Dai haykırdı:

Her yanlarından kanlar sızıyordu.

Çopur Vahap uzun süre, derin derin soluk aldı. Bir ara gözleri hâlâ odada yatan Şeyh Gaffar ile Zeynep Sultan'ın cesetlerine takılınca titredi, yüreğini derin bir sızı kapladı. Acı acı başını sallayarak:

- Yazık ! diye mırıldandı.

Durakoğlu güç bastırabildiği bir öfkeyle:

- Neresi yazık! diye bağırdı. Onlar birer

- Kapıları tutun ve kalenin çevresini sarın. Bütün çıkışlar kontrol altına alınsın. Gizli geçit kayalıklarda son bulur. Onları orada kıskıvrak yakalarız!

Kara Murat ve arkadaşları çarpışa çarpışa Şeyh Gaffar'ın odasına vardılar.

Az sonra içeri girerek yapıyı sürgülemiş - lerdi.

Hepsinin de üstü başı paramparçaydı...

canavardı ! Cezalarını buldular !

Kara Murat :

- Bırakın tartışmayı ! diye araya girdi. Bir an önce gizli kapıyı bulmalıyız...

. Çopur Vahap, iri elleriyle duvarları yokla - maya başladı. Alnı ter içinde kalmıştı. Gizli kapıyı harekete geçirecek mekanizmanın yerini bulmak için her yeri santim santim inceliyordu...

Dışarıda muhafızlar kapıyı dövmeye başlamışlardı.

Sağlam kapı yaylanıyor, sarsılıyor, fakat dayanıyordu..

Elif'in sapsarı çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu. Titreyen sesiyle:

-Kapı kırılıyor... Çabuk ol Vahap ! diye inledi...

Dev adam ıstırap dolu bir sesle:

-Bulamıyorum... Bulamıyorum, diye cevap verdi.

Kapı sarsılıyordu...

Odadakiler soluk bile almadan Çopur Vahap'ı izliyorlardı.

Üç saniye... Beş saniye....

Bekleme ıstırabı içinde kıvranıyorlardı....

İri ter damlaları solgun yüzlerinden akıyordu...

Kürt Abdo, deli gibi bakan gözlerini Çopur Vahap'a dikmişti.

Dışarıdaki öfkeli sesler arttıkça artıyor, kapı çatırdıyor, duvarlardaki sıvalar dökülüyordu...

Çopur Vahap birden sevincinden deli gibi oldu...

Duvarın her bölümüne ayrı ayrı basarken ansızın hafif bir gürültü olmuş ve çelik bir yayın döndürdüğü gizli kapı duvarda yavaş yavaş açılmıştı....

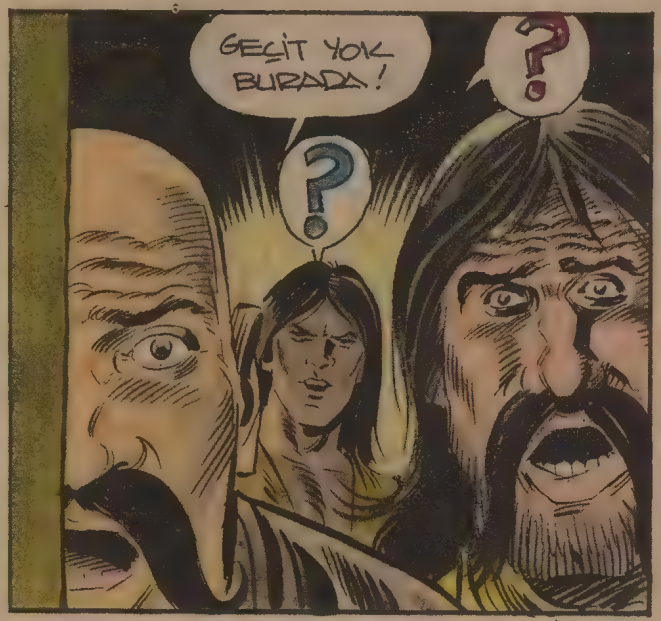

Hepsinin ağzından birer sevinç haykırışı fırladı....

Ama bu sevinç uzun sürmedi.. Alnı ter içinde olan Çopur Vahap sapsarı kesilerek gözlerine inanamıyormuş gibi söylendi:

-Garip şey !. Kapı açıldı ama geçit yok burada....

Kürt Abdo perişan bir halde:

-Nasıl olmaz ? diye bağırdı..

Kara Murat canı sıkılmış bir tavırla yüzünü buruşturdu :

-Boşuna zaman kaybettik demek ki. Dövüşmekten başka çare kalmıyor...

Çopur Vahap'ın gözleri çanaklarından fırlamış, yüzünün çizgileri gerilmiş, görünüşü korkunç bir hal almıştı. Deli gibiydi. Birden, camları titreten bir kahkaha kopardı:

-Geçit yok ama, bütün Muşar kalesini havaya uçuracak kadar barut var. Biz ölürken, herkes de bizimle beraber ölecek.

Gerçekten açılan gizli kapının ardındaki geniş boşlukta üst üste yığılmış bir çok barut fıçısı duruyordu. Şeyh'in gizli cephaneliğiydi burası...

Elif, titreyerek Çopur Vahap'ın yanına yaklaştı, kolunu tuttu, korku dolu güzel gözlerini ona

dikerek:

-Ama ben, ölmek istemiyorum Vahap! dedi.

Dev adam, bir kararsızlık anı geçirdi. Kalbinde derin bir acı vardı:

- Ama başka çare yok ki...

Keskin bir ses:

- Var! dedi. Bunu söyleyen Kara Murat'tı..

Hepsi şaşkın bakışlarını delikanlının yüzüne dikerken o devam etti:

- Hepimiz deliğe girip kapıyı kapatalım... Adamlar içeri girip de kimseyi bulamayınca gizli geçitten kaçtığımızı sanacaklar. Kapının mekanizmasını bulamaycaklarına göre, geri dönüp çıkış yerlerini tutmaktan başka çareleri kalmıyor.

Durakoğlu birden keyiflendi:

-Doğru vallahi, dedi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 HAZİRAN 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 177 FİYATI 150 KURUŞ

KARA MURAT'ın
Yeni serüveni
"PEKİN CELLADI"
9. sayfada başladık

ÖZET: Şeyh Gaffar, bir emriyle gözünü kırpmadan kendilerini ölüme atan binlerce fedainin efendisidir. Buna güvenerek Fatih'e meydan okur. Fatih, Şeyh Gaffar'ın gücünü öğrenmek için Kara Murat'ı Muşar kalesine yollar.

Kürt Abdo homurdandı :

-Ya dönmeyip, onlar da gizli kapıyı ararsa?

Çopur Vahap kesin bir dille söze karıştı:

-Bulamazlar! Ben bile bildiğim halde güç buldum...

-O halde vakit kaybetmeyelim...

Birer birer, gizli odaya geçtiler..

Burası geniş bir salon gibiydi... Yüzlerce barut fıçısı sıra sıra dizilmişti...

Kara Murat bir meşale yakarak derin bir hayret ıslığı çaldı :

-Vay, vay! Şu fıçılardan birini ateşlesek bütün sarayı havaya uçururuz.. Tabii, biz de beraber...

Çopur Vahap :

-Buna gerek kalmayacak galiba, dedi. Giriş kapısının tam karşısında, gizli geçide açılan bir kapı daha var sanıyorum... Onu bulursak kurtu-

luruz...

Dışarıda, şiddetli darbelerle sarsılan şeyhin odasının kapısı kırılmak üzereydi.. Çok az vakitleri kalmıştı.. Kara Murat telâşla :

-Sen şu kapıyı kapa önce... dedi. İkinci gizli kapıyı sonra ararız!

Çopur Vahap hızla harekete geçti. Bir süre, duvarda, kapıyı içeriden kapatacak mekanizmayı aradı... Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Gözleri ateş gibi yanıyordu.. Sonunda umutsuz bir sesle :

-Galiba gizli kapıyı içeriden kapayamayacağım, diye mırıldandı.. Dışarıdan açıp kapamasını biliyorum, ama içeriden imkânsız...

Durakoğlu'nun saçları öfkeden diken diken oldu, boğuk bir sesle :

-İşte şimdi hapı yuttuk! dedi... Hep beraber ölmekten başka çaremiz kalmıyor...

Elif sapsarı bir yüzle :

-Ama ben ölmek istemiyorum ! diye inledi.

Çopur Vahap, genç kıza sevgi ve şefkatle baktı... Onun korku dolu bakışları, dev adamın içini titretiyor, yüreğini eziyordu :

-Ölmeyeceksin minik kuşum ! diye fısıldadı. Ben yaşarken kimse senin kılına dokunamaz. Çopur Vahap seni kurtaracak...

Kalbi anlatılmaz bir sevginin ateşiyle kavrulan dev adam eğildi, Elif'in elini, iri avuçlarının içine alarak, kalın dudaklarıyla parmaklarına nefes kadar hafif bir öpücük kondurdu...

Genç kız, saygılı iki dudağın dokunduğu elinin üzerinde, göz yaşlarının da sıcaklığını hissetti...

Dev adam ağlıyordu...

Gözleri ıslak ıslaktı... Garip bir gülüşle:

-Yaşayacaksın minik kuşum, çünkü ben va-

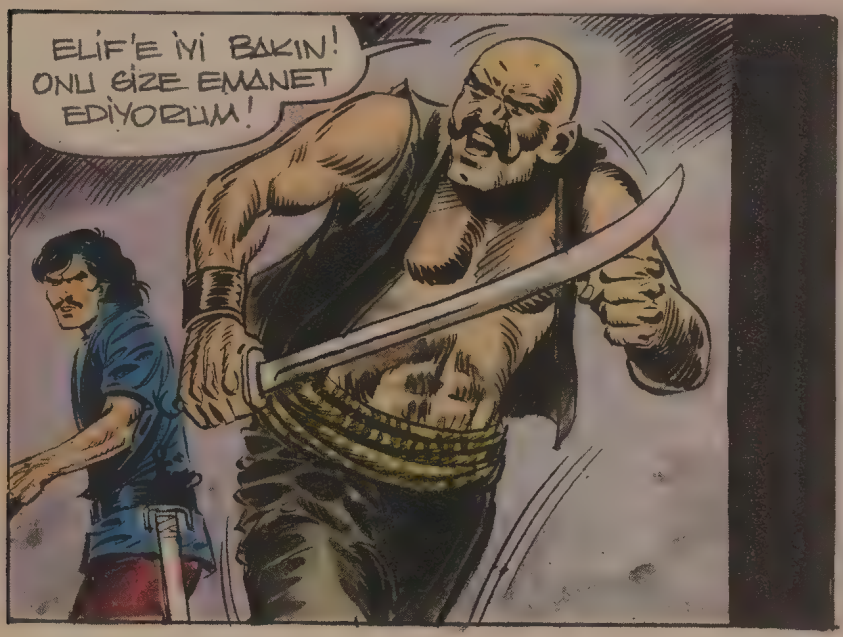

rım ! diye tekrarladı...

Sonra kapıya doğru atıldı, Kara Murat ile Durakoğlu'na:

-Elif'e iyi bakın, onu size emanet ediyorum ! diye haykırarak Şeyhin odasına geçti, gizli bölmeye basıp, mekanizmayı çalıştırarak kapıyı kapattı...

O kadar hızlı hareket etmişti ki, ona engel olmak için hiç kimse yerinden bile kımıldayamamıştı...

Kara Murat, Çopur Vahap'ın ancak dışarıdan kapayabildiği gizli kapıya bir süre hazin hazin baktı, derin bir iç çekişi göğsünü şişirdi :

-Yazık... Çopur Vahap, bizi kurtarmak için kendisini feda etti..

Elif, kalbinde derin bir acı duydu, titreyen sesiyle :

-Beni çok seviyordu ! diye kekeledi...

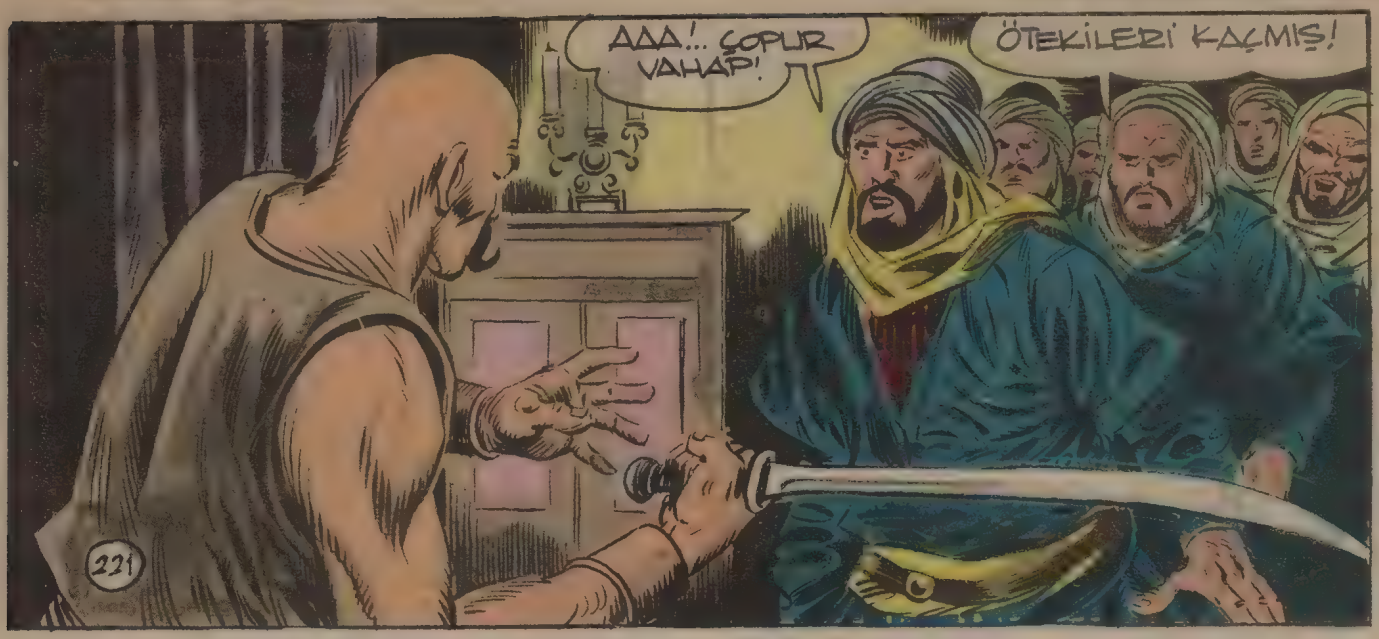

Bu sırada öbür tarafta, Çopur Vahap sırtını kapanan duvara dayamış, muhafızların zorladığı kapının kırılmasını bekliyordu...

Dudaklarında garip bir gülümseme vardı...

Gözlerinde şimşekler çakıyordu, yüzü korkunçtu...

Muhafızlar kapıyı kırıp, Şeyhin odasına doldukları vakit, müthiş bir sessizlik içinde kendilerini bekleyen Çopur Vahap'la karşılaşınca korkuyla titrediler...

Hepsinin büzülen ağızlarından acı feryatlar fışkırdı :

-Aaa!.. Çopur Vahap...

-Başka kimse yok burada !

-Ötekiler kaçmış !..

Çopur Vahap vahşi bir tavırla başını salladı, öfke dolu bir sesle :

-Haydi..Gelin bakalım ! diye gürledi. Gelin

de kozlarımızı paylaşalım.

Komutan İzzet Dai şaşkın ve endişeliydi ... Çopur Vahap'ın ne yaman bir savaşçı olduğunu biliyordu...Üstelik onu öldürseler bile gizli kapıyı bulamazlarsa avlarını ellerinden kaçıracaklardı...Sesine yumuşak bir ton vererek :

-Eski arkadaşlarına silah mı çekiyorsun Vahap? diye sordu...

Dev adamın gözleri kanlanmıştı. Komutana vahşi vahşi bakıyordu. Korkunç bir sesle gürledi:

-Onların kurtulmasını istiyorum.

-Ama Şeyhin katilleri onlar...

-Hayır...Şeyhle kızı birbirini öldürdü. Onların bir suçu yok...

Komutan İzzet Dai, derin bir hayret içerisinde düşündü..Gözleri, yerde yatan Şeyh Gaffar'la, Zeynep Sultan'ın cesetleri üzerinde dolaştı...

Gerçekten durum, Çopur Vahap'ın dedikle - rini doğruluyordu.. Ama ne olursa olsun, kale halkı bir suçlu bulunmasını isterdi. Ve o suçlunun korkunç işkencelerle öldürülmesi şarttı.

Komutanın yüzü birden kurnaz bir gülüm - semeyle çizgilendi. Çopur Vahap'a inandığını belli eden bir sesle :

-Haklısın, dedi. Üstelik seninle de dost geçinmek isterim.. Kalenin tek hâkimi artık benim.

-Söz veriyorum...

Dev adamın göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı. Kalbinde o ana kadar duymadığı garip bir heyecan duydu.. Elif de, ötekiler de kurtulmuştu.

Kulaklarına inanamıyordu ama, gerçek buydu. Duvara doğru atıldı, gizli bölmeye bastı, hafif bir gürültü oldu. Çelik yayın döndürdüğü gizli kapı duvarda yavaş yavaş açıldı.., Çopur Vahap içeriye doğru seslendi :

Senin gibi güçlü yardımcılara ihtiyacım var. Söyle ne yapalım?

Dev adam saf bir tavırla :

-Onları serbest bırakalım, dedi.

Komutan İzzet Dai, kabul ettiğini belirtir şeklilde başını eğdi :

-Pekâlâ, bırakalım...

Çopur Vahap heyecanla soludu :

-Söz ver bana...

-Çıkın dostlarım, kurtuldunuz !..

Sert ve hain bir ses :

-Henüz değil ! diye homurdandı.

Bunu söyleyen, Komutan İzzet Dai idi...

Çopur Vahap şaşırdı, kaşlarını çattı :

-Ne demek bu? Söz verdin bana...

İzzet Dai'nin hançeri ansızın havada şimşek gibi parladı ve tüyler ürpertici bir hışırtı çıkararak, Çopur Vahap'ın sırtına saplandı.

Dev adam iki kürek kemiğinin arasına giren çeliğin soğukluğunu hissetti, sarsıldı, dizleri büküldü ve kanlar içerisinde yere yuvarlandı.

Birbirine kenetlenen dişlerinin arasından boğuk bir hırıltı çıktı :

-Kalleş !..

İzzet Dai hain hain güldü :

-Geber köpek... Sana inanıp, Şeyhin katillerini affedeceğimi mi sandın?

Öfkeden kudurmuş hale gelen Çopur Vahap öleceğini anladı... Alnını buz gibi bir ter kaplamıştı.. Yüzünün çizgileri gerildi, gözleri yuvalarından dışarı fırlar gibi oldu..

İzzet Dai adamlarına bağırdı :

-Haydi... Girin, yakalayın hainleri...

Muhafızlar bağrışarak gizli odaya saldırdı.

Fakat o ne?

İçeride kimse yoktu...

Ne olmuştu?

Kara Murat ve arkadaşları nereye gizlenmişti?

Birden, karşı duvardaki büyük deliği gördüler.. Muhafızlardan biri haykırdı :

-Gizli geçit... Gizli geçitten kaçmışlar!

Adamlarının arkasından içeri giren İzzet Dai'nin yüzü mosmor kesildi, öfkeyle kükredi :

-Çabuk takip edin.. Ölü ya da diri hepsinin yakalanmasını istiyorum !

Muhafızlar öfkeyle haykırarak gizli geçide doğru atılırken, vahşi bir kahkaha onları oldukları yere çiviledi sanki...

Keskin ve tehdit edici bir ses :

-Kimse yerinden kımıldamasın.. Yoksa sarayı havaya uçururum ! dedi.

Sapsarı kesilen İzzet Dai, iki adım gerile - yerek mırıldandı :

-Tanrım!..Olamaz!..Yapamazsın bunu...

Çopur Vahap bir kahkaha attı..Bu, alaysız, neşeli, çın çın öten bir zafer kahkahasıydı :

-Yaparım..Hem de zevkle..

Komutan İzzet Dai ve muhafızlar, gizli geçitle uğraşırlarken ağır yaralı olan Çopur Vahap sürüne sürüne içeri girmiş, duvardaki meşaleyi alarak üstü açık bir barut fıçısının önüne kadar gelmişti..

Şimdi fıçının yanına oturmuş, korkunç bir ölüm heykeli gibi kımıldamadan duruyordu..

Vahşi bakışları kinle tutuşuyordu...

Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırarak homurdandı :

-Çok kan kaybediyorum..Az sonra öleceğim... Benimle beraber bütün saray da havaya uçacak...

Zalim bir kahkaha attı. Mosmor kesilen ve

korku içlerine işleyen adamları bir bir süzdü. Gözleri, Komutan İzzet Dai'nin üzerinde durdu:

-Ne o ?Titriyorsun ?Korkuyor musun yoksa? Kalleş köpek... Beni arkamdan vururken pek kahramandın ?

İzzet Dai'nin vücudunun her yanı titriyordu: Dizleri korkudan birbirine çarparak perişan bir halde kekeledi :

-Yapma Vahap! Bağışla bizi...

-Asla...Asla bağışlamam !diyen Çapur Vahap'ın sesi, yanan dudaklarından artık bir fısıltı halinde çıkıyordu. Yüzü ölü çehresi gibi sararmıştı. Başı dönüyor, gözleri bulanıyor, o güç anında şöyle düşünüyordu :

-"Bütün kanım çekildi sanki... Ölüyorum galiba...Ellerim titriyor..Biraz daha dayanabilsem.. Bir dakika daha..O zamana kadar Elif ve ötekiler geçitten çıkmış olurlar..O zaman.."

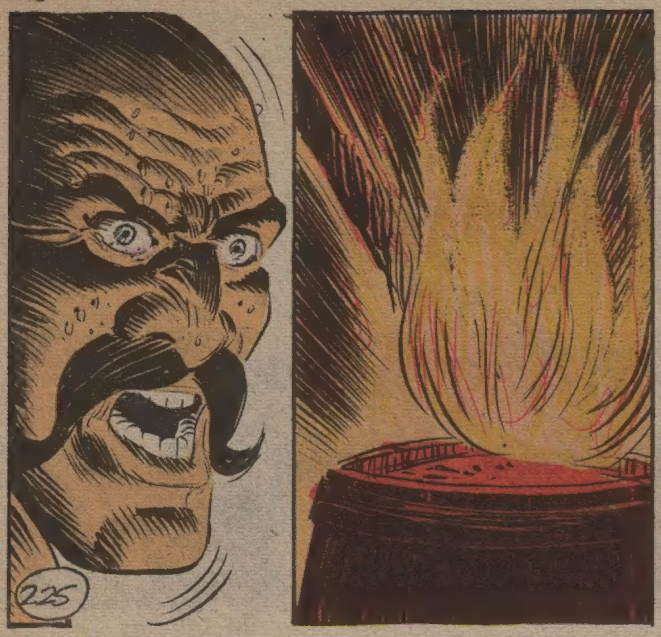

Dev adam, oturduğu yerde, insanüstü bir güçle devrilmeden duruyordu. Bir ara Komutan İzzet Dai'ye baktı, ona karşı duyduğu nefret bir şimşek gibi gözlerinde parladı...

Sonra meşaleyi tutan eli birden barut fıçısına düştü.

Aynı anda sanki müthiş bir gök gürültüsü kopuverdi.

Yer yerinden oynadı...

Sarayın duvarları sarsılıp çatladı.

Gökyüzüne doğru muazzam bir alev fışkırdı.

Kara Murat ve arkadaşları öldü mü?

Onlar, korkunç patlamadan yarım dakika önce gizli geçitten çıkıp, kalenin dışındaki kayalıklara varmışlardı.

Kara Murat, göğe doğru yükselen alev ve dumanlara hazin hazin bakarak :

-Çopur Vahap sarayı havaya uçurdu..Kendini feda etti yiğit adam! diye mırıldandı.

Elif'in gözleri ıslak ıslaktı :

-"Kimbilir, yaşasaydı belki sevebilirdim onu..Kaba görünüşlü, fakat altın kalpli bir insandı.." diye düşündü.

Büyük bir kısmı havaya uçan Muşar kalesinde müthiş bir panik başlamıştı...

Sağ kalanlar, kapılara saldırıyor ve bir an önce bu lanetli yerden kurtulmaya çalışıyordu.

Yüz yıllarca insanlığa kan kusturan bir anarşist örgüt ve cinayet şebekesi olan Batıni tarikatının son temsilcileri tarih sahnesinden işte böyle silindi..

Ama onların açtıkları siyasal suikastlar çığırı günümüzde bile olanca dehşetiyle sürüp gidiyor...

Bu serüvenin sonu